

EL 2 DE FEBRER L'ESGLÉSIA CELEBRA EL DIA DE LA VIDA CONSAGRADA

Les vocacions joves revifren el monacat a Catalunya

**TERESA
PUJAL**

Abadesa de
Santa Clara de
Reus

«Als joves
els sobta
comprovar
com aquí
podem viure
tan felices»

**LLUC
TORCAL**

Prior de Santa
Maria de
Poblet

«El meu cor
estava fet per
servir el Se-
nyor cercant-lo
en la vida
monàstica»

**NATÀLIA
ALDANA**

Monja de
Sant Benet
de
Montserrat

«Ser monja no
vol dir ofegar
les pròpies
capacitats,
sinó trobar la
manera que
donin fruit»

Troballes arqueològiques a la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor

Agustí Codinach

La basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor de Barcelona ha estat objecte durant l'any 2011 d'una intervenció arqueològica per tal d'estudiar el passat romà de la ciutat. En roda de premsa es van donar a conèixer importants troballes arqueològiques pertanyents als segles I, IV i VI dC. Hi ha evidències que la basílica es va aixecar sobre un antic temple cristià. Julia Beltrán de Heredia, conservadora en cap del Museu d'Història de Barcelona, explica que «la presència a l'interior de l'actual església gòtica de dos capitells d'època visigoda reforça la idea d'un edifici cultural anterior, fet que ha estat ara corroborat per l'arqueologia». **P 20**

Neix l'Associació Rosa Deulofeu

El 7 de gener, com cada any, l'església de Sant Agustí de Barcelona es va omplir per recordar en una eucaristia Rosa Deulofeu, que va morir el 5 de gener del 2004. Enguany la commemoració va tenir una particularitat: es presentava l'Associació Rosa Deulofeu, constituïda per familiars (especialment impulsada pel seu pare Antoni) i amics, com Anna Formatger. **P 23**

Sumari

- P 22 Catalunya prega per la unitat dels cristians
- P 24 L'experiència de Déu en la vida consagrada
- P 29 Rosa Ribas, autora de «La Bíblia en fang»
- P 30 Ponència i nou llibre del P. Lluís Duch
- P 32 Guardó per a Josep M. Subirachs

Editorial

L'impuls del diaconat

El dia 21 de gener passat, festivitat de Sant Fructuós i els seus diaques Auguri i Eulogi, van ser ordenats tres nous diaques per a la diòcesi de Tortosa. El mateix dia, a Sant Feliu de Llobregat hi hagué la Jornada Diaconal dels bisbats de la província eclesiàstica de Barcelona, reunió que celebren rotativament als tres bisbats. És una festa patronal ben significativa, perquè la funció del diaca és assistir i ajudar el bisbe, com Auguri i Eulogi, prop del seu pastor Fructuós tant en el seu ministeri com en el martiri (testimoni). És un goig que avui les 10 diòcesis amb seu a Catalunya ja tinguin instaurat aquest ministeri que ha donat i dona tants bons fruits a l'Església. Cal recordar i agrair a Déu que el cardenal Narcís Jubany fos un dels grans promotors de la reinstauració del diaconat permanent durant el Concili Vaticà II. El primer diaca ordenat a Catalunya fou Lluís Nadal i Padró, aparellador de Badalona. Després, molts altres han seguit també aquesta crida. Enguany un bon grup d'ells celebren ja els vint-i-cinc anys d'ordenació. Els diaques catalans celebren trobades i recessos i els de Barcelona han posat en marxa una pàgina web: www.diaquesbarcelona.com.

Convé recordar que els diaques són homes que han rebut el primer grau del sagrament de l'orde sagrat per la imposició de mans del bisbe després d'un període d'intensa formació. Pròpiament no són sacerdots, no reben el sacerdoci ministerial, però des del seu sacerdoci baptismal, la seva missió és la *diakonia*, el servei: col·laborar estretament amb el bisbe i el presbiteri diocesà: serveixen l'altar, proclamen l'evangeli, prediquen i ajuden els preveres en les funcions pròpies que els han estat encomanades. Poden administrar també els sacraments del baptisme i el matrimo-

ni, distribuir la comunió, presidir els funerals i dur a terme els sacramentals establerts en el ritual litúrgic de l'Església catòlica. En el cas del matrimoni, moltes parelles queden agradablement sorpreses de constatar que el ministre que rep el seu consentiment —i que sovint els ha preparat— els parla des de la seva experiència de casat. Si es dona el cas, per encàrrec del bisbe els diaques poden també administrar parròquies. De vegades hi ha hagut diaques que en l'exercici del seu ministeri i en absència de prevere han sostingut la fe d'una comunitat. També és comú que als diaques se'ls encarregui una delegació pastoral: malalts, presons, mar, litúrgia, catequesi, família... Recentment l'apostolat del mar de Barcelona, el delegat del qual és un diaca, ha rebut el premi a la Solidaritat en el Mar. Cal també subratllar l'important paper que tenen les seves espouses, no sols perquè cal el seu consentiment per escrit per tal que el seu marit rebi aquest altre sagrament, sinó perquè moltes d'elles hi col·laboren també efectivament. I també en molts casos hi ha el consentiment implícit dels fills. Avui en algunes diòcesis catalanes els diaques fan el servei de secretaris particulars dels bisbes. Quan tan sovint a les parròquies i comunitats preguem el Senyor que susciti vocacions no hauríem d'oblidar d'esmentar també les vocacions al diaconat.

FE D'ERRATES

A l'«Editorial» del número 1686 del nostre setmanari (15 de gener) afirmàvem que el sacerdot Andrea Brugnoli, impulsor del projecte de nova evangelització Sentinelles del Matí, era bisbe de Verona quan en realitat no ho és.

Director: Mn. Jaume Aymar i Ragolta

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, *BARCELONA*; Guillem Farré, *CASTELLÓ*; Víctor Gay, *GIRONA*; Jordi Curcó, *LLEIDA*; Cristina Sánchez, *MALLORCA*; Júlia Ayala, *SOLSONA*; Joan Boronat, *TARRAGONA*; Víctor M. Cardona, *TORTOSA*; Patricia Navas, *URGELL*; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, *VIC*

Col·laboradors d'aquesta setmana: Pilarín Bayés, Julia Beltran, Margarita Bofarull, Rosa M. Boixareu, Agustí Codinach, Delfi Dalmau, Enric Frigola, Gabriel Genescà, Joan Godayol, Joan Guiteras, Elisabet Juanola, Joan A. Mateo, Antoni Millet, Victòria Molins, Glòria Monés, Francesc Nicolau, Joan Pallarès-Personat, Josep Rius-Camps, Lluís Serra, Lluís Sola, Andreu Sotorra, Sebastià Taltavull, Pere Tena, Francesc Torralba, P-J Ynaraja.

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA

Tel. 934 092 810, Fax 934 092 775

a/e: redaccio@catalunyacristiana.cat (Redacció)

a/e: administracio@catalunyacristiana.cat (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catalunyacristiana.cat (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.cat

www.facebook.com/catalunyacristiana

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Janet Duatis (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCIP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 124,80 €

Gibraltar i Portugal: 124,80 €

Resta d'Europa: 199,85 €

Amèrica i Àfrica: 237,86 €

Àsia i Oceania: 315,81 €

El setmanari rep l'ajut del Departament de Cultura i Mitjans de Comunicació de la Generalitat de Catalunya

Un nou llindar

Els «decisius» primers anys de la vida

L'ambient familiar ha canviat molt en allò que afecta el clima religiós domèstic. Eren fets quotidians, coses tan senzilles com beneir la taula en els àpats, pregar junts en un o altre moment del dia, participar en l'Eucaristia dominical, com també era normal decorar la casa amb elements cristians, la qual cosa no tenia res d'estrany ni ningú se n'avergonyia. Per què ara Déu és exclòs dels habitatges i del caliu familiar? No creieu que estem negant el dret que els infants tenen a percebre'l i descobrir-lo?

Fa temps que creiem que el clima familiar és decisiu per als fills en els primers anys de la vida, i ho sabem no sols en referència a l'aspecte religiós, sinó a totes les dimensions de la persona. La influència dels pares en aquests anys tendres és fonamental,

com ho és també l'entorn humà i ambiental que els fills respiren.

Ens preocupa el buit educatiu notable que es constata quan els infants accedeixen a l'ensenyança primària o participen per primera vegada a la catequesi parroquial. És freqüent sentir els catequistes i educadors com es queixen d'aquesta mancança perquè —diuen— «vénen en blanc», «no saben res». Aquest «buit» de continguts i expressions és difícil d'omplir adequadament quan elements religiosos i cristians fonamentals no han estat introduïts en el moment oportú, i aquest moment és el dels primers anys.

Ara, que estem parlant tant de «nova evangelització», no creieu que són aquests primers anys de la vida —entre els 0 i els 7 anys— el primer camp que ha

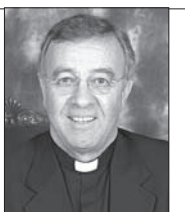
de ser sembrat amb tot allò que els pares han de contagiar als fills amb el testimoni cristià de la seva vida?

No és potser aquesta la «primera evangelització» que correspon a la família i que ara pot esdevenir realment «nova»? Pensem que es tracta de la «primera iniciació», dels primers fonaments sobre els quals es podrà edificar amb solidesa al llarg dels anys.

La resposta la té la mateixa família, però també tota la comunitat cristiana que l'ha d'animar i acompanyar a fer-ho. Però són sobretot els pares els qui han de fer d'aquesta primera institució natural que és la família l'espai «normal» d'evangelització, per tal que esdevingui —com diu el Concili Vaticà II— petita «església domèstica». Això ja ho diu tot!

Sebastià Taltavull Anglada

Bisbe auxiliar de Barcelona

«La pregària arriba a tot arreu, allà on no poden arribar les mans»

Teresa Pujal, abadessa del monestir de Santa Clara de Reus

Joan Boronat

Era diumenge de Rams de l'any passat, quan les germanes clarisses rebien Jesús que entra a Jerusalem i rebien també, amb palmes de festa, l'inici de l'any en què es commemora el vuitè centenari de la fundació, celebració que s'allargarà fins al dia 11 d'agost d'enguany, festivitat de Santa Clara.

Al monestir de Santa Clara de Reus, com en tots els de l'orde, l'efemèride es viu com una invitació a revifar aquesta opció de vida, a valorar encara més el seu carisma i a intentar-lo viure «amb la radicalitat i la profunditat amb què ho va fer Clara i moltes altres germanes que ens han precedit», manifesta la germana Teresa Pujal Mata, l'abadessa del monestir reusenc i, des del passat mes de novembre, presidenta de la Federació de Clarisses de Catalunya, Castelló i Menorca.

La celebració d'aquest centenari vol ser també una oportunitat de donar a conèixer a les persones que envolten la comunitat, la seva forma de vida, de vivència de l'evangeli i de seguiment de Jesucrist.

Per a la germana Teresa Pujal, la vida contemplativa s'ha d'entendre com aquell estil de vida en el qual es dona una preferència a la pregària, tant personal com comunitària, per mitjà de l'escolta i de la reflexió de la Paraula. «Aquesta és la manera de portar a terme el seguiment de Jesucrist i la vivència de l'evangeli. I, en el cas de les clarisses, en fraternitat i en la pobresa», subratlla l'abadessa.

Aparentment, la clausura i la vida contemplativa pot semblar una manera d'apartar-se del món o d'aïllar-se dels problemes o de les dificultats; en aquest sentit, la germana Pujal posa en relleu que «aquesta opció ens dona l'oportunitat de viure la nostra vida en profunditat i creure que la pregària arriba a tot arreu, fins i tot als llocs on les mans no arriben».

Comunitat i convivència

Actualment la comunitat del monestir de Santa Clara de Reus està formada per tretze germanes, que tenen entre els 44 i els 95 anys. Amb bona lògica la diversitat d'edats i també maneres de ser, de pensar, amb qualitats i formes de

fer diferents no es poden evitar, «però el que ens uneix per damunt de tot és Jesucrist i sobre aquesta base s'ha de construir la convivència alegre i joiosa amb les altres germanes», sosté l'abadessa.

Remarca que «en nosaltres com a clarisses té molta importància la fraternitat. Per a Clara les germanes són un do de Déu que ens ajuden a portar a terme el projecte de vida al qual hem estat cridades». Afegeix que no és una ideologia el que les uneix, sinó una crida personal de Déu per viure l'evangeli d'una forma concreta, i que diàriament s'ha d'anar fent una tasca de construcció d'unitat i de comunió entre les germanes, dins de la natural pluralitat.

Hom pot preguntar-se si aquesta opció de vida no deu estar envoltada de monotonia. Aquesta sensació es palesa en el grup de joves que en les jornades d'acollida de les JMJ van visitar aquest monestir el mes d'agost passat. Amb l'actitud de respecte i alegre entusiasme que els caracteritzava van fer preguntes a les germanes, interessant-se sobre el dia a dia de la comunitat, aparentment rutinari. La germana Teresa afirma que als joves els sobta «comprovar com aquí podem viure tan felices. I és que no hi ha cap dia que sigui igual. A les hores de pregària el cicle de la litúrgia els dona una dinàmica diferent».

Oració i treball

A aquesta dedicació a la pregària, que ocupa bona part de la jornada, s'uneixen diverses activitats que la comunitat desplega, com ara cuidar el jardí i els arbres fruiters de l'hort, amb tarongers, llimoners, mandariners, oliveres... «amb un noi que ens ajuda a l'hora de les feines més pesades», comenta la superiora.

Així mateix, una de les activitats principals que duen a terme és la traducció

i còpia de textos de caràcter religiós, del francès al castellà i al català, a la petita sala d'ordinadors que tenen. Actualment estan realitzant traduccions del francès al castellà, de la revista *Selecciones i Franciscanismo*, per al territori de l'Estat espanyol.

El temps per al lleure arriba els diumenges, i a la comunitat ho aprofiten per jugar a bàsquet, anar amb bicicleta o jugar al Monopoly, segons els casos.

Mantenen viva la tradició d'acceptar els ous provinents dels nuvis que es casen, per tal que santa Clara els concedeixi bon temps el dia de la boda. I Déu n'hi do els ous que recullen en temporada de bodes, cosa que els permet «de compartir-los amb la gent més necessitada», esmenta la germana Teresa.

Vocació i camí

Teresa Pujal, nascuda a Centelles (Osona), va entrar al monestir de clarisses de Reus l'octubre del 1987, després d'haver acabat la carrera

de Filologia Catalana. Assegura haver descobert la seva vocació tot fent un camí d'escolta i de reflexió de la Paraula. Gràcies a aquest procés fidel i constant «vaig poder-me adonar a poc a poc del lloc on Déu em cridava. Progressivament, i gràcies als anys de formació, tant inicial com permanent, he pogut aprofundir en el coneixement i la vivència del carisma de Clara d'Assís».

Quant a la manca de vocacions, la germana Pujal creu que s'ha d'ensenyar als joves a escoltar, a llegir, a reflexionar i interioritzar la Paraula; «a descobrir Déu com a amic, que ens estima i vol la nostra felicitat».

En l'opinió d'aquesta clarissa, la vida religiosa pot arribar a tenir atractiu per a la joventut si es donen condicions com «ajudar a fer una experiència de Déu, ajudar a escoltar i a reflexionar la Paraula...». «Els nostres joves tenen set de Déu, se'ls ha d'ajudar a trobar l'autèntica font on poden saciar aquesta set.»

«El que ens uneix per damunt de tot és Jesucrist i sobre aquesta base s'ha de construir la convivència alegre i joiosa amb les altres germanes»

«Els nostres joves tenen set de Déu, se'ls ha d'ajudar a trobar l'autèntica font on poden saciar aquesta set»

«Qui vulgui viure la vida monàstica ha de confiar-se del tot al Senyor i no deixar extingir aquest foc»

El P. Lluc Torcal és el prior del monestir cistercenc de Santa Maria de Poblet

Eduard Brufau

Les vinyes envolten el gran monestir de Poblet, construït amb una pedra clara que contrasta amb el verd fosc dels boscos de les veïnes muntanyes de Prades. Des que es va fundar, al llunyà segle XII, la comunitat cistercenca de Poblet ha estat un dels cors espirituals, culturals i simbòlics de Catalunya. Tant és així que avui les magnífiques tombes dels reis de la Corona d'Aragó continuen sent, com si el temps no hagués passat, els testimonis privilegiats dels oficis i les eucaristies de la comunitat.

Avui la comunitat de Poblet està formada per 35 monjos, i n'és prior el P. Lluc Torcal. Ell forma part d'una fornada de monjos joves que, en aparent contradicció amb el nostre món materialista, atrafegat i superficial, han seguit la crida de la vida contemplativa: «La comprensió que Déu em cridava a cercar-lo en la vida monàstica es va anar covant en la pregària: una pregària que des que vaig descobrir que Déu era Déu, cap als 13 anys, va anant acompanyant la meua vida; una pregària, centrada ja en aquella edat en la Paraula de Déu, que em va guiar cap a l'eucaristia i la confirmació, als 16 anys, i que es va anar intensificant fins a fer-me descobrir, als 17, que Déu m'invitava a entrar a Poblet; una pregària, encara, que em va fer de mestra i d'aliment tot el temps que vaig esperar abans d'entrar al monestir, estudiant i menant una vida de jove d'aquella edat.

»No va ser fins als 23 que, acabada la carrera de Física, vaig entrar a Poblet: només un any abans ho van saber a casa meua. La notícia els va costar d'empassar, però, a poc a poc, amb el temps i l'ajut de la pregària, van anar acceptant i, fins i tot comprenent, el camí que jo seguia. Ara els pares vénen sovint a passar uns dies a Poblet.»

La crida

L'actual prior d'aquest monestir cistercenc ens explica també un episodi concret de la seva vida abans d'entrar al monestir, que il·lustra el seu procés de crida a la vida contemplativa: «La meua pregària era sovint demanar a Déu que es fes en mi la seva voluntat. Recordo molt especialment una tarda de primavera, de l'any que jo estudiava quart de carrera, que vaig anar una hora abans de missa a l'església del monestir de Sant Cugat, on jo era feligrès habitual, i vaig estar pregant molt intensament tota aquella hora que es fes en mi la voluntat de Déu: quan em vaig alçar per anar a preparar les lectures de la missa que havia de proclamar després no us podeu imaginar quina fou la meua sorpresa quan vaig llegir com a resposta al salm: *De part vostra em diu el cor: busca la meua presència*. Què més podia demanar? Aquest verset del salm 26 em va servir de recordatori de la meua professió i ha sostingut des de fa molts anys la meua vida monàstica

«La vida monàstica testimonia la primacia de Déu sobre qualsevol altra realitat»

de recerca de Déu.»

El P. Lluc Torcal subratlla, a més, que la seva crida va ser molt concreta, perquè sempre va veure clar que havia de ser monjo al monestir de Poblet: «Jo em vaig sentir cridat a ser monjo de Poblet. La crida va ser molt concreta. Tot i que no vaig sentir res, des del punt de vista sensorial, sempre he tingut la profunda certesa, des del fons del meu cor, que Déu em cridava a ser monjo de Poblet, tot i que no coneixia el monestir en absolut. Mai he sentit una vocació abstracta a consagrar-me a Déu de manera genèrica: sempre m'he sentit invitat a fer-me monjo de Poblet.

»La primera vegada que vaig venir a Poblet, tenia 18 anys, acabava d'acabar el meu primer curs a la universitat, era l'estiu, i quan vaig demanar al P. abat d'entrar em va aconsellar —molt sàviament— que mirés d'acabar el que ja havia començat. Amb aquesta invitació vaig estudiar la física amb el cor posat sempre a Poblet. La meua companya de camí fou la pregària i la vida sacramental: entre l'eucaristia diària, la litúrgia de les hores i la lectura de la Paraula de Déu, hi dedicava al dia tres hores i, fins i tot, quatre. A més, llegia força els Pares i altres autors moderns i mirava d'as-

sistir a pregàries, reunions de formació cristiana i cursos de teologia. Tot això, sense deixar els estudis, les activitats extraescolars, com ara la música i els idiomes, i el lleure, és clar!»

La vida monàstica

Per al P. Torcal aquesta crida tan concreta es va veure realitzada i confirmada tan bon punt va ser acollit al gran monestir cistercenc: «Quan vaig entrar a Poblet, m'hi vaig sentir com peix a l'aigua. El camí de recerca de Déu que es viu al monestir era el meu camí: no n'havia desitjat cap altre. És a dir, el meu cor estava fet per servir el Senyor cercant-lo en la vida monàstica benedictina i cistercenca. Els primers anys de formació al monestir, coneixent i estudiant l'espiritualitat monàstica, la Regla de sant Benet, els escrits dels monjos cistercencs, la lectura dels Pares; els anys d'estudi de la Filosofia i la Teologia a Roma, no feien sinó corroborar que era allà on havia de ser.»

Preguntat pel paper de la vida monàstica en l'Església del segle XXI i en un món tecnificat on les persones no tenen temps ni per a elles mateixes, el P. Torcal respon que «el principal valor de la vida monàstica és ser volgut per Déu. Mentre Déu continuï cridant nois i noies, joves, a cercar-lo en els monestirs, aquest serà un camí que continuarà viu dins l'Església per testimoniar, sobretot, la primacia de Déu sobre qualsevol altra realitat d'aquest món. Una primacia de Déu que vol expressar la seva gratuïtat, la seva grandesa, la seva bondat, tota la força del seu amor que ens dona el do de l'existència i de la vida nova en Crist. La vida monàstica dins l'Església testimonia que, abans que res i per damunt de tot, cal

cercar Déu de veritat. Una recerca que es fa per la pregària generosa, per la vida sacramental plena, pel servei desinteressat al germà, per l'obediència prompta a la Paraula, per l'acolliment al necessitat, pel treball conscient, per la cura de l'entorn... en definitiva, per la identificació plena amb el Senyor.

»La vida monàstica és testimoni dins l'Església que cal demanar sobretot i per damunt de tot, que sigui santificat el nom de Déu, que vingui a nosaltres el seu Regne i que es faci la seva voluntat; és testimoni que és possible mirar de viure intentant restablir l'harmonia amb Déu, amb els germans, amb un mateix i amb el món que ens envolta. Des d'aquesta perspectiva el temps adquireix una nova dimensió: hi ha temps per a tot perquè és precisament a través del temps on aquesta recerca es realitza. Hora rere hora, dia rere dia, any rere any, el monjo eixampla el seu cor, creixent en la recerca de Déu.»

Finalment el P. Lluc Torcal fa una petita recomanació a tots aquells nois i noies que se senten cridats a la vida contemplativa: «Qui vulgui viure aquesta vida ha de confiar-se del tot al Senyor, a través sobretot de la pregària. Qui senti en el fons del seu cor aquesta invitació a cercar Déu per damunt de tot, ha de procurar no deixar extingir aquest foc, perquè només seguint aquesta invitació podrà complir la voluntat que té Déu sobre ell, el seu disseny amorós sobre ell.»

RàdioEstel
DE
MATINADA

Nits de dissabte a
diumenge
de 00.00 h a 1 h

Redifusió del programa les nits de
diumenge a dilluns d'1 a 2 h.

Per a tots aquells que no
podeu dormir,
us fem companyia

amb
ESTHER NOSÀS

NOSAR
COMUNICACIÓ
Tel. 606 974 623

www.dematinada.es

«Li demano a Déu que no em faci perdre mai la il·lusió primera»

Natàlia Aldana és monja de Sant Benet de Montserrat

Carme Munté

El dia és fred i una boira espessa rodeja el monestir de les benedictines de Montserrat. La Gna. Natàlia Aldana, de 34 anys i amb el seu tarannà sempre jovial, espera a la porta del monestir i ofereix la calidesa de l'acollida monàstica. «Diu la regla de sant Benet que, quan un hoste arriba, el primer que cal fer és acompanyar-lo fins a l'església a pregar.»

A l'església, presidida per un Crist de gres fet per la mateixa mare abadesa, Montserrat Viñas, és on la comunitat es reuneix al llarg de tot el dia per a l'ofici diví, que comença a dos quarts de set amb les matines i acaba a dos quarts de deu de la nit amb les completes.

La Gna. Natàlia Aldana, sense perdre mai el bon humor, explica que això de llevar-se cada dia a les sis del matí li costa una mica, i per això aprofita l'estona lliure de després de dinar per fer una bona migdiada.

Ara, a més, porta son endarrerida perquè ha passat uns dies al monestir benedictí de Sant Daniel, on les benetes de Montserrat tenen presència estable per ajudar la comunitat gironina, ja força gran d'edat, i se li ha endarrerit una feina que havia de presentar per a la llicenciatura en Ciències Religioses que està estudiant a distància.

La formació és sens dubte una característica comuna a les monges de Montserrat, motivada per la mare abadesa, que aquests dies ha celebrat disset anys de la seva elecció abacial, però també per la influència que històricament han exercit els monjos de Montserrat. Per aquesta mateixa necessitat de formació, és normal que les cel·les de les monges tinguin accés a internet.

«Jo necessito estudiar per poder obrir-me sempre a altres horitzons i perquè és necessari si volem dialogar amb la societat. Per això un cop acabada la llicenciatura en Ciències Religioses, el meu propòsit és prosseguir els estudis com a formació permanent i aprofundir en litúrgia i monàstica.» De fet, la Gna. Aldana també és infermera i durant quatre anys va ser la responsable de la infermeria del monestir. També fa classes d'infermeria en uns cursos que ofereix a Barcelona la Fundació Ared, que treballa per aconseguir la integració social i laboral de persones en situació d'exclusió social.

Enmig de tanta activitat, troba un moment per inspirar-se i escriure la seva col·laboració habitual a la secció «Pensant-ho millor», de *Catalunya Cristiana*. I des de fa cinc estius aprofita els dies de vacances per fer un tram del Camí de Santiago amb el seu germà en una experiència d'introspecció interior. «Aquest estiu farem el darrer tram fins a Santiago de Compostel·la.»

«No podem perdre l'originalitat i el nostre fonament monàstic, però això no vol dir tancar-nos al món i a les seves necessitats. Quan parlem de les classes que faig a la Fundació Ared, la mare abadesa i les germanes de la comunitat em diuen que és una sort que pugui

tenir aquest contacte amb els pobres. Ens hem de limitar a pregar pels pobres a la missa, sense veure'ls ni conèixer-los? Seria molt egoista si només visquéssim per nosaltres mateixes. La nostra vida al monestir ha d'il·luminar una altra realitat, no es pot quedar aquí tancada.»

A l'hostatgeria del monestir de les benetes de Montserrat, amb capacitat per a unes vint persones, normalment sempre hi ha hostes. De vegades són estudiants que preparen els exàmens de final de curs; de vegades són persones que volen gaudir d'uns dies de pau, de reflexió o de discerniment, o simplement fer un alto en el seu camí de vida.

Des de fa uns anys són habituals les joves que es plantegen seriosament la vocació a la vida consagrada i que veuen en la comunitat benedictina de Montserrat un lloc on donar sortida al seu anhel. Actualment la comunitat està formada per 37 germanes —la més gran té 95 anys i la més jove, 23— i són diverses les noies que es preparen com a novícies o postulants o que es troben en procés de discerniment.

Al llarg del recorregut per les estances del monestir, la Gna. Natàlia Aldana va desgranant el seu procés vocacional, d'ençà que era una nena de 12 anys que visitava per primera vegada Montserrat i es va enamorar del monestir i de la bellesa de la seva litúrgia; passant pel moment que va deixar casa seva per ingressar al monestir de les benetes de Saragossa; fins a la seva arribada a la comunitat de Montserrat. De tots aquests

moments la Gna. Aldana en guarda memòria exacta del dia, del mes i de l'hora, perquè de fet d'ells es va valer Déu per anar escrivint la seva vida.

Era el 26 d'agost de l'any 1995, a les quatre de la tarda, quan Natàlia Aldana va sortir de casa seva a Saragossa. Només portava dues capses de cartró amb el més necessari per començar una nova vida al monestir de les benetes, als afores de la mateixa ciutat. Durant el trajecte en taxi l'acompanyava la tristesa dels seus pares davant la seva elecció, però també la seguretat que

només fent aquest pas seria realment feliç. «Tenia clar que no podia fer cap altra cosa perquè per a mi era una certesa que havia d'entrar al monestir.»

Només tenia 18 anys. Tot just havia acabat COU i era el moment que havia d'accedir a la Universitat, però Natàlia Aldana va ingressar com a postulant a les benetes de Saragossa. «Vaig descobrir que tota l'emoció que havia viscut de petita a Montserrat també

la podia viure a Saragossa, perquè en realitat la portava dintre meu.»

Era el dia 21 de març de l'any 1996 quan va vestir l'hàbit i va començar els dos anys de noviciat. «Evidentment que hi havia dificultats, jo havia entrat amb 18 anys en un monestir on la monja més jove en tenia 55, però estava contenta i feliç de poder seguir el meu camí.»

No hi ha dubte que la principal dificultat va ser l'oposició dels seus pares. «Va ser una època molt difícil per a ells, perquè la que tinc vocació sóc jo, no

ells. A més, al cap de tres mesos d'haver ingressat al monestir, la meua germana també se'n va anar a treballar a Londres, i en poc temps es van quedar sols amb el meu germà més petit.»

El dia que Natàlia Aldana va vestir l'hàbit, els seus pares no eren a Saragossa, havien aprofitat per anar a visitar la seva germana a Londres. Qui

sí que no va faltar a la celebració va ser l'àvia materna, la persona clau que va aconseguir que la mare a poc a poc anés vencent les reticències. «El dia de l'enterrament de la meua àvia en un poblet d'Osca, sortint del cementiri, la meua mare va anar amb mi del braç. A partir d'aquí ja va canviar la cosa. Què va passar? No ho sabré mai, però intueixo que la meua àvia va fer possible la conversió de la meua mare.»

Entre la professió temporal i la professió solemne va haver-hi un altre fet que acabaria donant un nou rumb a la vida de Natàlia Aldana. «Va haver-hi un canvi d'abadesa, que va donar a la comunitat un gir cap a una vida més tradicional i més tancada. Em vaig començar a sentir ofegada perquè em posava dificultats en els estudis i la clausura s'havia tornat més estricta.»

Així es va anar configurant el retorn de Natàlia Aldana a Montserrat. Era el dia 19 de juny de l'any 2000, a les dues de la tarda, quan va ingressar al monestir de Sant Benet de Montserrat. En aquesta ocasió no va fer el viatge sola sinó que els seus pares la van acompanyar amb cotxe.

«A Montserrat vaig descobrir una altra manera d'entendre la vida monàstica. Ser monja no vol dir ofegar les pròpies capacitats, sinó trobar precisament la manera que donin fruit. Em va costar deixar la comunitat de Saragossa, però les mateixes germanes ho van entendre. Vist ara en la perspectiva dels anys, quan ho llegeixo en el context de la història de la salvació, m'adono que he tornat a Montserrat, al lloc primer, però no com una nena de 12 anys que no sabia posar paraules al desvetllament vocacional encara incipient, sinó com una dona convençuda que ha trobat el seu lloc a la vida.» «Vaig sentir que tornava a casa, però d'una manera diferent, d'una manera purificada.»

El dia 12 d'octubre de l'any 2002 va fer la professió solemne, rodejada de tota la seva família. «Va ser molt bonic, era molt conscient del pas que anava a fer i, d'aquest dia, n'he tret moltes forces en els moments de dificultat que han vingut després.»

El recorregut pel monestir ja arriba a la seva fi. Hem entrat a l'església, hem passat per l'hostatgeria, hem sortit als claustres, hem visitat les cel·les, la sala capitular, les golfes, la biblioteca, el refector... i hem arribat fins al taller de ceràmica i la botiga que també han ajudat a donar nom al monestir. En sortir, la boira continua igual d'espessa, però el testimoni i la calidesa de la Gna. Natàlia Aldana i de tota la comunitat de Montserrat han estat capaces de dissipar-la. Finalment, la darrera confessió: «És un privilegi viure a Montserrat i li demano a Déu que no em faci perdre mai la il·lusió primera.»

«No podem perdre l'originalitat i el nostre fonament monàstic, però això no vol dir tancar-nos al món i a les seves necessitats»

Programació 2012

Club⁺amics

Associació d'Amics de Catalunya Cristiana

Pelegrinatges

Organització tècnica *Ruth Travel* GC 1478

Terra Santa

Del 21 al 28 de maig

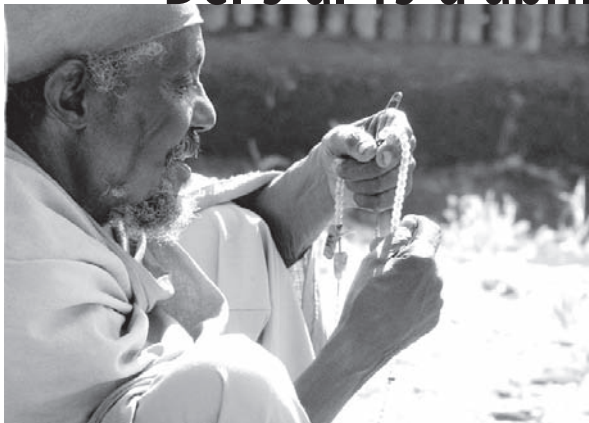
Del 17 al 24 d'agost

Del 30 novembre al 7 de desembre

Expedicions culturals

Etiòpia

Del 9 al 19 d'abril

CRISTIANISME ETÍOP

Celebració de la Pasqua
Ortodoxa Etíop -FASIKA-a la
Jerusalem africana-LALIBELA

Acompanyats de professor conferenciant des de Barcelona, en aquest viatge aprofundirem en les tradicions i història dels cristians d'Etiòpia i participarem de la celebració de la Fasika o PASQUA ORTODOXA ETÍOP, i ho farem a Lalibela, un dels grans centres de peregrinació.

CAPITALS BÀLTIQUES:

LETÒNIA, SUÈCIA I ESTÒNIA

Del 16 al 23 de maig

RIGA, capital bàltica cosmopolita

ESTOCOLM, tradició i Modernitat

TALLIN, essència Medieval

Durant 8 dies farem un complet recorregut per les tres capitals més encisadores del Bàltic: **RIGA – ESTOCOLM i TALLIN.**

Sortida amb guia acompanyant de Ruth Travel des de Barcelona.

ROMANIA

Del 8 al 16 de juny

ROMANIA és una de les terres en què la bellesa paisatgística competeix amb la riquesa cultural. Entre els Carpats i el Danubi, visitarem tresors reconeguts per la UNESCO com les fortaleses dàcies, o els pobles medievals emmurallats, gaudirem dels evocadors frescos exteriors dels monestirs i esglésies de Bucovina, senyal d'una organització social renovada en el si de la cristiandat. Coneixerem els llocs més emblemàtics de Bucarest, la capital de Romania, i ens desplaçarem fins a "la perla dels Carpats" Sinaia, les ciutats medievals de Brasov, Prejmer, o el castell de Bran, famós per la seva relació amb les llegendes de Transsilvània. Nou dies intensos d'experiències inoblidables.

ARMÈNIA

Un país marcat
per la fe

ARMÈNIA és una nació arrelada en les tradicions bíbliques. Segons una d'elles, a la muntanya de l'Ararat, símbol del poble armeni (avui dins de fronteres turques), va ser on Noè va desembarcar de l'Arca, i segons una altra llegenda on és situat l'Edèn. També és el lloc on van portar els apòstols Judes Tadeu i Bartomeu la relíquia de la Santa Llança (de Longinos). Primer país que adopta el cristianisme com a religió d'estat l'any 301 dC. Salvaguarda del cristianisme des de la seva identitat com a nació.

Del 2 al 12 de juliol

Viatjar a Armènia és descobrir les seves esglésies, la seva litúrgia, el deliciós menjar, la seva gent. Un país acollidor, de gran bellesa paisatgística i cultural, un país marcat per la seva fe que ens arriba al cor.

Places limitades

Club+amics
Comtes de Bell-lloc 67-69
08014 Barcelona

Tel: 93 409 27 00
info@clubmes.cat
www.clubmes.cat

Plàcet vaticà a la litúrgia dels «kikos»

La Santa Seu aprova les celebracions del Directori Catequètic del Camí Neocatecumenal

Zenit/ACI
Ciutat del Vaticà

La gent aplaudia i picava de mans al ritme dels cants; els més petits unien els seus plors als cors en festa; una forta emoció es transparentava en les cares serenes de les gairebé 8.000 persones que el divendres 20 de gener omplien de gom a gom l'Aula Pau VI del Vaticà. L'ocasió bé s'ho mereixia. El papa Benet XVI acollia amb joia els membres del Camí Neocatecumenal per a la proclamació del decret que, després d'un estudi atent de prop de quinze anys a càrrec de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, ha aprovat oficialment les celebracions litúrgiques d'aquest itinerari de fe. «El Pontifici Consell per als Laics —afirma textualment el decret—, rebuda l'opinió favorable de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, concedeix l'aprovació a aquelles celebracions contingudes en el Directori Catequètic del Camí Neocatecumenal que no trobem per la seva naturalesa regulades pels Llibres litúrgics de l'Església.»

En la seva intervenció el Papa va mostrar la seva alegria per aquest fet, així com per la presència joiosa de tants membres del Camí Neocatecumenal, amb els seus fundadors al capdavant, a l'Aula Pau VI. «La vostra presència avui —afirmava el Sant Pare en la salutació inicial— és un testimoni visible del vostre impuls joios de viure la fe, en comunió amb tota l'Església i amb el Successor de Pere, i de ser anunciadors valents de l'Evangelí.» L'aprovació del Directori, va dir el Papa, «és un element més que us mostra com l'Església us acompanya amb atenció en un discerniment pacient que comprèn la vostra riquesa, però que atén també la comunió i l'harmonia de tot el *Corpus Ecclesiae*.»

Kiko Argüello i Carmen Hernández, fundadors del Camí Neocatecumenal, i el P. Mario Pezzi, responsable internacional, amb el papa Benet XVI.

Benet XVI no va desapropiar l'ocasió d'aprofundir en un dels temes que més el fascinen: la litúrgia. «En l'acció litúrgica de l'Església —va assegurar— trobem la presència activa de Crist ressuscitat, que fa present i eficaç per a nosaltres avui el mateix misteri pasqual, per la nostra salvació.» «Això s'aplica de manera especial a la celebració de l'eucaristia —afegia el Papa— que, en ser la culminació de la vida cristiana, és també l'eix de la seva redescoberta, cap al qual tendeix el Neocatecumenat.»

Pel que fa a la manera específica de celebrar l'eucaristia en el marc del Camí Neocatecumenal —«en la petita comunitat, després de les Primeres Vespres del diumenge»—, Benet XVI va explicar que «té la funció d'ajudar tots els que recorren l'itinerari neocatecumenal a percebre la gràcia d'estar inserits en el misteri salvífic de Crist, que fa possible

«La vostra presència avui és un testimoni visible del vostre impuls joios a viure la fe i ser anunciadors valents de l'Evangelí»

un testimoni cristià capaç d'assumir fins i tot els trets de la radicalitat.» No obstant això, «la maduració progressiva en la fe de l'individu i de la petita comunitat —afegia el Papa— n'ha d'afavorir la inserció en la vida de la gran comunitat eclesial.» «Durant el camí —recordava— l'important és no separar-se de la comunitat parroquial precisament en la celebració de l'Eucaristia, que és el lloc autèntic de la unitat de tothom, on el Senyor ens abraça en els diferents estats de la nostra maduresa espiritual i ens uneix en l'únic pa que fa de nosaltres un sol cos.»

L'evangelització en joc

En declaracions a ACI Premsa, el fundador del Camí Neocatecumenal, Kiko Argüello, va expressar la seva alegria per l'aprovació papal de les

celebracions contingudes en el Directori Catequètic de la seva comunitat i va assegurar que aquest gest és «un gran consol» i «una gràcia molt gran, després de tants patiments i treballs». El Camí Neocatecumenal, va afirmar també, és «tot celebratiu, basat en la potència del tríode: Paraula, Eucaristia i Comunitat, pilars de la vida cristiana». «Hem comprès que el Papa, que té un gran carisma com hem escoltat, s'adona que el futur de la nova evangelització passa per la comunitat cristiana i per les famílies. La comunitat cristiana salva la família, i les famílies salven la societat i salven l'Església», va afirmar el fundador del Camí.

Que el Papa «hagi dit que les comunitats poden celebrar l'Eucaristia del diumenge en petites comunitats és una cosa meravellosa des del punt de vista sociològic. És com si ens hagués comprès, és com si ens conegués profundament, és com si tingués en compte que en això s'està jugant l'evangelització del món». Argüello va considerar que no hi ha diferències entre la litúrgia del Camí Neocatecumenal i la de l'Església universal. «És la Missa de l'Església. Nosaltres, donada la catequesi, insistim en el que subratlla el Concili de celebrar amb les dues espècies. Una cosa que és molt difícil en les grans parròquies o en les grans celebracions per la logística, pel vi, entre d'altres, es veuen moltes dificultats», va sostenir.

En fer un balanç de la història del Camí Neocatecumenal, Kiko Argüello va explicar que «portem més de 40 anys i continuem treballant sempre amb esperit. És el que diu l'escriptura de la bardissa que crema. Moisès veia que hi havia foc i no es consumia. A nosaltres ens sorprèn que portem més de 45 anys i estiguem amb foc, com al principi del Camí, amb desig d'evangelitzar a l'Àsia, a la Xina». «He demanat als joves que necessitem 20.000 capellans per a la Xina i s'han aixecat cinc mil joves, que ja s'estan preparant», va afegir.

En el marc de l'audiència d'enguany amb el Papa va tenir lloc també l'enviament en missió d'un centenar de famílies del Camí —amb un total de 362 fills— i dels capellans que els acompanyaran. Vuit destinacions, sis d'europes i dues d'americanes, van ser presentades en un cartell al Sant Pare: França, Bèlgica, Eslovènia, Àustria, Estònia, Regne Unit, Veneçuela i Estats Units. Es van fer també presents a l'acte 27 bisbes, cinc arquebisbes i el patriarca de l'Església armènia.

Les «intuïcions litúrgiques» de mossèn Farnés

Tot i que indirectament, en les propostes litúrgiques del Camí Neocatecumenal va tenir una gran influència el liturgista català Pere Farnés Scherer, que va ser el que inicialment va contagiar Carmen Hernández, quan era una jove novícia missionera, la passió per la renovació litúrgica inspirada pel Concili Vaticà II. «Amb Farnés —ha arribat a afirmar la fundadora del

Camí— vaig descobrir tot el misteri de la Pasqua, en què cal entrar en la mort amb Crist per ressuscitar amb ell, que és tot el Concili Vaticà II. La primera Pasqua de debò que jo he viscut com a Pasqua veritable amb tota la renovació litúrgica conciliar va ser a la catedral de Barcelona.»

Als seus 86 anys i molt limitat físicament, Mn. Farnés treu importància a aquesta influència. Es mostra satisfet i content amb l'aprovació pontifícia del Directori Catequètic, que va poder viure en directe el 20 de gener passat al Vaticà. «El Camí Neocatecumenal és realment una força molt viva en l'Església —assegura— i, si bé no ho fan tot perfecte, crec que són el grup que litúrgicament potser més s'acosta al que va dir el Concili.»

LLOGUERS – ALQUILERES – LOCATIONS – RENTS
ADMINISTRACIÓ DE FINQUES

alKilando
by FINCAS GANDIA

DIPUTACIÓ 189
08011 - BARCELONA

www.alkilando.com
93 451 50 00

Haití

Nuestros Pequeños Hermanos celebra 25 anys a Haití

Més d'un milió de nens s'han beneficiat de la seva tasca

Redacció

Port-au-Prince

El 12 de gener es complien dos anys del tràgic terratrèmol que va assolir Port-au-Prince. I, precisament, al gener l'associació Nuestros Pequeños Hermanos (NPH) celebra 25 anys de presència a Haití. En aquests dos últims anys, NPH ha incrementat el seu treball centrat en els més menuts, els més vulnerables.

Al llarg d'aquests 25 anys, NPH ha pogut millorar la qualitat de vida, dignitat i defensa dels drets humans de més d'un milió de nens a Haití gràcies als seus programes educatius, mèdics i socials desenvolupats mitjançant una gran xarxa: l'hospital pediàtric infantil St. Damien Chateaublond, el centre per a nens discapacitats Kay St. Germaine, la Llar Kay St. Helene per a nens orfes i abandonats, 28 escoles de carrer localitzades als barris més marginals i violents de Port-au-Prince, l'hospital Sister Philomena per a malalts de

còlera, el centre ortopèdic per tractar amputacions en nens afectats pel terratrèmol del 2010 i el programa de construcció de cases, el programa Don Bosco per acollir joves haitians que fan estudis superiors, l'escola de formació vocacional, el centre vocacional d'aprenentatge i producció autosostenible, el programa d'ajuda comunitària i repartiment d'aigua potable i arròs als barris marginals de la capital, el programa d'enterraments dignes per a famílies que no disposen de fons per celebrar els funerals, el programa de concessió de microcrèdits per a dones, sense feina amb nens discapacitats... i la llista continua.

El P. Ricardo Frechette, màxim responsable de NPH a Haití des del 1987, assenyala que «al llarg del 2011 hem reconstruït molt més del que havia caigut, i encara hem anat més enllà amb l'ampliació de programes sobre la salut, educació i serveis socials, lide-rats pels haitians». Pel que fa al segon

NPH

aniversari del terratrèmol, indica que «també coincideix amb el nostre 25è aniversari a Haití, podem veure-hi molt clarament el fruit del nostre treball a través de tot el que hem aconseguit. En aquest 25è aniversari dels nostres programes a Haití, val la pena recordar la nostra missió. El pare Wasson va crear NPH sota els valors evangèlics de l'amor incondicional i l'acceptació, i d'ajuda a la comunitat. Treball i responsabilitat són pedres angulars en una llar de NPH».

Segons el P. Frechette, «el que s'ha aconseguit en aquests 25 anys, i especialment en els dos últims, supera totes les nostres expectatives i ens sentim agraïts i afortunats. Al mateix temps, però, afrontem un gran dèficit pressupostari l'any 2012, per la qual cosa el millor regal que podríem rebre NPH Haití són els fons per mantenir en marxa tots els programes adreçats als qui més ho necessiten».

Per exemple, una de les necessitats més urgents la té l'Hospital St. Damien, que necessita 350 bombones d'oxigen per tractar nens greument malalts de neonatologia, quiròfan, maternitat i oncologia. El preu unitari d'una bombona d'oxigen és de 20 euros. Qui vulgui col·laborar pot fer-ho a través del compte corrent de la Fundació NPH a Bankia: 2038 9254 56 6000041107.

Educació

Sota l'aixopluc de NPH, el programa FWAL ha fundat les llars de Santa Anna i Sant Lluís, que han estat un refugi segur per als nens desplaçats i vulnerables com a conseqüència del terratrèmol devastador que va tenir lloc a Haití l'any 2010. Avui dia, més de 180 nens menors de 14 anys reben atenció mèdica, educació escolar i formació en el tradicional valor d'amor incondicional característic de Nuestros Pequeños Hermanos i inculcat entre els infants acollits en totes les llars i en particular a St. Helene, la Llar Kenscoff, Haití.

«El millor regal que podríem rebre NPH Haití són els fons per mantenir en marxa tots els programes adreçats als qui més ho necessiten»

Molts nens ja grans que han crescut a St. Helene ara treballen com a cuidadors i professors d'aquesta nova generació d'infants de NPH Haití.

Els programes educatius a NPH Haití atenen més de 3.300 infants procedents de les zones més vulnerables i pobres dels voltants de Port-au-Prince i Kenscoff. L'ensenyament primari obligatori va començar a Haití a la dècada dels vuitanta, però el govern va dictaminar que no comptava amb els mitjans econòmics per aplicar-lo. Dècades d'absència d'educació han fet d'Haití un dels països amb el nivell més baix d'educació de tot l'hemisferi occidental. La taxa d'alfabetització del país del 53% suposa gairebé la meitat de la mitjana de la resta de països d'Amèrica Llatina i el Carib. L'escassetat de mestres qualificats i el proveïment de suports adients a l'aula han contribuït a empitjorar encara més la situació.

Hi ha moltes coses que separen Haití de la resta del món, i malgrat tot, és molt el que ens uneix. El desig d'aprendre, el desig d'oferir oportunitats, el dret a construir un món millor i un futur per a nosaltres i per als nostres fills transcendeix les fronteres i esdevé una obligació de la humanitat.

Subscriu un missioner

Regala una subscripció de CatalunyaCristiana perquè també els missioners rebin notícies de casa (podeu mantenir-hi correspondència).

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Marqueu la vostra preferència (preu d'una subscripció missionera)

- ☐ **Amèrica i Àfrica: 237,86 €** ☐ **Missioner** ☐ Edició en català
☐ **Àsia i Oceania: 315,81 €** ☐ **Missionera** ☐ Edició en castellà
☐ Adjunto xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària

Senyors, els prego que carreguin al meu compte el rebut que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meva donació Subscripció Missionera.

Titular

Entitat

Oficina

DC

Compte

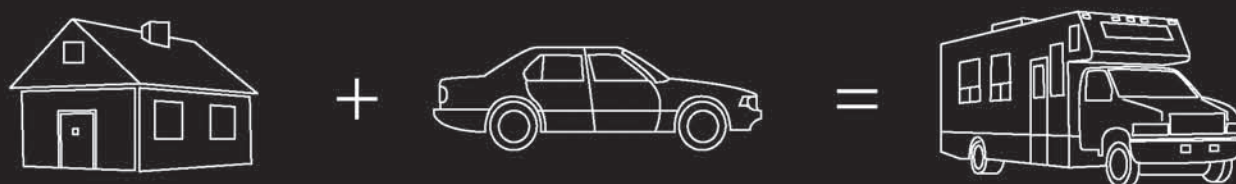
Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
 Comtes de Bell-lloc, 67-69
 08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

¿y ahora?

DISEÑO + SOSTENIBILIDAD = W + W

W+W es el resultado de la ambición de Roca a la hora de incorporar soluciones nuevas, únicas e innovadoras en los espacios de baño. Una solución que combina diseño y sostenibilidad al unir el inodoro y el lavabo en una sola pieza. Su sorprendente diseño lo hace ideal para espacios reducidos, pero su gran aportación es la tecnología que permite reutilizar el agua usada en el lavabo para llenar la cisterna del inodoro. Un producto único que Roca ha hecho realidad.

Roca THE LEADING GLOBAL
BATHROOM BRAND
www.roca.com

Madrid

Càritas espanyola dóna suport a les víctimes del tifó a les Filipines

Ajuda en la construcció d'un miler d'habitatges

Redacció
Madrid

Càritas espanyola ha decidit destinar una partida de 100.000 euros al projecte de reconstrucció d'un miler d'habitatges impulsat per Càritas Filipines per recuperar i rehabilitar la vida de 5.000 víctimes del tifó *Washi*, que el 16 de desembre passat va arrasar la província oriental d'Agusan del Sud i el nord de Mindanao.

Els efectes del tifó van ser catastròfics a les ciutats de Cagayan de Oro (Misamis Oriental), Iligan (Lanao del Norte) i Dumaguete (Negros Oriental), on les inundacions van arrasar centenars de cases i van provocar la mort de més d'un miler

«El programa tindrà una durada d'un any i preveu donar resposta a les necessitats urgents d'habitatge de 5.000 persones»

de persones. Les estimacions del Govern parlen d'un total de 338.000 persones afectades pel tifó.

Juntament amb els plans de resposta a l'emergència de Càritas local i del conjunt de la xarxa internacional de Càritas per oferir ajuda d'emergència als damnificats, el 5 de gener passat Càritas Filipines va llançar una crida d'emergència a totes les Càritas del món per sol·licitar suport a un programa de construcció d'habitatge per a les víctimes del *Washi*. El programa, que compta amb un pressupost d'1.203.662 euros, tindrà una durada d'un any (del gener al desembre de 2012) i preveu donar resposta a les necessitats urgents d'habitatge de 5.000 persones (prop de 1.000 famílies).

Aquest projecte preveu la construcció de dos tipus d'unitats d'habitatge, segons les necessitats específiques dels damnificats i les normes del Govern local de cada zona afectada: 400 cases unifamiliars permanents, resistents als ciclons, a la zona de Misamis Oriental; i 600 refugis temporals, desmuntables i reutilitzables quan les poblacions puguin tornar als seus llocs d'origen o ser reubicats en nous llocs de la zona Negros Oriental i Lanao del Norte.

Tots aquests habitatges es construiran d'acord amb el model local tradicional, amb mà d'obra autòctona i participació dels mateixos beneficiaris mitjançant l'aplicació del sistema de «diners per treball» en activitats de transport de materials de construcció i preparació d'àpats per a obrers, entre altres.

Per a la construcció de cada habitatge temporal es comptarà amb el suport tècnic de la xarxa Càritas, seguint la norma bàsica del projecte Esfera, la qual cosa suposa una superfície d'uns 20 metres quadrats per família, encara que cadascuna d'elles podrà fer lliurement extensions a partir del projecte original.

Càritas Filipines donarà preferència com a beneficiaris d'aquests habitatges les famílies damnificades pel tifó en condicions més precàries, com ara les que no tenen ingressos regulars i amb membres molt vulnerables (nadons, infants, persones malaltes, grans i dones lactants) i les que compten amb menys assistència o suport de part del Govern o altres organitzacions humanitàries.

Càritas espanyola suma la seva contribució a aquest projecte d'habitatges a l'ajuda de 100.000 euros enviada el mes de desembre passat al programa d'emergència de Càritas Filipines per distribuir aliments i articles de primera necessitat a 51.000 damnificats directes del *Washi*.

CAMPANYA «CÀRITAS AMB EL SUD-EST ASIÀTIC»
"la Caixa"
2100 2208 30 0200237458
Tel. 902 339 999
www.caritas.es

Ser salesià, una proposta a la xarxa en clau vocacional

Ivicon / Madrid

S'ha posat en marxa el blog <http://sersalesiano.com>, dels salesians a Espanya dedicat a l'animació de la pastoral vocacional. Està coordinat pels encarregats de l'animació vocacional de les diverses inspeccions i neix per presentar la vocació dels salesians de Don Bosco dins de l'Església.

En la nova web es troben materials i recursos distribuïts a diverses etapes i ambients educatius; per a infantil-primària, secundària i oratoris-centres juvenils. Però, a més, també hi ha recursos per a comunitats educatives i família salesiana i per a les comunitats religioses.

Ara és possible trobar els materials per a la campanya d'animació vocacional de 2012 que, amb el lema «La teva vida, la teva obra d'art», es farà a totes les obres salesianes. Per això, els responsables de l'animació vocacional han preparat reunions de grup, esquemes de pregària i celebracions de l'eucaristia, temes de reflexió i articles en clau vocacional, recessos per a comunitats religioses, etc.

Amb aquesta proposta, els salesians a Espanya continuen treballant per fer-se presents a la xarxa de forma conjunta, unint esforços i pensant en els agents pastorals i en els joves, destinataris de la seva tasca.

Bilbao

La Sagrada Escripura, en euskera a YouVersion

SIC / Bilbao

La Paraula de Déu pot formar part de la vida diària i transformar-la... també a través del telèfon mòbil o tauleta digital. YouVersion, el millor programa per llegir la Bíblia a mòbils i tauletes supera ja més de 37 milions de descàrregues. I ara, a més, ofereix la Sagrada Escripura en euskera.

YouVersion acaba d'incloure, en el seu repertori de versions, Elizen Arteko Biblia (edició promoguda per les diòcesis basques).

L'edició inclou plans de lectura, ja que moltes vegades la gent es perd a l'hora de llegir la Bíblia, no sap per on començar. Per això s'inclouen més de 50 plans que guien el dia a dia. Com a exemple, s'ofereix la lectura del Nou Testament en 30 dies o durant un mes un passatge al

dia relacionat amb la pregària, l'amor i el matrimoni, etc.

Un avantatge evident és que pot fer-se servir on es vulgui: a casa, al tren, al carrer... i és de fàcil navegació: navega a un verset ràpidament, en segons. Afegeix notes, marcadors i molt més per reflexionar. Així mateix, la recerca és senzilla: es pot fer per paraules o frases, aconseguint resultats immediatament.

No cal internet, ja que ofereix l'opció de descarregar-se la Bíblia completa al mòbil per a quan no es disposi de connexió.

Si es vol compartir reflexions i comentaris amb els altres, té integració directa amb Facebook i Twitter.

Hi ha més de 100 versions en més de 55 idiomes. Això sí, cal tenir en compte que no totes les versions són catòliques.

«La teologia del kerigma és comuna a tots els cristians»

José Alberto Barrera, coordinador dels cursos Alpha a Espanya

Samuel Gutiérrez

Un dels nous mètodes evangelitzadors que causen furor arreu del món és el curs Alpha, nascut a finals dels setanta al si d'una comunitat anglicana de Londres. La seva eficàcia evangelitzadora s'ha convertit també en eficàcia ecumènica, ja que ha estat adoptat amb èxit per gairebé totes les confessions cristianes. Al I Congrés de Nova Evangelització celebrat fa pocs dies a Manresa, José Alberto Barrera, coordinador d'Alpha a Espanya, va presentar les virtuts d'un mètode «fàcil i senzill» que pretén reconstruir i revitalitzar, des de dins, les mateixes comunitats cristianes.

Què és el curs Alpha?

És un curs bàsic de presentació de la fe cristiana. El curs té lloc en el marc singular de deu sopars. Són «deu sopars per conèixer el cristianisme». Està pensat per a la persona que té dubtes, per als que es troben a fora de l'Església o per als que volen explorar. És com deconstruir el cristianisme per tornar a construir-lo en el seu conjunt a través d'una experiència en què no es dona res per descomptat. La clau és la creació d'un espai d'acollida en què totes les preguntes i els dubtes són vàlids. Alpha intenta respondre a les grans preguntes de la vida a la llum de l'Evangeli. És una aproximació al cristianisme com a experiència. Per això es diu Alpha, perquè només és una aproximació. Només és el començament. Es tracta d'un mètode d'evangelització, de primer anunci, com n'hi poden haver d'altres, i no va més enllà. La continuació depèn de cada parròquia i de cada comunitat.

Sembla una mica una campanya de màrqueting: «Conegui el cristianisme en deu sopars!»

És una forma de presentar-lo de manera atractiva per als de fora. En el fons, la pretensió és anunciar el kerigma. És a dir, que Jesús és Senyor, que Jesús salva i perdona els pecats, que t'estima i et vol canviar la vida... L'objectiu és que la gent ho senti. A la primera xerrada diem: «Jesús té la pretensió de ser Déu i de respondre tres coses que tothom necessita: tothom busca un camí, tothom busca la veritat i tothom busca vida. Si això és veritat, val la pena estudiar-ho durant deu setmanes.» La gent fa cursos de jardineria, de meditació, d'anglès... Per què no es pot fer també un curs de cristianisme i conèixer què t'ha de dir Jesús sobre les grans preguntes de la vida? Si el que Jesús diu és cert, la vida et pot canviar completament.

Aquest és el secret perquè més de 15 milions de persones arreu del món ja hagin fet el curs Alpha?

La nostra experiència ha estat la de comprovar que l'Esperit Sant actua i que Déu parla a la gent. Un dels atractius d'Alpha és que torna la tasca de convicció a l'Esperit Sant. Hem treballat molt des de les nostres

forces i ens hem oblidat de l'acció de l'Esperit Sant. Alpha torna Pentecosta a l'Església! També és molt important generar un fòrum en què la gent que no creu o que té dubtes se senti en llibertat per expressar-ho. Això és cridar l'atenció perquè no és habitual a l'Església. Donem per fet que la gent creu o hi està interessada i fàcilment demanem un compromís moral o espiritual. A les parròquies, sovint oferim continguts de formació als pares que vénen a batejar els fills o a les parelles que vénen a casar-se, però no tenim en compte que abans de proposar-los una formació cristiana o una moral cristiana, cal oferir-los el primer anunci. És un problema de prioritats. Tota parròquia té gent que es casa, que es bateja, que fa la primera comunió... En lloc de proposar-los un primer anunci, els donem una formació específica per al sagrament, pressuposant que són cristians i estan convertits. Amb prou feines hi ha llocs que permetin fer el pas. En aquest sentit, Alpha és un lloc únic on descobreixes les preguntes de la vida i la resposta que Jesucrist hi dona.

Vostès diuen, a més, que Alpha és «efectiu i fàcil».

Sí. Efectiu perquè hem comprovat que funciona. I fàcil perquè el pot aplicar qualsevol persona o comunitat, no cal ser un gran teòleg per fer-ho. Alpha torna la centralitat de l'evangelització a la parròquia i a la comunitat cristiana. L'experiència ens diu que és un mètode que cohesiona la comunitat i la revitalitza. És una experiència concreta per evangelitzar tots junts d'una manera transversal, no des del meu moviment ni el meu carisma, sinó des del conjunt de la parròquia. Retorna la centralitat al primer anunci i així reconstrueix el mateix rostre de l'Església. Primer cal ser deixebles per ser evangelitzadors. Cal redescobrir Jesucrist viu!

D'origen anglicà, però present a la resta de confessions cristianes, com supera Alpha les diferències dogmàtiques i bacteriològiques de les diverses Esglésies?

Alpha només és el primer anunci i per això, teològicament, no arriba a cap de les qüestions on hi ha diver-

gències entre les diverses confessions cristianes. Per exemple, no es diu res sobre els sagraments, perquè el primer anunci és previ al catecumenat. Alpha té molta cura de ser un instrument que puguin fer servir totes les Esglésies. Cada Església en fa una revisió i l'adapta al seu context. Això no obstant, és molt bonic descobrir que la teologia del kerigma és comuna a tots els cristians.

Com es passa de la teoria a l'experiència de fe?

Alpha és postmodern perquè no et predica la veritat sinó l'experiència de la veritat. Evidentment es parla de la fe i del missatge cristià, però inclou també l'experiència. Comença pel cap però arriba al cor. Les sessions s'estructuren com un sopar, una xerrada i després una discussió en grups. Un primer factor que cal tenir en compte és que la gent no vol escoltar si no és escoltada primer. D'aquí la importància de la discussió en grup. En aquests grups s'aniran fent amics, s'aniran sentint lliures i s'arribarà a la sisena setmana, en la qual els proposem en el que diem el cap de setmana de l'Esperit Sant. És l'experiència pràctica de Pentecosta. Consisteix en tres xerrades sobre l'Es-

perit Sant i una pregària pràctica. És el lloc on molta gent experimenta la conversió. És l'experiència de trobada personal amb Jesucrist, d'enamorament. Tot el que han anat vivint té sentit quan reben la llum de l'Esperit.

Per què són importants a Alpha els sopars?

És el temps de compartir, en què la gent es coneix i en què no es parla de religió. Això és molt important, perquè per evangelitzar primer cal conèixer la persona. Estem acostumats a orientar l'evangelització segons el contingut, i el contingut és el missatge. A Alpha es dona molta importància al context, a tot el que envolta el missatge: el sopar i la discussió en grups. L'evangelitzat ha de parlar, expressar el que pensa i això és tan important en aquest mètode com explicar el missatge. Aquest model evangelitzador és bidireccional, una cosa que no és habitual trobar avui a l'Església, on el model de predicació i catequesi és més unidireccional.

Com es gestiona el debat perquè no derivi en xerrameca?

El debat a Alpha sempre gira al voltant de dos eixos postmoderns: què penses? Què sents? En l'evangelització no preguntem a la gent quina és la veritat sobre l'ensenyament proclamat, sinó què en pensen i què senten. Per exemple: «Jesús va morir per nosaltres, què en penses?, què sents?...» Davant del que un pensa i sent no hi ha res per corregir o discutir. A Alpha es té molt clar que és l'Esperit Sant qui té la tasca de convicció. Aquesta és la clau d'Alpha. Qui ens

convencerà del nostre pecat? L'Esperit Sant. Qui ens manifestarà Jesucrist? L'Esperit Sant. Qui dona el poder de l'altíssim? L'Esperit Sant. Pentecosta ho il·lumina tot. L'esquema d'Alpha és molt teològic i al mateix temps molt pràctic. La nostra experiència és que si s'hi posen els mitjans, l'Esperit Sant actua.

A Catalunya la diòcesi de Solsona ha adoptat Alpha com a metodologia de nova evangelització. Com valoreu l'experiència?

Molt positivament. Catalunya, com gairebé tot l'occident europeu, és un lloc molt deschristianitzat, i Solsona n'és un exemple. Precisament per això és punta de llança, perquè se sent necessitada i ha de buscar noves formes d'evangelitzar. A vegades l'impediment més gran és que les coses encara no et vagin del tot malament. Si encara tens gent, tot i que sigui gran, tens massa feina per pensar com aconseguir atraure els allunyats. Estàs amb les mans lligades. Aquest és el drama de molts sacerdots avui. Realment no donen l'abast. La clau és reconvertir l'Església, donar importància al laïcat i poder arribar a la gent de fora.

«El curs Alpha torna la centralitat de l'evangelització a la parròquia i a la comunitat cristiana»

Punt de vista

Antoni Millet

President del Patronat de la Fundació Pere Tarrés

Com la crisi actual afecta la infància, l'educació i l'acció social

Ens trobem en un moment molt difícil per a moltes persones. Davant la crisi que afecta tota la ciutadania, hem de plantejar-nos el tipus de societat que volem, la qual cosa passa per explicitar el que valorem i el que estem disposats a valorar. Les causes de la injustícia social que ens envolta rau en el model de societat actual: individualista, hedonista i economicista. Cal que siguem conscients que aquests valors, com ja va succeir en el passat, generen molta pobresa i desequilibris socials.

És necessària una millor distribució de la riquesa, que propiciï una economia al servei de totes les persones. A més, s'hauria de reconsiderar el món del treball, món que exclou gran part de la població. Aquestes transformacions tenen com a objectiu evitar la injustícia, l'exclusió, la fractura social. D'altra banda, també s'hauria de repensar el concepte d'«utilitat social». És important que la vessant productivo-econòmica no sigui l'únic paràmetre per mesurar la «utilitat social» de la població, ja que molta gent que no pot estar ocupada en el món laboral pot continuar sent un agent social útil i amb un sentiment de pertinença.

Com a entitat que ens adrecem a la infància i a la joventut, considerem que la societat hauria de garantir drets i proporcionar a totes les persones recursos morals per tal que puguin ser protagonistes de la seva vida, especialment amb els més febles: els infants. Des de la nostra identitat cristiana mantenim l'esperança en el futur. No es pot educar des de

la por ni des de la idea que no hi ha futur. Treballar amb joves i amb infants implica fer-los responsables del seu creixement per tal que se sentin agents del món en què volen viure, amb esperança, amor i solidaritat.

En aquest sentit, considerem important la cooperació entre les entitats i els altres agents socials, però amb una mirada a llarg termini i constant, no sotmesa als vaivens electorals. Cal establir prioritats i delegar responsablement en els que estiguin més capacitats per fer cada feina. Per la seva intervenció directa, el tercer sector representa una mirada específica insubstituïble, dotada d'una capacitat d'espon-taneïtat i flexibilitat que altres agents no tenen. Cadascú, en la seva responsabilitat individual i col·lectiva, ha de contribuir a la societat des de les seves possibilitats, perquè pot ser que les solucions que hom proporcioni siguin asimètriques, diverses, però al cap i a la fi són vàlides i efectives. És important repensar i millorar la qualitat de la democràcia, en la qual tots hem de respondre socialment del que fem, inclosos els governs, les administracions, les ONG i les empreses. Per tant, confiem que aquesta crisi suposi la fi d'una manera de fer, que a vegades ha estat ineficient malgrat la seva bona intenció, i això suposa consensuar formes d'avaluació de les nostres intervencions, amb l'objectiu de compartir els encerts, no repetir errors, delegar millor en la societat les tasques que cadascú assumirà i rendir públicament comptes del que s'ha fet.

escenificacions de «famosos». Interessa més que tinguin una vida trencada. S'aplaudeixen els personatges que han romput una relació d'amor i convivència. Com si fos una realitat de primer ordre. Els que duen una vida com cal, difícilment són notícia.

L'educació és totalment necessària. Educar és entusiasmar pels valors. En l'educació i la formació moral, els principals educadors són el pare i la mare. En efecte, són el primer model. Els pares no poden pretendre que els infants desenvolupin el que no viuen activament. Diu un autor que «educar és seduir». Una tasca gradual, lenta, progressiva. I que ensenya, moltíssimes vegades, a anar a contracorrent. Els pares han de tenir consciència de la seva missió educativa. Educar comporta l'oferta de models sòlids de compromís, bona educació i vertadera estimació. «El millor regal als fills.» D'aquesta manera, «es vol aconseguir l'equilibri entre la personalitat de l'individu i els factors de risc». Factors que anotàvem al començament. Les persones han de saber autoprotegir-se del qui els reclama entrar en l'estrès desorientat i en la flexibilitat per desenvolupar una vida recta malgrat tot.

«La maduresa és un estat de plenitud que es caracteritza pel dinàmic, mai per l'estàtic.» El resultat serà una bona equació entre el cap i el cor. «La personalitat equilibrada és la que no és gaire freda ni gaire calenta.» És capaç de superar els esdeveniments negatius del present i del passat. I té tolerància per superar les frustracions. Són necessàries per la maduresa personal. S'ha dit i escrit que el que ens fa créixer com a humans són les derrotes. L'èxit podria dur a una mena de borratxera. La derrota invita a pensar en el perquè.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

Degà del Capítol Catedral de Barcelona

Seduir amb el que és valuós

«Una societat que es regeix per l'hedonisme, el consumisme, la permissivitat, el relativisme i el materialisme crearà éssers humans sense referents, persones desorientades amb dificultats per trobar el seu lloc al món.»

La identificació del bé amb el plaer, comprar-ho i llençar-ho tot, el tot està permès i això no és problema meu, no admetre res absolut, afanyar-se només per les coses materials... creen una fredor que gela l'ànima i impedeixen la vertadera estimació.

Entra en joc l'educació, la formació moral. Com s'ha d'educar, és a dir, entusiasmar pel valuós? La nostra societat, tot i que té dificultats socials i morals, ha perfeccionat molt la tècnica. Però, ha superat la desorientació? En realitat, ofereix i mostra generalment models trencats. La preferència s'inclina —la gent prefereix i tria— pels models trencats i no pels sencers. Succeeix una cosa curiosa. La televisió i la premsa ofereixen programes de gran audiència. Són

A propòsit de...

P-J Ynaraja Capellà del Montanyà
(ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Iniciatives de Déu, dones elegides (2)

A Joana d'Arc tot això la va fer preguntar-se, en la soledat de la muntanya, què és el que podia i havia de fer. Es va plantejar el seu futur com a fidelitat a una vocació, que per a ella s'especificava en el que anomenava «les seves veus». Deia que, els qui l'encoratjaven i li indicaven què havia de fer, eren sant Miquel Arcàngel, santa Caterina i santa Margarida. Cal dir que no van suplantat mai la seva fe en Déu ni la seva devoció a santa Maria. Els estudiosos diuen que són comunicacions místiques, a les quals ella va saber ser-hi fidel.

Valenta i mürria, treballadora que sabia filar i cuinar, com qualsevol dona de poble, diu ella mateixa en un dels interrogatoris. Era molt aguda en les seves respostes, a pesar de no tenir coneixements acadèmics, ni tan sols escolars. Va ser capaç de convèncer i encoratjar un rei que vivia envoltat de la seva cort que l'afalagava, però que desconfiava, i ell mateix també, de la legitimitat del seu origen i recelava del valor del seu exèrcit, va ser capaç d'encomanar-ne la direcció a aquesta pagesa, a qui no va poder enganyar en la seva primera trobada.

Joana es va vestir de soldat perquè només veiessin en ella l'enviada. Va suprimir les prostitutes que acompanyaven els exèrcits. Va ser capaç d'encoratjar la tropa i, després d'aconseguir que el rei, «el seu delfí», fos coronat a Reims, final segur de la contesa que feia 100 anys que durava, va ser abandonada per tothom. Va caure en mans normandes que la van lliurar a un bisbe perquè fos un clergue qui la condemnés i no uns militars. Sola davant de les sentències de teòlegs de la prestigiosa universitat de París, humiliada i obligada al fet que unes matrones investiguessin si era verge, que n'era, traïda en un dels aspectes més seriosos de la pràctica eclesial, el secret de confessió, no va abandonar l'Església. Pietosa i solitària, va morir acompanyada d'un frare bo, l'única persona que va confiar en ella fins al final, i que li va ensenyar un crucifix per encoratjar-la mentre suportava el foc que la consumia.

Va ser admirada per la mateixa santa Teresa de Lisieux, que durant el seu noviciat, la va representar en una comèdia del convent i li va dedicar una poesia. Segles més tard, la santa de Lisieux va escriure: «Oh Maria! Si jo fos la Reina del Cel i Tu fossis Teresa, jo voldria ser Teresa, perquè Tu fossis la Reina del Cel.»

Joana no es va ocupar de denunciar corrupcions clericals, desacreditar els savis i els teòlegs pedants, reclamar drets per als laics i les dones. Enmig de tanta corrupció, va procurar dir «sí», a la seva manera. (Com segles abans va fer la Mare de Déu.) Va morir i, de seguida, se'n va iniciar el procés de rehabilitació que li va ser favorable. Van passar uns quants segles, fins que, sense que cap orde o congregació o moviment ho sollicités, fos canonitzada el 1920.

Avís a la navegació de cabotatge: declarar santa una persona, si no es viuen les exigències evangèliques, pot donar prestigi a un grup, però no és una cosa notòria. Es pot aconseguir la inscripció del fundador al catàleg, sense que per això millori qui se'n creu seguidor.

Joana era santa, no va ambicionar mai diners, i va ser capaç, malgrat el trauma psíquic que devia patir, de coronar la seva vida amb el martiri, conduïda a la pira de llenya a la Place du Vieux Marché de Rouen, per ordre d'una persona que pertanyia a la jerarquia. Crec que la majoria dels lectors deu ignorar el nom del prelat i del Papa d'aleshores perquè ni el Catecisme de l'Església, ni el Youcat en parlen, però de Joana, sí.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.
viqui70@yahoo.es

La creativitat al carrer

Era el capvespre. Anàvem pel carrer Sant Climent camí de la mesquita. Els nostres amics musulmans ens havien convidat a una festa de la comunitat pakistanesa Camino de la Paz.

El carrer de Sant Climent havia estat objecte de denúncies i reportatges a causa d'un problema que destorbava la vida dels veïns: un carreró o passatge situat a meitat del carrer forma un passadís i una mena de pati interior que dóna a una sèrie d'habitatges. Aquest racó s'havia acabat convertint en un niu de droga i de disbauxa per part de joves que hi trobaven un autèntic refugi per al seu acostumat oci. Eren joves i adolescents «ni-ni», que passaven hores en aquell indret fumant, intercanviant, provocant baralles i, de tant en tant, robant als transeünts. El veïnatge estava cada vegada més indignat i, després de moltes denúncies, van aconseguir que l'ajuntament tanqués el carreró amb unes reixes. Només els veïns disposaven de claus per entrar-hi. Però, ni el reforç de la seguretat ni les reixes van eliminar aquell mal: el d'uns joves sense feina que traficaven, fumaven porros i que provocaven aldarulls al carrer. I és que n'hi havia que precisament eren veïns del passatge i que tenien clau de les reixes.

Fins que un bon dia va arribar la solució i no precisament mitjançant mesures repressives. Una solució que és la que ens va fer aturar aquella tarda amb una gran alegria, quan anàvem camí de la mesquita.

El carreró estava obert i guarnit amb garlandes i llumetes. Ja dies abans havíem vist que les parets del passadís s'havien decorat amb grafitis de gran bellesa i amb missatges d'amistat.

Al fons del passadís, unes dones i uns joves, davant d'una taula parada, convidaven a prendre xocolata amb melindros. Hi vam treure el cap i els veïns ens van convidar a passar. Ho vam fer.

Vam tenir una gran sorpresa. El carreró estava molt net, guarnit amb torres als balcons, a les finestres i a les portes de les cases. També hi havia flors i llumetes i joves i grans conversaven amicalment. La música havia substituït els crits i l'olor de xocolata desfeta el de la marihuana i el haixix.

Qui havia aconseguit aquell miracle de germanor i convivència en un lloc on regnava el desconcert, la brutícia i les baralles?

Per descomptat que no havien estat les forces de seguretat reprimint els joves. Havien estat uns altres joves, educadors de carrer, que van habien sabut engrescar el jovent i els veïns unint-los en una tasca comuna: fer més habitable el seu territori.

Al Raval també hi trobem aquests exemples de convivència meravellosos que a mi m'agrada tant ressaltar.

I és que amb amor un altre barri és possible com també és possible un altre món...

Quan vam arribar —una mica tard— a la mesquita, vam trobar també la vessant positiva d'un barri que «té de tot»: la convivència entre els grups de cultures i religions diferents que no en saben, de segregacions, sinó d'unió. Amb ells vam pregar junts, vam compartir festa, amistat i dolços pakistanesos...

Zoom

Eduard Brufau

Desgraciadament la violència domèstica continua sent una plaga de la nostra societat. Des que va començar l'any només a Catalunya ja han mort quatre dones a mans del marit o la parella, la darrera a Santa Coloma de Queralt. Les mesures legislatives i policials són necessàries, però per elles soles no poden resoldre aquest problema tan greu. Només una educació basada en la dignitat humana i l'amor i el respecte mutu pot garantir la fi d'aquesta violència.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana
llserrall@gmail.com

Elles i ells

Elles i ells, després d'un període d'escolta i de discerniment, van decidir consagrar la seva vida a Déu a través del seguiment de Jesús. Elles i ells treballen en l'avantguarda eclesial, a les zones de frontera eclesial, a la perifèria de les ciutats, als ambients de marginació, en el diàleg entre la fe i la cultura, en l'àmbit de l'educació i de la sanitat, en els espais de contemplació... Elles i ells s'acostumen a moure entre bambolines amb gran discreció i l'anonimat en cobreix les aportacions. Elles i ells també admeten que hi hagi alguns companys mediàtics, tot i que són pocs, perquè respecten la llibertat i el pluralisme. Elles i ells saben que han apostat per un estil de vida no sempre fàcil. A les trinxeres de la història és més freqüent rebre ferides i córrer riscos. Elles i ells coneixen la distància entre la utopia del Regne i la realitat, de vegades fràgil i trencadissa, de la seva vida. Les ombres no impedeixen descobrir la llum que brilla en cada trenc d'alba. Elles i ells consideren la seva vocació com un do i no com una conquesta. Ressonen dins seu les paraules de Jesús en l'última cena: «No m'heu escollit vosaltres a mi; sóc jo qui us he escollit a vosaltres» (Jn 15,16). Mèrit, cap. Només es tracta de fer-se digne de la vocació rebuda. Superioritat sobre els altres, cap. Les gràcies són diverses, totes provenen de la mateixa font i totes elles són complementàries. Elles i ells lluiten per viure en humilitat, és a dir, enganxats a terra amb la vista al cel.

Elles i ells sintonitzen, especialment, amb la funció profètica, innata a la seva tasca. Anunciar la bona notícia a tothom i denunciar qualsevol conducta que fereixi el rostre i el cor dels homes i les dones del nostre temps. Qui bufeteja un semblant, fa malbé la faç de Jesús. Sempre atents a l'evangeli i a la realitat. De vegades, incòmodes, perquè anuncien missatges contraculturals. Elles i ells fan de la fraternitat el seu signe visible, seguint les pautes del Mestre: «Tots vosaltres sou germans» (Mt 23,8). Lluiten per evitar la confrontació sobre qui és més important. Elles i ells anticipen d'aquesta manera l'estil de relació que presidirà la vida futura, la vida escatològica com els agrada dir als teòlegs. El seu model no és la piràmide sinó el cercle, al centre del qual hi ha Jesús abraçant un infant, imatge de la fragilitat i de la gent necessitada. Elles i ells són conscients que «no hi ha res tan tortuós i tan malalt com el nostre cor, qui el pot conèixer a fons?» (Jr 7,9). Per aquest motiu demanen a Déu un cor nou, un cor de carn, sensible a l'amor (Ez 36,26).

Elles i ells, com cada any, celebren el 2 de febrer la Jornada Mundial de la Vida Consagrada. Elles i ells viuen alegres i en esperança. Res no els dispensa de comprometre's a fons amb la història, però saben que el més important depèn de l'Altre. Els preocupen moltes coses, però saben que no són l'amo de la vinya. Elles i ells cultiven l'esperit de comunió i diàleg amb els responsables eclesials i amb els laics, amb els qui treballen braç a braç. Elles i ells pateixen forts embats de tota mena en aquests temps de turbulències, però resisteixen amb esperança i amb la convicció que són «uns servents que no mereixen recompensa: hem fet només el que havíem de fer» (Lc 17,10). Elles i ells confien que els joves, quan sentin la crida de Déu, responguin amb generositat a la seva vocació i s'esforcin per fer un món més lliure i humà. Elles i ells...

CASA GAY

SERVEI DE LLOGUER
Des del 1860

C/ Puigcerdà, 100-102
08019 Barcelona

Tel. 933 080 104 - Fax 933 087 193

Lloguer de: cadires, taules, tarimes, passarel·les, tanques metàl·liques, parament de taula, estovalles, peanyes per a protocol, penja-robes...

Muntatge de: festes, concerts, reunions, exàmens, congressos, conferències, desfilades de modes, banquets i tota classe d'actes a petita o gran escala.

CASA GAY Vendes Hostaleria: c/ Roger de Llúria, 12-14 - 08010 Barcelona - Tel. 933 181 495
Servei de lloguer: c/ Puigcerdà, 100-102 - 08019 Barcelona - Tel. 933 080 104

Des del monestir

Amb els ulls de Déu

M'he adonat que, sovint, en les nostres celebracions eucarístiques, el predicador sol començar la seva homilia amb una visió negativa del món i de la societat a les quals s'adreça el missatge joios —valgui la redundància— de l'evangeli. És com si l'evangelista Lluc, posem per cas, comencés així el seu preciós relat prototípic de Nadal: «Hi havia per aquella contrada uns pastors de mala mena, renegaires, bruts i esparracats, centrats en el propi interès, més preocupats del ventre llur que de les ovelles del ramat...». Com si el predicador, i amb ell l'Església que representa, s'erigís en jutge del nostre món i de la nostra societat, situant-se, quasi sense voler-ho, en una mena d'estat neutral de perfecció pura des d'on es pot jutjar la realitat. A aquest perill els monjos i les monges hi estem més exposats que els cristians de trinxera. Una vegada, tanmateix, ja fa uns quants anys,

vaig sentir d'una monja de clausura, al Carmel de Tarragona, aquestes paraules: «Aquest món nostre, amb les seves ombres i foscors, és el que hem d'estimar, el món que Déu estima i en el qual ens és concedit, i no en cap altre, de viure i de créixer en la fe». Jo no crec tampoc que «cap temps passat fos millor» ni pitjor que el nostre. En tot cas, en el nostre, els homes tenim més responsabilitat, ja que disposem de moltes més eines de coneixement i de transformació de la realitat. Estic convençut que la «pau augusta» que fa poc evocàvem en la Calenda o Anunci de la Nit de Nadal, enmig de la qual vingué al món el Fill de Déu, era una pau fonamentada en la injustícia d'un imperi opressor com tantes

«pau» d'avui dia. «Déu estima tant el món...». No les hauríem d'oblidar mai aquestes paraules, unes paraules que són com els ulls de Déu, els ulls amb els quals es mira el nostre món. La denúncia evangèlica de la injustícia, del mal, de la pobresa, de l'aflicció, de l'opressió... hauria de ser feta sempre des d'aquesta mirada amorosa i tendra de Déu. I amb un punt d'humor, també. I sobretot, tal com fan els salms imprecatoris, aquells que ens costa tant de pregar, deixant tot el judici a les mans de Déu. Deu ser per això que en algunes tradicions properes a la nostra, precisament al cor de la Nit de Nadal, la Sibila proclama, espasa en mà, aquell cant misteriós i aterridor, que és com el *Dies irae* de Nadal, en el qual el sentit i el judici del món i de la humanitat són posats totalment, confiadament, a les mans de Déu, un Déu que, perquè es fa infant, ja no pot fer més por a ningú.

Lluís Solà
Monjo de Poblet

La sal de la terra

El màrtir: signe d'interrogació

El màrtir és un signe d'interrogació. Ho ha estat sempre, però en contextos líquids, el seu testimoni radical, és un motiu d'interrogació. El seu gest és contracultural. Es dona a fons perdut, entrega la seva vida per la causa del Crist. Un acte d'aquesta naturalesa exigeix audàcia, però també una vivència interior de proximitat a Déu. Quan comprenem, a fons, la vida d'un màrtir, la seva opció i la donació de la seva vida com a ofrena al Crist, captem el profund sentit que emana de la seva existència. És un signe visible de l'Amor més gran, una expressió concreta, de carn i ossos, de l'Esperit que obra meravelles a través de les persones. Dona sense càlcul i perdona incondicionalment, fins i tot, els qui el torturen i el maten. És un signe d'interrogació, perquè ens obliga

a pensar la condició humana i a trencar determinats tòpics i estereotips que neguen aquesta capacitat i aquest amor en el si de la persona. El màrtir és un exemple, però a la vegada una font d'inquietud, perquè posa en relleu la distància que hi ha entre el cristià que sóc i aquell que hauria de ser. El testimoniatge és la irradiació del missatge a través de la paraula, el gest i el silenci; una manifestació que s'articula en la plaça pública, que no pateix complexos, ni pors. El testimoni quan expressa el que creu és objecte de crítiques i censures, però, en ocasions, no solament crítiques, sinó d'hostilitat manifesta. Deia el filòsof francès

Jean Guitton que solament podem verificar la qualitat d'un testimoni quan es troba en contextos de persecució. Molts cristians en el món són testimonis anònims, discrets de la fe en el Crist, de la seva fidelitat a l'Evangeli. Són testimonis que ens desperten i ens interroguen sobre el nostre propi compromís i la qualitat de la nostra fe. Fa uns anys, Andrea Riccardi escrivia en un llibre que el segle XX ha estat el segle dels màrtirs, de persones que en contextos i règims totalitaris i dictatorials han manifestat la seva fe fins a donar la vida per als altres. El màrtir no és, doncs, una qüestió del passat, ni un fenomen irrellevant: és l'expressió exemplar del testimoniatge. Per això, recordar els màrtirs, tenir-los com a referents és essencial per nodrir la pròpia vida de la fe i fer-la créixer en profunditat i en alçada.

Francesc Torralba
Professor de Blanquerna-Universitat
Ramon Llull
Consultor del Pontifici Consell
de Cultura

Mirada al món

Confraternitat espiritual amb Amèrica

L'any 1922 un frare xilè va escriure a Antoni Gaudí demanant si podia ajudar-lo en un propòsit arquitectònic: construir una porciúncula per a Rancagua. Rancagua és una ciutat a vuitanta quilòmetres al sud de Santiago, la capital del país austral. Quan Gaudí va rebre la carta estava completament dedicat a la Sagrada Família sense cap possibilitat de dedicar temps a res més. No obstant això, l'home de fe que habitava dins l'arquitecte va seguir rumiant la petició fins que va adonar-se que la solució la tenia a la mà!: la mateixa capella de l'Assumpta, projectada per a la Sagrada Família, un petit edicle que donaria al carrer Provença, coincidint amb la comanda. Va respondre llavors al xilè afirmativament, li va enviar els plànols i li va encomanar que «servís això

per a la confraternitat espiritual entre Espanya i Amèrica». D'aquesta correspondència en fa ja noranta anys i avui la confraternitat està concretant-se en un projecte que transcendeix els dos personatges i que serà, d'una banda, l'única obra d'Antoni Gaudí fora del territori espanyol i, de l'altra, una porciúncula. Però, què és una porciúncula? Avui dia no estem acostumats a parlar d'indulgència, però per misteris de la vida, se'ns fa present aquesta oportunitat d'actualitzar el llenguatge i revisar què hem d'aprendre del mis-

satge de Francesc d'Assís. L'any 1216 Francesc va demanar a Honori III que «tot aquell qui contrit i confessat entrés a l'esglesia de la Porciúncula, guanyés gratuïtament una indulgència plenària, com la guanyaven els qui s'enrolaven a les croades, i altres que sostenien amb les seves ofrenes les iniciatives de l'Església». La pregunta és què vol dir això avui? Segons el meu parer hi ha molts temes relacionats amb aquest de la indulgència que ens cal aprendre o descobrir, per exemple gestionar les pròpies emocions; no retenir sentiments adversos; no voler manar; obrir-nos a la possibilitat de perdonar; pensar bé dels altres; i molts altres, són pistes per recuperar la dimensió d'anar per la vida sense càrregues carregoses.

Elisabet Juanola Sòria
Periodista. Institut de la Pau
Armando de Ramón. Murtra
Santa Maria dels Àngels (Xile)

Noves sigles

És clarament manifesta l'hostilitat cap a tot el que és cristià, no només al nostre país sinó arreu del món. Recordem que en nom de la «llibertat» s'han tret crucifixos, s'han atacat esglésies i fins s'ha prohibit que Nadal se celebri amb les nostres tradicions de sempre. La Unió Europea va felicitar només l'any nou i l'any passat ja va treure del seu calendari les festes religioses, però només les catòliques i no les d'altres creences.

Com a darrera aportació a aquesta campanya d'eradicar tot el que faci referència al cristianisme, el govern laborista d'Austràlia, que presideix la senyora Julia Gillard, ha decidit treure dels llibres de text de les escoles les sigles aC i dC, que, com tots sabem, serveixen per situar els fets en els períodes «abans de Crist» i «després de Crist». Des de temps immemorials s'ha expressat així, ja que la persona de Crist va determinar un abans i un després en la història de la humanitat.

Les noves sigles que es faran servir són BCE (abans de l'era comuna), BP (abans del present) i CE (era comuna). Es tracta de fer servir una nomenclatura sense cap referència religiosa. I perquè no canviem l'am i el pm que fem servir quan volem dir que una hora del dia és al matí o a la tarda? Per què prenem com a referència quan l'astre sol està al zenit i no quan despunta la claror de l'alba?

LOURDES CAMPS CARMONA
Barcelona

Els més religiosos, els més feliços

Segons informa l'agència espanyola Religión en Libertad en un estudi realitzat per European Social Survey, en què han participat 114.019 persones de 24 països, les persones que practiquen la religió són més felices. Per exemple, a Espanya la proporció de persones que pertany a una religió és del 74%, és a dir, 12 punts per damunt de la mitjana estàndard.

Quan els estudis es van aturar a analitzar si, de fet, a Europa hi ha una correlació entre religió i felicitat, van trobar elements molt interessants. Qui pertany a una religió mostra nivells de felicitat més grans que aquells que diuen no ser religiosos.

Tota persona és més feliç quan es troba en un context que la sosté, i la religió l'ofereix. Això explica per què la influència benèfica de la religió sobre la felicitat és més forta entre persones que tenen més necessitat de suport, com ara la gent gran, els malalts i les persones soles. I és que sentir-se més proper a Déu és el millor suport que pot sentir la persona.

JOSEFINA GALÁN
Màlaga

Signes visibles

Les persones, sovint, tenim tendència a oblidar-nos de les coses. Ens cal, que de tant en tant, ens les recordin. Però, malgrat tot, el record ens queda per poc temps a la memòria i això és terrible. Una societat que no és conscient del seu passat, tard o d'hora, torna a cometre els mateixos errors en el futur. Per aquest motiu, a Eslovàquia han inaugurat fa poc temps un monument al nen no nascut, per tenir sempre presents els petits que han estat avortats, persones com nosaltres a les quals algú va decidir negar-los el dret a la vida. Per la mateixa raó, als cementiris d'algunes ciutats d'Itàlia han començat a reservar espais dedicats a la sepultura de les restes mortals dels nens avortats, perquè la gent sigui conscient que eren persones.

És desitjable que tant la iniciativa del monument al nen no nascut com la de la reserva d'espai als cementiris per a fetus avortats s'imitin en altres ciutats del planeta, també al nostre país. Necessitem vivament recuperar la consciència de la dignitat humana des del mateix moment de la concepció. Els dos signes visibles abans comentats ens hi poden ajudar.

ADRIANO SIBECAS
Barcelona

Vergonya nacional

Després de conèixer la condemna de Miguel Carcaño de vint anys de presó i l'absolució de la resta dels seus còmplices, els mitjans de comunicació han preguntat a l'avi matern de Marta del Castillo què sent per aquesta sentència i José Antonio Casanueva ha respost que això mereix el qualificatiu de «vergonya nacional». Aquesta resposta no s'ha d'atribuir a un arravatament emocional d'una família que fa tres anys que està destruïda pel dolor.

L'amarga sensació de la crueltat que un grup de delinqüents ha pogut esquivar la Policia i totes les instàncies judicials al seu gust mereix una reflexió seriosa per part del nou Govern. Esperem que les paraules pronunciades sobre la reforma de la Llei del Menor a la qual s'ha referit fa poc Mariano Rajoy es duiguin a terme com més aviat millor.

Però les paraules del ministre Jorge Fernández Díaz, qualificant d'«exemplar» l'actuació policial, no poden ser més desafortunades; a més de demostrar una manca de sensibilitat sorprenent cap a la família de Marta. «No tenim gaire esperances en la justícia—havia repetit diverses vegades la família Del Castillo—, perquè moltes vegades ens ha donat l'esquena.»

NIEVES JIMÉNEZ
Madrid

La llar de Natzaret

Fa poc, Benet XVI ha tingut molt present la llar de Natzaret, on va néixer el Nen Jesús. Aquesta família és un exemple d'humanitat que, com recorda el Sant Pare, va poder educar en la convivència, la fe i els veritables valors.

El Papa va afirmar el següent: «Això ens porta a pensar en la dimensió educativa imprescindible de la família, on s'aprèn a conviure, es transmet la fe, es reforcen els valors i es va encarrilant la llibertat per aconseguir que un dia els fills tinguin plena consciència de la pròpia vocació i dignitat, i de la dels altres. L'escalf de la llar, l'exemple domèstic, és capaç d'ensenyar moltes coses més de les que poden dir les paraules. Aquesta dimensió educativa de la família pot rebre una alenada especial en l'Any de la Fe, que començarà d'aquí a pocs mesos.» El Papa convida ferventment a revitalitzar la fe a totes les llars i prendre més consciència del Credo que professem.

Finalment, va esmentar especialment els joves de la JMJ, l'emoció i l'alegria amb què van viure la trobada, i va demanar a Déu, per intercessió de Jesús, Maria i Josep, que no deixin de donar-li gràcies pel do de la família, que siguin agraïts també amb els seus pares i que es comprometin a defensar i fer brillar l'autèntica dignitat d'aquesta institució primària per a la societat i tan vital per a l'Església.

ENRIC BARRULL CASALS
Girona

Catalunya Cristiana agraeix les cartes dels seus lectors i demana que no superin les vint línies mecanografiades. Les cartes han d'anar firmades amb nom i cognoms i ha de constar-hi l'adreça i el telèfon. Catalunya Cristiana es reserva el dret de publicar les que consideri oportunes i no s'identifica amb l'opinió dels lectors. No es mantindrà correspondència ni s'atendran visites o trucades respecte dels originals no publicats.

El Consultori

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan Antoni Mateo

Pregària i pregàries

Discuteixo molt amb el meu marit perquè reso. Resulta que jo sóc molt devota i m'agrada fer diverses novenes a molts sants de la meva devoció. De vegades me'n vaig a dormir tard i el meu marit em diu que semblo una fanàtica i que no cal estar tot el dia resant per ser una bona cristiana. El molesta també que tingui tantes imatges de sants a l'habitació. M'agradaria conèixer la seva opinió i rebre algun consell.

En el matrimoni, per a la bona convivència, convé tenir flexibilitat i tots dos han d'aprendre a cedir. Per posar un exemple, imagini que a vostè li agrada molt un determinat menjar i com que li agrada tant, decideix fer-lo cada dia i donar-li també al seu marit. Com comprendrà, ell no cal que mengi cada dia el mateix per molt que a vostè li agradi. Vostè és molt resadora, li agrada fer novenes a tots els sants. D'entrada, li diria que l'excés del que és bo no constitueix necessàriament el millor. La pregària és fonamental en la vida cristiana. Expressa la nostra confiança i intimitat amb Déu. Amb la pregària donem gràcies a Déu pels grans beneficis que ens concedeix, li demanem ajuda, en sol·licitem el perdó. Realment, una vida cristiana sense pregària em sembla inconcebible. Però no s'ha d'identificar pregària amb pregàries, d'entrada.

A moltes persones que em demanen una orientació per començar una vida de pregària de debò, els recomano que es reservin uns minuts al matí i a la nit, que resin amb molta atenció el Parenostre i que, si poden, vagin a la santa missa diàriament o procurin resar el Rosari. Quan s'han adquirit aquests hàbits i es viuen bé, recomano meditar cada dia una pàgina de la Bíblia, preferentment l'Evangelí del dia. Ens hem d'acostumar a fer servir més la Bíblia per a la nostra pregària i reflexió. I finalment, als que poden, els exhorto a descobrir la litúrgia de les hores, especialment la pregària de laudes al matí i la de vespres al final del dia. Seria preciós pregar aquestes hores a la parròquia o comunitat, o almenys en família. Res millor que la pregària feta amb la litúrgia i la contemplació de la Paraula de Déu. Potser seria més profitós per a vostè i el seu marit que en anar-se'n a dormir resessin junts un Parenostre, pausat i meditat, i tres avemaries, en lloc d'estar amb llargues novenes fins a la matinada. Les imatges dels sants són boniques i ens acosten a l'exemple i la intercessió d'aquests germans benaurats, però també ha de comprendre que el seu marit se senti una mica inquiet de veure convertit el dormitori en un santuari. És l'habitació de tots dos, no només seva.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com
www.balmesiana.org
apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida).
Cal indicar sempre «Consultori».

Ballant en un tancar d'ulls

Jordi Fort i Font

Presentador de «Nostra Dansa»
a Ràdio Cornellà

Vaig néixer a Vilanova i la Geltrú el 28 de setembre del 1935. L'any 1951, per qüestions familiars, vam passar a viure a Cornellà de Llobregat, on es va iniciar la meua vida sardanista a l'entitat Foment de la Sardana de Cornellà, de la qual vaig formar part com a membre de la junta directiva i on vaig conèixer la noia de la meua vida, Magdalena Vila, amb qui estic molt ben casat des del 1962.

El 1979, juntament amb amics i antics components del desaparegut Foment de la Sardana, tot i estar treballant per la creació de la nova entitat dels Amics de la Sardana de Cornellà, de la qual sóc soci fundador i membre de la junta directiva, un greu despreniment de retina em va apartar durant alguns mesos de tota activitat. Amb una disminució visual del 91%, vaig poder tirar endavant gràcies a la meua estimada dona i als molts amics que sempre he tingut i tinc al meu costat.

El 1982 es va fundar l'emissora municipal Ràdio Cornellà. Des d'aleshores hi presento, en companyia de l'amic Enric Górriz, un programa de difusió sardanista, de dues hores, tots els dissabtes de nou a onze del matí, amb el nom *Nostra Dansa*.

A principis dels anys noranta em vaig afiliar a l'ONCE, de la qual he rebut un gran ajut, ja que la meua disminució visual anava augmentant

fins al punt de no poder llegir ni escriure. A l'ONCE, des de fa uns anys, formo part de la junta del departament de la Gent Gran i aquí va sorgir la idea de fer un curset d'ensenyament de sardanes a la gent invident o amb disminució visual. El curset el porto a terme juntament amb la meua dona Magdalena i el meu bon amic i sardanista Josep Malgrat.

Neix una sardana

Un dia es va presentar a casa el mestre compositor i amic Antoni Guinjoan i, entregant-me la partitura d'una sardana, em va dir: «He escrit una sardana dedicada als alumnes del curset de l'ONCE. Posa-li el nom que creguis més escaient.» Així va néixer *Ballant*

en un tancar d'ulls. Es va estrenar a l'Aplec de Cubelles el juny del 2009 amb la presència de la nostra delegada territorial, Maria Teresa Palahí, i una nodrida assistència d'alumnes i acompanyants.

En un acte d'agraïment al mestre Antoni Guinjoan per la sardana que ens va dedicar, celebrat a les dependències de la Delegació Territorial de Barcelona, em va venir al cap la idea que si teníem una sardana dedicada als sardanistes de l'ONCE, per què no podíem aconseguir-ne deu més i així confeccionar un CD amb onze sardanes per a l'ONCE. Sense pensar-m'ho gaire, vaig proposar a la senyora Palahí la idea i li va semblar molt bé. Em va comentar: «Porta'm un projecte i l'estudiarem.»

En poc temps, i amb la coneixença de compositors, músics i la gran ajuda de Carles Santiago, bon amic i compositor de Cornellà, ben aviat vam tenir les deu partitures de sardanes que els compositors havien escrit de forma il·lusionada i desinteressada. Aquests compositors són, a més d'Antoni Guinjoan, Carles Santiago, Lluís Alcalà, Agustí Serratacò, Jordi Paulí, Carles Raya, Daniel Gasulla, Tomàs Gil i Membrado, Jesús Ventura, Anna Abad i Joaquim Soms.

Molts dels autors van demanar formar part de la formació musical per fer l'enregistrament del CD, formació que en aquest CD porta el nom de Cobla ONCE i que, juntament amb altres músics, també de forma desinteressada, van voler participar en aquella gravació. Es va enregistrar a l'auditori de l'ONCE a finals de gener del 2011 i amb una participació de més de vint músics de diferents cobles, dirigides per dos directors de gran vàlua, com Francesc Gregori i Jesús Ventura.

A partir del mes de setembre, un cop el nou delegat territorial de Catalunya, Xavier Grau, va prendre possessió del seu càrrec, es van iniciar les tasques per a l'editatge del CD i la confecció del llibret adjunt amb textos de Jordi Lara, director del programa *Nydia*, de Televisió de Catalunya. La presentació va tenir lloc el 25 de novembre del 2011 a l'auditori de l'ONCE, amb un gran i reeixit concert a càrrec de la Cobla ONCE. Tots els assistents van ser obsequiats amb un exemplar del CD.

La joia de formar part de dues comunitats

Roberto Lloréns

Comunitat cristiana de Casp

Per motius professionals, durant gairebé cinc anys, la Rosa i jo vam residir a Cotonou, capital econòmica del Benín, a l'Àfrica occidental. En arribar-hi, vaig descobrir que l'heroi beninès contra el francès es deia Bio Guerra i que hi ha uns reis que porten cognoms com Bonagana i Gantxo. A més, hi trobes altres cognoms no tan estranys com Esteve, Mora, Seguí, Sastre, Ayelo, etc.

La meua afició a la genealogia va fer que aprofundís més en aquest tema. El mes de juny del 2003, els diaris de la capital beninesa van publicar un article meu parlant de l'origen d'aquells cognoms. La publicació als diaris va fer que s'hi interessessin persones de diverses ètnies, com els Dendis, Pheuls, Baribas, Mandès i Arma. Aquests últims, els Arma de Mali, són els que més s'hi van interessar. Van descobrir que els seus avantpassats venien del Sharq-Al-Andalus, que eren blancs i que l'origen del seu nom ve donat perquè quan els negres atacaven els blancs, aquests cridaven ben fort: «*Al'arma, alarma...*»

Un grup d'Armas venia a casa meua el dissabte a la tarda per xerrar una estona de les coincidències entre ells, negres, i nosaltres, blancs, mentre assaboríem un te a la menta. Ells van demanar-me que escrivís sobre la història de Tombouctou, la seva ciutat. Em van portar documents vells, papers de tota mena i de mica en mica vaig donar forma al que ells volien.

Els lligams en cada trobada creixien. Fins i tot, sabent que sóc catòlic practicant, em van convidar que anés a la seva comunitat musulmana per parlar i explicar a la seva gent els treballs que havíem fet en comú.

Un diumenge, en sortir de missa de la nostra parròquia, atesa pels missioners salesians, vaig dirigir-me al lloc on es reunia setmanalment la comunitat dels nadius de Tombouctou i malians al Benín. Allí, enmig d'ells, tots musulmans, vaig fer la meua exposició. Tot seguit, ells, que parlaven en la seva llengua, *sonrai*, es comunicaven les novetats que algú havia portat, llegit o escoltat del seus pobles.

Recordo que aquell primer diumenge havia arribat un jove de Tombouctou. El van presentar a tots: «És..., fill de... i nét de..., de la família dels...» i «ens demana acolliment i treball». De seguida dues persones de la comunitat s'hi van oferir: una, a do-

nar-li un lloc a casa seva i l'altra, perquè treballés per ell fins que trobés una cosa millor.

Solucionat aquest tema, una senyora havia de viatjar al seu poblat, a Mali, perquè la seva mare s'estava morint i no tenia diners per viatjar. Aleshores, per votació, en la qual tots hi van estar d'acord, li van donar els diners necessaris per fer el desplaçament. També hi va haver el cas d'una persona que necessitava diners per comprar medicines. Davant d'aquests casos, vaig voler contribuir econòmicament en aquestes ajudes. Llavors, ells em van convidar a formar part de la seva comunitat i m'explicaven que tothom, rics i pobres, paguen una quota setmanal de 100 francs CFA (0,15

euros). Si algú no pot abonar-la, tindrà el deute en la seva consciència i si un dia té sort i la fortuna li somriu, podrà donar tot el que tenia pendent. Abans d'acabar la reunió, van mostrar un llibre on s'anoten totes les cotitzacions i les ajudes que ixen del fons comú.

Ells recitaven un versicle de l'Alcorà, mentre jo resava el Parnostre.

Setmanalment, finalitzada la missa de la meua comunitat cristiana, me n'anava a la meua comunitat musulmana. En una deixava l'almoïna i en l'altra, la cotització. A les dues comunitats hi havia dones i homes de bona voluntat i puc dir que a les dues comunitats tinc germans.

Paraula i vida

Els religiosos i l'evangelització

Per a les comunitats eclesials són una autèntica riquesa els homes i les dones que per amor a Déu i als germans viuen més radicalment les exigències del baptisme que han rebut. Aquests cristians i cristianes els coneixem en l'Església com els qui viuen una vida consagrada a Déu, seguint radicalment Jesús en la castedat, la pobresa i l'obediència. Han escoltat i acollit la invitació del Senyor: «Vine i segueix-me.»

Aquestes paraules que es llegeixen a l'evangeli de sant Marc han estat escollides per a la celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada, instituïda per a tota l'Església pel beat Joan Pau II, l'any 1997. Aquesta jornada se celebra cada any el dia 2 de febrer, festa de la Presentació de Jesús al temple de Jerusalem. En aquesta festa, l'esmentada presentació és com un símbol de l'ofrena que els religiosos i religioses fan de les seves vides a Déu. En sintonia amb una de les preocupacions majors de l'Església actual, s'ha escollit com a lema per a la jornada d'enguany: «Vida consagrada i nova evangelització.» En realitat, la vida consagrada és al mateix cor de l'Església com un element decisiu per al compliment de la seva missió, que és essen-

cialment la d'evangelitzar; és a dir, portar la figura i l'evangeli de Jesús a totes aquelles persones que no el coneixen o que, coneixent-lo d'alguna manera, no viuen amb prou consciència i responsabilitat la resposta a Déu per mitjà de la fe. La vida consagrada és un do preciós i necessari també per als temps d'ara i per al futur del poble de Déu, perquè pertany íntimament a la seva vida, a la seva santedat i a la seva missió.

La presència d'aquests homes i aquestes dones en l'Església i en el món interessa a tothom. La història dels nostres pobles i ciutats no es pot escriure sense comptar amb la presència i les obres de molts monestirs i congregacions religioses. Pensem en la construcció espiritual i cultural d'Europa i també en les institucions religioses en el camp de l'ensenyament, de la cura dels malalts, de l'assistència als ancians, als pobres, als marginats, a persones amb disminucions, etc.

Fa uns anys, per iniciativa de la Unió de Religiosos de Catalunya, es va fer un rigorós estudi sociològic sobre el servei que els religiosos i religioses fan a la nostra societat. La constatació d'aquest estudi va ser que els religiosos i religioses són especialment

presentes en tots aquells grups de la nostra societat en els quals és més necessària una assistència social. Per això, són ben justes les paraules que sobre els religiosos i religioses va dir el Concili Vaticà II: «Ningú no ha de pensar que els religiosos es desenten dels homes o bé són inútils per a la ciutat terrenal.» Al contrari, els religiosos i les religioses, sigui en els monestirs, sigui en els ordes i congregacions, sigui en els instituts seculars (caracteritzats per una especial inserció dels seus membres en el món secular d'avui), escampen per tot el món la Bona Nova de Crist, amb fets i amb paraules. Per això, cal reconèixer en ells i en elles uns grans testimonis de la nova evangelització de la nostra societat.

Per donar gràcies a Déu pel seu testimoni i per demanar-li que es puguin superar les dificultats que troben actualment, sobretot per manca de vocacions, el proper dijous, festa de la Presentació del Senyor, ens reunirem en una celebració de l'eucaristia, a la catedral, a la qual invito especialment tots els religiosos i religioses del nostre Arquebisbat. La vida religiosa estic segur que pot entusiasmar també molts nois i noies d'avui.

Lluís Martínez Sistach
Cardenal, arquebisbe
de Barcelona

Als quatre vents

La classe de Religió a l'escola

La Jornada Mundial de la Joventut (JMJ) que hem celebrat aquest passat mes d'agost ens ha permès acollir a la nostra arxidiòcesi més de sis mil joves vinguts d'arreu del món. Juntament amb ells, molts joves catòlics de casa nostra han participat a Madrid en els actes centrals de la JMJ, que ha estat una veritable festa de la fe.

Tothom ha coincidit a valorar molt positivament el testimoni i l'actitud d'aquests joves cristians durant els dies que va durar la Jornada. Algunes persones que van participar en l'acolliment a les nostres parròquies i escoles m'han comentat joiosament la bona impressió que van tenir dels nois i noies pelegrins.

Molts dels qui llegiu aquestes lletres sou pares i mares que teniu fills i filles en edat escolar, i estic convençut que voldríeu que els vostres infants esdevinguessin d'aquí a poc uns joves sans i alegres, «ferms en la fe, arrelats i edificats en Crist», com els que vam veure a la Jornada Mundial de la Joventut. Estic segur que per assolir un objectiu tan preuat, esteu disposats a posar tots els mitjans ne-

cessaris en llur educació. Un dels mitjans que teniu al vostre abast és la classe de Religió a l'escola. Us vull recordar que, tant si es tracta d'escola estatal com d'escola concertada, teniu dret a demanar la classe de Religió catòlica per als vostres fills. Tots els centres educatius dependents de l'administració tenen l'obligació constitucional d'oferir la classe de Religió, que és de lliure acceptació per part de les famílies. No poques vegades, en alguns centres es dificulta als pares i mares el dret a inscriure els fills a la classe de Religió, a vegades de manera directa, i a vegades oferint una matèria alternativa que no és equiparable a la classe de Religió tal com ho mana la llei.

Us animo a fer respectar aquest dret que teniu per al bé dels vostres fills i per a la seva educació integral en la qual no ha de mancar la referència a la fe cristiana i a la dimensió transcendent de l'existència de tal manera que no tinguin una llacuna tan profunda en la seva formació humana.

Els nostres infants i joves, en una societat inestable i fragmentada com és avui la nostra, necessiten punts

de referència sòlids. Els pares i mares cristians són els primers punts de referència en l'educació dels fills, però també la parròquia i l'escola són puntals de la seva educació.

Justament a la Jornada Mundial de la Joventut, el papa Benet XVI, en una al·locució a joves professors a El Escorial els deia: «Els joves necessiten mestres autèntics; persones obertes a la veritat total en les diferents branques del saber, sabent escoltar i vivint en el seu interior aquest diàleg interdisciplinari; persones convençudes, sobretot, de la capacitat humana d'avançar en el camí cap a la veritat. La joventut és temps privilegiat per a la recerca i l'encontre amb la veritat.» El temps de l'escola d'un infant i un jove és un temps autènticament privilegiat per créixer intel·lectualment i humanament, i la classe de Religió catòlica és un veritable instrument de recerca i encontre amb la veritat. Ben aviat, des de l'escola us preguntaran si voleu inscriure els vostres fills a classe de Religió. Us demano que, pensant en el seu futur, demaneu la classe de Religió catòlica per a ells.

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona
i Primat

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.cat

I ARA ENTRA A LA NOVA PÀGINA WEB DE CATALUNYA CRISTIANA I CONSULTA LA NOSTRA HEMEROTECA. HI TROBARÀS TRENTA ANYS DE PREMSA RELIGIOSA.

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.info

FLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

Calendari de la setmana

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(CICLE LITÚRGIC B; FERIA 2)

TEMPS DE DURANT L'ANY

(SALTERI: SETMANA 4)

GENER

29. DIUMENGE
IV de durant l'any, Verd. Lectures: Deuteronomi 18,15-20 / Salm 94 / 1 Corintis 7,32-35 / Marc 1,21-28
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Pere Nolasc, rel. i fund.; Valeri, b. i mr.; Sulpici Sever, b.; Julià, b.; beat Manuel Domingo i Sol, prev. i fund.; Santes, beata Arcàngela Giriani, rel.

30. DILLUNS
Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 15,13-14.30;16,5-13a / Salm 3 / Marc 5,1-20
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adelelm, b.; Mucià Maria Wiaux, rel.; Santes, Martina, vg. i mr.; Jacinta Mariscotti, rel.

31. DIMARTS
Sant Joan Bosco (MO), Blanc. Lectures: 2 Samuel 18,9-10.14b.24-25a.30-19,3 / Salm 85 / Marc 5,21-43
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc X. Maria Bianchi, prev.; Santes, Marcel·la, viuda.

FEBRER

1. DIMECRES
Fèria, Verd. Lectures: 2 Samuel 24,2.9-17

/ Salm 31 / Marc 6,1-6
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cecili, b. i mr.; Santes, Brígida d'Escòcia, vg.; beates Maria-Anna Vaillot i Otilia Baumgarten, rel.

2. DIJOUS
La Presentació del Senyor (F), Blanc. Lectures: Malaquies 3,1-4 / Salm 23 / Lluç 2,22-40
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Corneli, b.

3. DIVENDRES
Fèria, Verd. Lectures: Siràcida 47,2-13 / Salm 17 / Marc 6,14-29. O bé: *Sant Blai* (ML), Vermell; *Sant Anscari* (ML), Blanc. ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Francesc Blanco i comp., mr.; beat Esteve Bellesini, prev.; beat Joaquim de Siena, rel.; Santes, Claudina Thévenet, rel. i fund.

4. DISSABTE
Fèria, Verd. Lectures: 1 Reis 3,4-13 / Salm 118 / Marc 6,30-34
ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Andreu Corsini, b.; Joan de Brito, prev. i mr.; Gilbert, monjo i fund.; Josep de Leonessa, prev.; beat Rodolf Acquaviva i comp., prev. i mr.; Santes, Joana de Valois, fund.; Caterina de Ricci, vg.

Comentari de la Paraula

Josep Rius-Camps
Teòleg i biblista

La novetat de l'ensenyança alliberadora de Jesús

Ens trobem a Cafarnaüm, on Jesús desplegà bona part de la seva activitat, i en concret a la sinagoga, un dissabte. Com si tingués pressa, «el sàbat immediat entrà a la sinagoga i es posà a ensenyar-los: estaven impressionats de la seva ensenyança». El cap de sinagoga li ha permès d'ensenyar. En un incís parentètic Marc precisa que «els ensenyava com qui té autoritat, no com els lletrats» que els sermonejaven tots els dissabtes. Servint-se d'un personatge corporatiu, descriu tot seguit en què consistia aquesta «ensenyança amb autoritat». El públic de la sinagoga ja se n'havia adonat. La reacció negativa prové de part dels més fonamentalistes que portaven fins ara la veu cantant: «Hi havia a la sinagoga» des de temps immemorial «un home en possessió d'un esperit immund»; no podent tolerar l'ensenyança alliberadora de Jesús, es posa a cridar: «Què hi ha en comú entre nosaltres i tu, Jesús Natzarè? ¿Has vingut a perdre'ns? Sé molt bé qui ets tu, l'ungit de Déu!» Pretén desautoritzar-lo presentant-lo com un messiès violent (natzarè, sant/ungit) que podria atemptar contra la *pax romana*. Sorpren la clarividència de l'esperit immund, si bé interpreta erròniament que la unció messiànica que reconeix a Jesús era la d'un messiès violent. Jesús conjura el mal esperit a sortir de l'home. Malgrat resistir-s'hi amb totes les seves forces, surt d'ell cridant com un energumen. Colpits tots d'estupor, es pregunten els uns als altres: «¿Quina ensenyança és aquesta tan nova? L'autoritat en persona, que fins i tot commina els esperits immunds, i l'obeeixen.» La gran diferència entre els sermons que escoltaven cada dissabte i l'ensenyança innovadora de Jesús rau en la qualitat del seu «esperit», un esperit de llibertat que allibera la persona de l'esperit immund que n'havia pres possessió. Cal que, en el moment present, ens preocupem seriosament per preparar gent que parli amb l'autoritat de Jesús, i no com alguns predicadors...

Lectures bíbliques

Diumenge IV de durant l'any

Lectura primera Dt 18,15-20

Faré que s'aixequi d'enmig teu un profeta i li posaré als llavis les meves paraules

Lectura del llibre del Deuteronomi:

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu.

»Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà".»

Salm responsorial 94

Veniu, celebrem el Senyor amb crits de festa, aclamem la Roca que ens salva; presentem-nos davant seu a lloar-lo, aclamem-lo amb els nostres cants.

R. Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»

Veniu, prosternem-nos i adorem-lo, agenollem-nos davant del Senyor, que ens ha creat; ell és el nostre Déu,

i nosaltres som el poble que ell pastura, el ramat que ell mateix guia. R.

Tant de bo que avui sentíssiu la seva veu: «No enduriu els cors com a Meribà, com el dia de Massà, en el desert, quan van posar-me a prova els vostres pares, i em temptaren, tot i haver vist les meves obres.» R.

Lectura segona 1Co 7,32-35

La dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint:

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant què és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfec que en distreguin.

Al-leluia Mt 4,16

El poble que vivia a les fosques ha vist una gran llum, una llum resplendeix per als qui vivien al país tenebrós

Glòria Monés

Evangelí Mc 1,21-28

Jesús ensenyava amb autoritat

Lectura de l'evangelí segons sant Marc:

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb autoritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzarè? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

El santoral

Pere Tena

Bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

El calendari i el martirologi

El calendari litúrgic romà —el que es troba a les primeres pàgines del Missal Romà i de la Litúrgia de les hores— assenyala les solemnitats i les festes que l'Església celebra a tot arreu durant l'any; assenyala també els dies en què es fa memòria d'algun sant, sigui obligatòriament —memòria obligatòria— sigui a criteri del celebrant —memòria lliure—. Si s'observa aquest calendari, es veu de seguida que hi ha molts dies en els quals no està assenyalada una festa o una memòria. Això passa sobretot en temps d'Advent, de Quaresma i de Pasqua, en els quals cada dia té uns formularis propis d'acord amb el temps litúrgic. El fet que el Calendari litúrgic només proposi un nombre reduït de festes i memòries de sants no significa que exclouï la veneració dels altres sants. L'Església romana té un llibre litúrgic anomenat «Martirologi», on consten els noms de tots els sants canonitzats i d'altres que la tradició cristiana ha venerat, abans que s'instauraressin els processos canònics actuals per la beatificació i la canonització. Tanmateix, ni tan sols el Martirologi pretén que consti exactament la totalitat dels sants i justos venerats en totes les Esglésies. Pot haver-hi, en efecte, sants venerats només en una regió o una església local, que no hagin entrat en el Martirologi.

Origen i evolució del Martirologi

La voluntat de recordar la data del martiri —naixement al cel— dels cristians que morien a causa de la fe, va portar a la redacció d'elencs de les dates del martiri. El «martirologi» neix, doncs, a partir dels «màrtirs», però el Martirologi Jeronimià, del segle IV, comença amb la data de Nadal, per significar que el naixement de Crist mereix ser celebrat, com el naixement al cel dels màrtirs. I que Jesucrist és el «*Caput martyrum*» (el Cap dels màrtirs). Amb els anys, s'incorporaren a l'elenc les dates de la mort d'altres cristians no màrtirs. La inscripció en el Martirologi es fa sempre en el «dies natalis» (dia del naixement=mort). Cal tenir present, però, que no sempre correspon el dia de la menció al Martirologi amb el dia en què es fa memòria litúrgica d'un sant. Els motius d'aquesta diferència poden ser diversos, encara que la norma general és que hi hagi coincidència. Un exemple recent és la memòria del beat Joan Pau II. En el Martirologi constarà el dia 2 d'abril, però la memòria litúrgica s'ha posat, per als llocs on es permet (els beats tenen un culte reduït en extensió eclesial), el dia 22 d'octubre, data de la inauguració del seu ministeri com a Papa. Quelcom semblant passa amb el beat Joan XXIII. La seva mort fou el 3 de juny, però la memòria litúrgica se situa el dia 11 d'octubre, data de la inauguració del Concili Vaticà II, del qual ell fou el gran convocador. Habitualment, el mateix Martirologi adverteix sobre aquesta diversitat entre la data de la mort i la data de la celebració.

La celebració i el coneixement dels sants

Deia el papa Joan Pau II que els sants són el patrimoni espiritual de l'Església. N'hi ha que són coneguts arreu, són «populars» en el sentit més noble de la paraula. Sant Francesc d'Assís, per exemple. Altres són objecte d'una devoció més localitzada: una nació, un poble, etc. Penso, per exemple, en els molts màrtirs de les Esglésies d'Espanya dels anys 1936-1939. Encara que en el Calendari litúrgic hi hagi un dia de memòria conjunta, això no treu que cada poble, o cada família religiosa, celebri en el seu dia propi la memòria del màrtir que li és més proper. Conèixer els sants és una de les coses més interessants i profitoses que pot fer un cristià. Sant Ignasi de Loiola quedà transformat llegint les vides d'alguns sants. Seria bo que els cristians tinguessin a mà algun instrument per fer-ho. Hi ha el Martirologi Romà —editat encara només en castellà— però hi ha també molts altres llibres i fascicles dedicats, sigui als sants de cada dia, sigui a un sant en particular. La col·lecció «Sants i Santes», del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona, ha publicat fins ara gairebé dues-centes biografies de sants, senzilles i suggeridores, que ajuden molt a aproximar-se al seu testimoni característic.

El sant de la setmana

Per Eduard Brufau

Sant Adelelm (Lesmes)

- ✓ Nascut a Loudun, nord de França, a començament del segle XI
- ✓ Militar, va abandonar les armes per fer-se monjo
- ✓ Abat del monestir benedictí de Sant Joan de Burgos
- ✓ Va morir l'any 1097

Sant Adelelm era un militar de l'exèrcit del rei de França fins que, en adonar-se que el seu servei a les armes no tenia sentit, ho va abandonar tot per fer-se monjo. Llavors va començar un pelegrinatge a Roma, que el va dur a passar pel monestir de Chaise Dieu, al centre de França. En conèixer aquest cenobi benedictí hi va voler entrar, però l'abat li va dir que abans havia de completar el pelegrinatge a Roma. Adelelm va continuar el seu camí i en tornar es va poder fer monjo a Chaise Dieu i fins i tot en va acabar sent abat. En aquest monestir va adquirir fama de bon predicador i autor de nombrosos miracles. La reina de Castella, Constança de Borgonya, que també era francesa, en sentir notícies d'ell el va convidar a Burgos i li va donar la capella de l'hospital de Sant Joan. Sant Adelelm no va tardar a formar-hi una nova comunitat benedictina amb ell al capdavant. La fama de sant va augmentar per la seva pietat i per diversos miracles que va fer, alguns dels quals van fer possible que els cristians conquerissin Toledo l'any 1085. Va morir en fama de santedat i temps després va ser proclamat patró de la ciutat de Burgos.

IMPORTANTS TROBALLES ARQUEOLÒGIQUES A LA BASÍLICA DELS SANTS MÀRTIRS JUST I PASTOR

Endinsar-se en el passat barceloní

Miquel Àngel Codina

Barcelona

Fotos: Agustí Codinach

La basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor de Barcelona ha estat objecte durant l'any 2011 d'una significativa intervenció arqueològica, dirigida per l'arqueòloga Josefa Huertas, amb l'objectiu d'estudiar el passat romà de Barcelona. «Aquestes actuacions ens permeten ampliar el coneixement sobre la ciutat i anar recomponent-ne la història», va explicar Josep Pujades, responsable municipal d'intervencions arqueològiques, en una roda de premsa que va tenir lloc el 16 de gener al mateix temple.

La primera fase, que es va dur a terme entre els dies 14 i 23 de juny, correspon a la capella del Santíssim. «Els sondatges fets arran de la substitució del paviment de fusta, corcat pels tèrmits, van revelar que hi havia restes de l'antiga Barcelona romana. Quan vam començar a excavar, no sabíem què hi trobaríem», va explicar Mn. Armand Puig, rector de la basílica. Concretament, es tracta d'un mur de 80 centímetres d'amplada i de factura molt ben acurada; se'n conserva una alçada d'1,40 metres. «Sembla que podem datar-lo dins del segle I dC, tot i que de moment és una hipòtesi de treball. Cal ser prudents», va assenyalar Pujades. La seva ubicació, propera al *forum* de la ciutat i la seva envergadura fan pensar en una edificació destinada a l'ús públic civil.

Excavacions a la capella del Santíssim.

La segona, realitzada entre els dies 28 de novembre i 13 de desembre, es va desenvolupar en dos àmbits diferents. Davant de l'altar de la nau es van obrir dues tombes. Al seu interior s'han localitzat un mur de factura romana baix imperial (segles IV-V dC) i una gran columna de granit de 80 centímetres de diàmetre, «que possiblement pertany a una antiga església cristiana», va informar Mn. Armand Puig, i que podria tenir una cronologia entre els segles VI-VII dC, però que no

Interior d'una de les tombes, amb la columna a l'esquerra.

Mn. Armand Puig explica la rellevància de la troballa.

«Hi ha evidències que la basílica actual es va aixecar sobre un temple cristià de l'època romana»

es descarta fins i tot una datació anterior. L'altre àmbit se situa a la part posterior del deambulatori, on s'ha trobat una immensa ossera amb restes de ciutadans víctimes de la guerra de successió del 1714.

Davant de la importància d'aquestes troballes arqueològiques, Jaume Ciurana, regidor de Cultura de l'ajuntament de Barcelona, va donar a conèixer que s'ha decidit elaborar un projecte arqueològic per continuar excavant i investigant a l'interior de la basílica dels Sants Màrtirs Just i Pastor.

El primer cristianisme a Barcino

Julia Beltrán de Heredia

Conservadora en cap del Museu d'Història de Barcelona

La cristianització de la colònia romana degué ser efectiva des de la primera meitat del segle IV, ja que l'any 344 tenim notícia del primer bisbe conegut, Pretextat, que va assistir al concili de Sardica (l'actual Sofia, a Bulgària) representant la seu de Barcino. Des del segle IV, Barcino va disposar d'una basílica i d'un baptisteri per al baptisme per immersió, on se celebraven els oficis i es reunia la comunitat de fidels; era la basílica on el bisbe Pretextat i més tard Pacià exerciren el seu episcopat. Aquest primer nucli cristià va anar creixent fins a arribar a formar un gran complex, que al segle VI va ocupar pràcticament un quart de la ciutat antiga.

Barcino, durant l'antiguitat tardana, és un centre administratiu, religiós i econòmic important, com ens mostren les fonts escrites i ha posat de manifest l'arqueologia. La ciutat tardoantiga era sobretot la

ciutat cristiana, una ciutat que s'organitzava al voltant del centre de poder politicoreligiós: el grup episcopal i les dependències del poder civil visigot, el *comes civitatis*. Aquest nou centre de poder es desplaça del *forum* romà a l'angle nord de la ciutat, a tocar de la muralla; moltes d'aquestes estructures actualment es conserven i es poden visitar al subsòl de la plaça del Rei de Barcelona, al Museu d'Història de la nostra ciutat. El grup episcopal de Barcelona constitueix un dels complexos episcopals més importants i ben coneguts d'Hispania.

A l'interior de la ciutat emmurallada, a més del grup episcopal, hi havia almenys l'església de Sant Miquel, situada en les antigues termes públiques romanes que havien estat cristianitzades, i l'església dels Sants Màrtirs Just i Pastor. La historiografia de Barcelona sempre ha recollit que l'església dels Sants Màrtirs Just i Pastor era una de les més antigues de Barcelona. L'advocació als nens Just i Pastor, martiritzats al segle IV a Complutum (Alcalá de Henares) i la relació del complutense Paulí de Nola amb Barcelona, ciutat on va ser ordenat sacerdot a l'any

393, és una dada que no s'ha d'oblidar en parlar de l'origen de l'església dels Sants Màrtirs Just i Pastor. La documentació recull que el seu fill Cels va morir a Complutum, on va rebre sepultura al costat d'un *martyrium*, segurament el dels màrtirs Just i Pastor, l'advocació dels quals es va estendre molt a la península en època visigoda. La presència a l'interior de l'actual església gòtica de dos capitells d'època visigoda reforcen la idea d'un edifici cultual anterior, fet que ha estat ara corroborat per l'arqueologia.

Extramurs de la ciutat, el món funerari cristià canvia la imatge del *suburbium*, on es desenvolupen els cementiris *ad sanctos*, les basíliques suburbanes i els monestirs que formaven una mena de corona defensiva espiritual de la ciutat. Els enterraments s'organitzen al llarg dels camins i es concentren al voltant de les basíliques martirials, tot cercant la protecció dels màrtirs, com passa a Santa Maria del Mar i a Sant Cugat. La cristianització d'algunes vil·les romanes, com la vil·la de Sant Pau del Camp, va comportar la creació d'una basílica i segurament un primer espai monàstic que va derivar en el monestir medieval.

Israel la terra que parla al cor.
El seu batec l'escoltaràs en el seu art,
història i cultura.

Vol,
4 nits Jerusalem
amb trasllats i visites

des de **763€**
www.goisrael.es

Benvingut a Israel

On tot va començar. On a cada pas sentiràs la veu de la història mil·lenària.
Benvingut a una terra universal on trobaràs gent, cultures i tradicions diferents.
Benvingut a tot un món en un país.

 ISRAEL

www.goisrael.es

Barcelona

Catalunya prega per la Unitat de les Esglésies

La Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians aplega ortodoxos, protestants i catòlics

Eduard Brufau / Samuel Gutiérrez
Barcelona

Des de fa més de cent anys totes les Esglésies d'arreu del món celebren la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians, organitzada pel Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians i també pel Consell Mundial de les Esglésies. L'objectiu d'aquesta pregària ecumènica internacional no és altre que la unitat real de l'única Església de Jesucrist, dolorosament fragmentada al llarg de la història per diferències polítiques i per malentesos, recels i incomprensions. Amb aquesta setmana es busca que el poble fidel participi activament de l'ecumenisme i sigui conscient que els cristians d'altres comunitats també són germans en Crist. No es tracta de desdibuixar la riquesa de les diferents tradicions litúrgiques, sinó de creure'ns realment que formem part, en igualtat de condicions, de la mateixa Església constituïda per Jesucrist.

Obertura a la catedral de Barcelona

Enguany aquesta celebració ha tingut lloc del 18 al 25 de gener sota el lema «Tots serem transformats per la victòria de Nostre Senyor Jesucrist» (1Co 15,51-58). El material ha estat preparat per una comissió ecumènica de diferents esglésies amb presència a Polònia. A Catalunya un dels actes principals d'obertura de la setmana va tenir lloc a la catedral de Barcelona el dia 18 al vespre. La celebració ecumènica va ser presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach i presentada pel delegat d'ecumenisme de l'arquebisbat, Mons. Jaume González-Agàpito. A part de l'Església catòlica l'acte va aplegar els representants de les següents confessions cristianes amb representació al territori de l'arxidiòcesi: Esglésies ortodoxes de Grècia, Romania, Sèrbia i Rússia; Església evangèlica de Catalunya; Església carismàtica episcopal; Església evangèlica episcopal reformada i Església evangèlica alemanya.

L'arquebisbe de Barcelona va expressar la voluntat ecumènica de l'Església catòlica, reforçada des del Concili Vaticà II amb pontífexs com els beats Joan XXIII i Joan Pau II. D'aquest darrer va destacar l'encíclica *Ut unum sint*, centrada en la unitat de l'Església. També va insistir en la força i el sentit profund de la pregària: «Ens cal pregar insistentment. La unió de tots els cristians és un do de Déu i cal que el demanem fermament en la pregària.»

Mons. González-Agàpito va explicar que els materials d'enguany han estat preparats per una comissió ecumènica polonesa, país que al llarg de la història ha patit sovint i molt durament la violència de la guerra. «Aquesta particular història de la nació polonesa ha dut el grup ecumènic que ha preparat els materials d'enguany a reflexionar més

Agustí Codinach

profundament sobre el que significa "guanyar" i "perdre", especialment a la llum del fet que el concepte de "victòria" s'entén sovint en termes triomfalistes. No obstant això, Crist ens ensenya una manera molt diferent d'entendre-ho.» Aquesta idea va tornar a ressonar per la catedral amb la lectura de l'evangeli que prèviament va ser cantat en eslavònic pel P. Serafin Pavlov, de l'Església ortodoxa russa, amb la bellesa pròpia dels germans orientals: «Qui vulgui ser important enmig vostre, que es faci el vostre servidor, i qui vulgui ser el primer, que es faci l'esclau de tots.» (Mc 10,42-45). Al final de la celebració el P. Aurel Bunda, de l'Església ortodoxa romanesa, va lliurar al cardenal la Medalla d'Honor de la Parròquia Romanesa de Sant Jordi.

La Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians va comptar amb més d'una desena d'actes a tota l'arxidiòcesi de Barcelona, tant en parròquies catòliques com d'altres confessions. Finalment, el dia 25, el Centre Ecumènic de Catalunya va acollir una pregària interconfessional com a cloenda de la setmana.

Celebracions a tot Catalunya

A la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, l'acte principal de la Setmana de Pregària per la Unitat dels Cristians va tenir lloc el 20 de gener passat, al vespre, a la catedral de Sant Llorenç. El cant joïós de l'himne *Acatist* —potser la primera vegada que es cantava a la catedral aquesta tradicional pregària oriental dedicada a la Mare de Déu—, va posar el colofó a una celebració senzilla presidida per Mons. Agustí Costés, bisbe de Sant Feliu, i que va comptar també amb la participació destacada de l'arxiprest P. Joan Garcia, vicari de l'Església

CARDENAL LLUÍS MARTÍNEZ SISTACH
«La unió dels cristians és un do de Déu i cal que el demanem en la pregària»

MONS. AGUSTÍ CORTÉS
«Si ens convertim absolutament a Jesucrist ens trobarem com a germans»

ortodoxa espanyola, del Patriarcat de Sèrbia.

«Només hi ha una sola Església del Crist —va recordar el P. Joan Garcia en el seu parlament—. Han estat les mancances i les febleses dels homes les que ens han portat a la situació actual. Ningú es pot arrogar el monopoli de l'Esperit Sant.» El vicari de l'Església ortodoxa espanyola va valorar positivament el camí ecumènic fet al llarg de les

darreres dècades al mateix temps que instava a continuar treballant de valent cap a la unitat: «Crist ens demana que siguem u, com Ell és u amb el Pare i l'Esperit Sant. Només a través de la pregària, de la kénosi personal, de la humiliació, podem fer aquest camí. Cal que ens buidem de moltes coses, cal que netegem la casa i que deixem que l'Esperit Sant hi faci estada. Només des de la renúncia a allò que no és essencial, podrem arribar un dia un sol ramat amb un sol pastor.»

La imatge dolorosa del Crist esquinçat, dividit,

trossejat, en el seu cos místic que és l'Església va centrar la intervenció del bisbe Agustí Cortés. «La divisió, la llunyania, el fet de desentendre's de l'altre, els prejudicis són nafres del cos místic de Jesucrist —va afirmar el prelat—. El camí de la unitat passa per la purificació. Si ens convertim absolutament a Jesucrist ens trobarem com a germans.» Mons. Cortés va convidar els cristians a treballar per la comunió i la unitat, com una forma de guarir les ferides de Jesucrist, que pateix. «Són compromisos que assumim tot mirant Jesús i estimant-lo —va afegir—. Deixant-nos envair pel seu Esperit viurem de debò l'autèntica Església de Jesucrist.» I va acabar dient: «És cert que l'ànima de l'Església és l'esperit d'amor i d'unitat, però aquest esperit s'ha de reflectir en el gest visible de la celebració, de la professió, de la pregària, de l'ajuda mútua pròpia dels germans que comparteixen el mateix Esperit.»

Altres actes ecumènics van tenir lloc del 18 al 25 de febrer a la resta de diòcesis de Catalunya. A l'arxidiòcesi de Tarragona, per exemple van tenir lloc dues celebracions interconfessionals, una el 20 de gener, a l'església prioral de Sant Pere de Reus, i l'altra el 23, a l'església de Sant Antoni de Pàdua de Tarragona, presidida per l'arquebisbe Jaume Pujol, amb la presència de representants de les Esglésies ortodoxa, evangèlica i anglicana. A Barcelona, d'altra banda, la Comunitat de Sant'Egidio no va voler faltar tampoc a la seva cita anual amb l'ecumenisme i el diumenge 22 de gener va organitzar la conferència «Unitat i caritat. La resposta del cristianisme als reptes d'una societat en crisi», a càrrec de Mons. Feodosij, bisbe de Brovary i vicari de l'eparquia de Kíev, de l'Església ortodoxa ucraïnesa, Patriarcat de Moscou.

Barcelona

Neix l'Associació Rosa Deulofeu

Es compleixen vuit anys de la mort de qui va ser delegada de Joventut de Barcelona

Rosa María Jané Chueca
Barcelona

El 7 de gener, com cada any, l'església de Sant Agustí de Barcelona es va omplir per recordar en una eucaristia Rosa Deulofeu, traspassada el 5 de gener del 2004. Aquest any la commemoració va tenir una particularitat: es presentava l'Associació Rosa Deulofeu, constituïda per familiars (especialment impulsada pel seu pare Antoni) i amics, com ara Anna Formatger.

L'associació es marca tres finalitats, tal com explica el pare de la Rosa, Antoni Deulofeu: «Intenta difondre el missatge de l'Evangeli i l'ideal de seguiment de Jesús a partir de l'experiència de vida de la Rosa; fomentar la continuïtat de la seva tasca evangelitzadora i pastoral, especialment entre la joventut i amb una atenció preferent pels més pobres i marginats, i estudiar, aprofundir i donar a conèixer la seva vida, obra i pensament. Conservar la seva memòria i impulsar el procés de beatificació i de canonització.»

Com qualsevol pare, Antoni no va imaginar mai que veuria morir un fill seu. Ell sosté, però, que «com vaig dir el dia del seu enterrament, ploro però no estic trist. Ho continuo repetint a cada moment i dono gràcies a Déu per haver tingut una filla com la Rosa i de tenir un fill com l'Antoni».

Els membres de l'associació estan convençuts que la manera que tenia Rosa Deulofeu d'entendre la vida i, sobretot, d'acceptar la mort, poden fer molt de bé. «El Senyor ens demana que ens en refiem en tot moment, vingui el que vingui; que tinguem esperança, encara que el premi el tindrem a l'altre món», diu Antoni Deulofeu, «la Rosa sempre va predicar aquesta confiança i també la va exercir, i això t'omple el cor».

Quan s'esmenta Rosa Deulofeu, a tothom li ve a la memòria una dona alegre, vital, conciliadora, profundament enamorada de Déu i de l'Església... per això, la notícia de la seva malaltia va ser un cop molt fort no només per a la seva família. El seu pare recorda que «a ella no li feia por morir, perquè sabia que venia de Déu i que hi tornava. El que li feia por era patir. Després ho he entès. Li feia por patir per la possibilitat de perdre l'equilibri».

Durant la malaltia, la Rosa va oferir un testimoni de fermesa i d'esperança plenament coherent amb la seva vida. Era un testimoni que colpia, però al mateix temps confirmava la profunditat de la vivència cristiana de qui va ser la delegada de Joventut de l'arquebisbat de Barcelona. «Al llarg de la seva malaltia», va comentar Antoni Deulofeu, «cridava l'atenció el seu somriure i la seva preocupació i atenció per tots els que l'anaven a veure. No es va queixar mai, no es va acomiadar mai de no-saltres perquè no volia entristir-nos i perquè sabia que la voluntat del Senyor era que ens tornéssim a retrobar. Per això no calia acomiadar-nos...»

«La Rosa presenta un model assumible de santedat, vivint en el món amb alegria, compromís, entrega...»

«Ella era molt conscient que tot el que tenim, començant per la vida, ens ha estat donat, és pur do»

«El somriure de la fe»

L'Associació Rosa Deulofeu s'encarrega, entre altres coses, de la celebració cada any de l'eucaristia en la seva memòria i de l'edició del llibre *Rosa, el somriure de la fe*, que ja ha arribat a la quarta edició.

La portada del llibre ens presenta una Rosa somrient, tal com era. «Ella era una persona alegre i vital, lliurada plenament a Crist, enamorada absolutament de Crist. I crec que això és el que pot arribar al jovent d'avui», ens explica el pare. I afegeix: «La Rosa es feia estimar, era senzilla, propera, amable...»

El 5 de gener del 2009, quan es van

complir cinc anys de la seva mort, el cardenal arquebisbe de Barcelona, Lluís Martínez Sistach, va anunciar l'inici de la causa de beatificació i canonització de Rosa Deulofeu. Des d'aleshores, el germà marista Mariano Santamaria és el vicepostulador de la causa que recull els testimonis personals sobre la vida de la Rosa i els possibles favors que s'obtinguin per la seva intercessió.

«La Rosa no és la típica imatge que es té d'un sant», assegura el seu pare. I ens n'explica una anècdota divertida: «Jo recordo que una vegada la Delegació de Joventut va organitzar el Camí de Sant Jaume. Quan van arribar al Monte do Gozo, els seminaristes van mantegar la Rosa. I tinc una foto de la meua filla "volant". Això demostra la seva manera de ser i la seva espiritualitat, perquè no t'imagines una santa a la qual estan mantejant... aquesta fotografia és un símbol de la manera de viure en el món i confiant plenament en Déu. La Rosa presenta un model assumible de santedat, vivint en el món amb alegria, compromís, entrega...»

Anna Formatger, gran amiga de la Rosa, va poder comprovar moltes vegades com vivia el fet de ser cristiana: «Era una persona normal i corrent, que no tenia un no per a ningú. Era molt sensible als problemes de la gent, i encara que sempre estava alegre, ella havia plorat molt per moltes situacions i persones. Era una persona molt agraïda, procurava fer la vida més fàcil als qui l'envoltaven. Sempre disculpava tothom. La Rosa no cercava mai el protagonisme, no li agradava figurar, malgrat que hagués d'estar al capdavant de moltes coses.»

En moltes ocasions l'Anna acompanyava la Rosa quan havia de fer

xerrades. «Sempre estava oberta als altres», assenyala, «no anul·lava mai cap conferència encara que es trobés malament. Preparava cada xerrada per a cada ocasió, per a cada grup, encara que ja l'hagués fet anteriorment. No feia mai la mateixa xerrada perquè deia que l'havia de fer passar pel cor. Era molt rigorosa i molt responsable amb la seva feina, i tenia molta cura dels detalls i de les persones. Era un goig sentir-la parlar. Tots els diners que li donaven per la xerrada anaven íntegrament a la Delegació de Joventut, no es quedava mai res per a ella».

Quan Rosa Deulofeu va morir, als 45 anys, gairebé tothom va pensar que Déu se l'havia emportat massa d'hora. La seva mort va deixar un gran buit, però també un llegat impressionant. El seu pare, l'Antoni, està convençut que «ara ella fa molt més des de dalt que quan estava amb nosaltres. La Rosa entenia perfectament que en aquesta vida estem de pas. Ella era molt conscient que tot el que tenim, començant per la vida, ens ha estat donat, és pur do. Amb la meua dona acostumem a dir que amb la Rosa podíem tastar trossets de cel...» Segons Anna Formatger, «la Rosa estava prou madura per anar amb Déu... ja havia fet la seva feina...»

Rosa Deulofeu va dedicar la seva vida a l'Església i ho feia amb passió, amb il·lusió, amb tot el seu ésser... per a ella, que tots siguem u era una cosa vital. «Ella tenia la virtut d'estar bé amb tothom, perquè no s'oblidava del que és transcendental: estimar Déu sobre totes les coses», recorda Antoni Deulofeu. Una mostra del seu treball per la unitat es va veure reflectida el dia del seu funeral, en què es van congrega centenars de persones de diverses sensibilitats per acomiadar la Rosa. «Impressiona veure l'empremta que la Rosa va deixar en tanta gent, és una cosa que ve de Déu», ens diu el seu pare, «ella tenia autoritat, tractava amb tothom, però sense renunciar al que ella creia, sinó entenent que hi ha gent que pot pensar diferent. Ella tenia molt clar que el Senyor ens va dir que ens hem d'estimar els uns amb els altres, però això no significava renunciar al seu propi criteri».

«Quan algú s'assabenta que sóc el seu pare, de seguida m'ofereix mostres d'afecte i em parla del que va significar la Rosa a la seva vida... i jo he de vigilar de no enorgullir-me gaire de ser el "pare de la Rosa"... he de donar un testimoni d'humilitat, com ella. Trobo molt bona acollida en tothom cap a mi perquè tothom l'estimava molt. Ella cercava la unitat amb tothom i tothom l'estimava.»

PER CONTACTAR-HI

Ronda Universitat, 6, principal 2a
08007 Barcelona
amicsrosa@gmail.com

Barcelona

Nous horitzons per a la missió de l'Església

Josep Maria Abella destaca la importància de rescatar l'experiència de Déu en la vida consagrada

Margarita Borrull Puigarnau

Barcelona

Agustí Codinach

Josep Maria Abella, superior general dels Missioners Claretians i vicepresident de la Unió de Superiors Generals (USG), va visitar Barcelona. Aquest català, nascut a Lleida i amb àmplia experiència missionera al Japó, va presidir el 18 de gener a la Llibreria Claret de Barcelona la ponència titulada *Nous horitzons per a la missió de l'Església en un nou context. L'aportació de la vida religiosa*. L'acte va ser organitzat per la Fundació Claret juntament amb la Unió de Religiosos de Catalunya (URC).

Quins són els nuclis fonamentals de la missió de l'Església d'avui i què vol dir la nova evangelització van ser les qüestions principals de reflexió a la ponència. «Quan parlem de missió parlem de tota la vida de l'Església... La missió de l'Església és la missió de Jesús, no n'hi ha cap altra», afirma el pare Abella.

Aquesta missió no és tan sols la comunicació d'una doctrina, sinó que engloba el testimoni de cadascun dels cristians i aquest testimoni només es pot comunicar des d'una experiència profunda de Déu. Així ho va ressaltar Josep Maria Abella: «La missió no és tan sols el que fem, sinó que també és una experiència espiritual, perquè és submergir-se en la vida de Déu i deixar que la seva comunicació d'amor arribi als altres a través nostre.»

El que ens podem preguntar és com aconseguir aquesta experiència de Déu en el moment i la societat actual. La lectura de l'evangeli ens descriu Jesús en un tracte continu amb Déu, el seu Pare. És l'amor infinit del Pare el que dóna força al Fill per realitzar la seva missió. També el testimoni dels sants i les persones que han fet grans coses per la humanitat sempre ha estat un gran llegat de vivència espiritual, de pregària confiada, de transmissió de la fe adquirida en la pregària amb la pròpia vida i testimoni. «Una autèntica experiència de Déu ens fa menys dogmàtics i més servidors», diu Josep Maria Abella. Per

a la nova evangelització religiosa del nostre temps serà important aprofundir sobre l'experiència de Déu.

A l'orde claretà, per exemple, s'ha posat en marxa un projecte per revitalitzar espiritualment cadascun dels membres i de les comunitats esteses arreu del món. El pare Abella recalca la importància d'aquest factor clau en la vida consagrada del segle XXI. Un segle de reptes i de canvis en tots els àmbits de la societat: valors, relacions, institucions i sistemes que ens fan replantejar la manera d'evangelitzar.

Per això la paraula *nova* va ser comentada en aquesta conferència com a balanç de reflexió del que s'ha fet fins ara en l'àmbit de l'evangelització. Una societat en què corren a ritme vertiginós totes les seves estructures necessita també l'adaptació de l'Església, com s'ha demostrat en moltes èpoques de la història.

«La globalització, el pluralisme cultural i religiós, el repte de la secularització i la reconstrucció de l'harmonia perduda a la societat són les quatre característiques que acompanyen aquest canvi», apunta Josep Maria Abella. Perquè el positiu de la globalització és que ha suprimit distàncies i ha acostat persones

«Una autèntica experiència de Déu ens fa menys dogmàtics i més servidors»

«Per a una nova evangelització creïble hem de saber estimar el món i viure en aquest món de tal manera que sapiguem ser capaços de revelar la pregunta sobre Déu en el cor dels homes»

i pobles, com la primavera àrab o la qüestió dels indignats a Europa, però la seva cara negativa és que es tracta d'una globalització que no respecta la

diferència i vol igualar totes les cultures, amb la pèrdua de la identitat dels pobles i del patrimoni cultural.

Per contrarestar aquesta problemàtica el ponent va explicar: «Hi ha una nova consciència a l'entorn del pluralisme. L'Església està afrontant nous reptes missioners davant de nous paradigmes culturals i religiosos del món. L'experiència de la germanor universal s'estén, i s'aprofundeix l'experiència de la paternitat i maternitat de Déu.» Enfortir els lligams que ens uneixen a tota la humanitat sense prendre res de la riquesa de cada poble. Aquesta és la tasca de l'Església en la nova evangelització.

Per tant, cal no oblidar que un dels treballs a fer és el d'aconseguir l'harmonia que hem perdut. Optar pels pobres i les persones que viuen situacions d'injustícia i exclusió social. Aquesta sempre ha estat una de les prerrogatives de l'Església de Crist, ser a prop dels qui no compten davant dels homes però que tenen un gran valor davant de Déu: «Una comunitat que sap posar en el centre els petits és una comunitat que viu en harmonia», afirma el superior dels claretians.

Perquè malgrat les amenaces i perills molts religiosos continuen estant al costat d'aquestes persones tot i que fins i tot, de vegades, arriquin o morin per això. Les seves vides són capaces de suscitar la pregunta sobre el Déu que les inspira, a més de la generositat i amor que mostren. «La nostra és una vocació de frontera», comenta el ponent. La frontera és lloc de risc, de perill, de límit, d'unió. Cal estar present també en les fronteres socials i culturals, a més de les geogràfiques. En definitiva, les claus per a la nova evangelització des de la vida religiosa o consagrada són la recuperació de l'experiència de Déu en cada cor per transmetre als homes i al món l'amor de Déu.

Com diu Josep Maria Abella, «per a una nova evangelització creïble hem de saber estimar el món i viure en aquest món de tal manera que sapiguem ser capaços de revelar la pregunta sobre Déu en el cor dels homes».

OFERTA a los lectores

RESEU EL ROSARI ACOMPANYATS DEL SANT PARE JOAN PAU II

De l'amor per la pregària, de la necessitat de poder pregar quan i on vulgueu, i poder-ho fer acompanyats cada dia amb la veu del beat papa Joan Pau II ha nascut el **Rosari Electrònic**.

Per què no regaleu a la vostra família un rosari pràctic per recordar els misteris de la vida de Jesucrist i, al mateix temps, unir la vostra pregària a la del Sant Pare Wojtyła?

És fàcil d'usar, portàtil i resistent als cops. A més, disposa d'una qualitat d'àudio excel·lent, amb botons en relleu, funció d'apagat automàtic i notificació de veu per als dies de la setmana.

Producte registrat amb la veu original del papa Joan Pau II

OFERTA VÀLIDA
FINS AL 31-12-2012
59,95€
més despeses d'enviament
IVA inclòs

DEMANEU-LO JA AL
902 448 044

Descobriu més ofertes a:
www.directoacasa.es

A més, amb la vostra compra rebreu un rosari tradicional per completar els vostres moments de recolliment.

Girona

«En camí», lema del Calendari de Quaresma d'enguany

Víctor Gay
Girona

Com cada any, i ja en són deu, torna el tradicional Calendari de Quaresma que edita la Delegació episcopal de Mitjans de Comunicació Social de la diòcesi i que permet fer un seguiment, dia a dia, des del Dimecres de Cendra fins a la Pasqua de Resurrecció.

El lema que s'ha escollit en aquesta edició és En camí, que s'inspira en el text introductori que ens diu que «cal fer camí, vers una conversió que ens permeti acceptar amb alegria plena que Crist és qui dóna sentit i salvació a la nostra vida».

En la present edició el reconegut artista gironí Lluís Roura ha cedit un dels seus olis sobre Terra Santa, *Jerusalem des de la muntanya de les oliveres*, com a portada, element que ajuda a valorar la publicació que es ven al preu senzill de dos euros.

El contingut de cada full del calendari inclou la data, unes refle-

«Cal fer camí, vers una conversió que ens permeti acceptar amb alegria plena que Crist és qui dóna sentit i salvació a la nostra vida»

xions bíbliques i d'autors clàssics i contemporanis, les lectures de la missa de cada dia i referents als sants i santes de cada jornada.

Aquesta realització és molt habitual a les diòcesis d'Europa occidental i permet fer un seguiment del temps de Quaresma compaginat amb la festivitat de cada jornada.

Les entitats socials alerten sobre la nova Llei de la Renda Mínima d'Inserció

Redacció / Girona

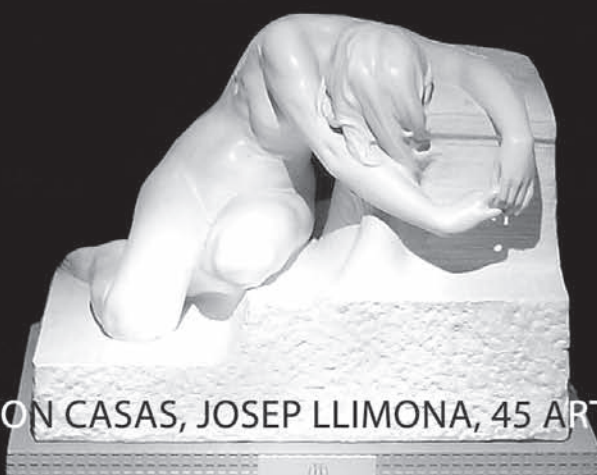
Les entitats socials de Girona, entre les quals hi ha Càritas, han fet públic un comunicat en què alerten que la nova Llei de la Renda Mínima d'Inserció (RMI) suposa «un enduriment en l'accés a la prestació de les persones nouvingudes a Catalunya» així com «abocar les persones que deixen de cobrar una prestació d'atur i no han trobat feina a haver de viure en la pobresa absoluta durant un any per tenir dret a la RMI».

En aquest sentit, les entitats que signen el comunicat constaten que «totes les modificacions introduïdes a la llei semblen tenir el mateix objectiu: reduir el nombre de sol·licitants i beneficiaris i produir estalvi econòmic. La RMI deixa de ser una prestació garantida i queda sotmesa a pressupost, amb la qual cosa la lluita contra la pobresa i a favor de la inserció social es veuran compromeses de manera important».

Per tot plegat, el comunicat finalitza fent un seguit de peticions al Departament de Benestar Social i Família, com que «garanteixi la RMI com la millor via d'inserció sociolaboral i de lluita contra la pobresa» i que «resolgui en el mínim temps possible els expedients de sol·licituds de RMI».

MUSEU DEL MODERNISME CATALÀ

BALMES, 48 08007 BARCELONA
93 272 28 96
www.mmc.cat

ANTONI GAUDÍ, RAMON CASAS, JOSEP LLIMONA, 45 ARTISTES I MÉS DE 350 OBRES

Urgell

Nou impuls a la devoció a la beata Anna Maria Janer

Les comunitats de la Sagrada Família d'Urgell reviu l'emoció de la recent beatificació en celebrar per primera vegada la seva memòria

Patricia Navas
La Seu d'Urgell

A tres mesos i escaig de la beatificació de la fundadora de la congregació de la Sagrada Família d'Urgell, Anna Maria Janer, les seves germanes en guarden i veneren les relíquies (trossets d'ossos distribuïts per les diverses cases) i han imprès i distribuït nombroses estampes que estan contribuint a la difusió de la seva devoció. Aquest mes de gener, després d'una audiència general al Vaticà, la superiora general de la congregació, Irma Beretta, i la postuladora de la causa de beatificació, Maria Pilar Adin, van lliurar la relíquia principal (una vèrtebra de la beata que es va venerar a la festa de la beatificació) al papa Benet XVI, el qual va somriure en llegir la màxima inscrita a la part de darrera del reliquiari, que parla d'estimar l'Església més que la pròpia vida.

D'altra banda, l'11 de gener, dia de la mort de la religiosa nascuda a Cervera l'any 1800, l'Església en va celebrar per primera vegada la memòria. A la Seu d'Urgell, la celebració es va viure amb especial emoció i encara amb el record de la gran festa, que va aplegar milers de persones de diversos països, celebrada el 8 d'octubre passat a la ciutat, amb la qual l'Església va reconèixer oficialment que la Mare Janer ja és al cel. L'església de la Sagrada Família de la Seu d'Urgell —on es troba la capella amb el sepulcre de la beata, restaurada amb motiu de la beatificació— va acollir una solemne eucaristia concelebrada a la qual van assistir nombroses persones de la ciutat.

A l'homilia, el rector de la parròquia de Sant Ot de la Seu d'Urgell, Mn. Xavier Parés, va subratllar algunes virtuts de la beata Anna Maria Janer, com ara la fe, l'esperança i la caritat, que la van moure en els moments tan difícils que li va tocar viure. També en va remarcar la vida contemplativa i de pregària, així com l'amor als més desfavorits, als quals fa referència el lema de la beatificació: «Estimar-te i servir-te sempre i en tot.» Al final de la missa, els assistents van venerar la relíquia de la beata Anna Maria Janer i tot seguit, molts d'ells van compartir un sopar de germanor. Des d'aquell dia, aquesta capella acull una missa diària oberta a tots els fidels a dos quarts de vuit del vespre.

Veneració de les relíquies

«Estem molt contentes que aquesta festa ja estigui dins el calendari litúrgic», comentava la germana Visi Lorenzo, de la comunitat del Sant Hospital de la Seu d'Urgell. En aquest hospital, que la beata va dirigir a finals del segle XIX, es va celebrar una vigília de la festa el passat 10 de gener al vespre, en què es va pregar especialment pels

La nova capella on reposen les restes de la beata.

malalts, les vocacions i les necessitats de l'Església. Les persones que visiten la capella d'aquest hospital, on la beata va fundar l'institut religiós estès actualment per onze països, poden venerar ja les seves relíquies en aquest íntim indret i vincular-se a aquesta dona il·lustre que ha marcat la vida de la ciutat.

La festa també va aplegar nombroses persones a Sabadell, on es va tornar a representar amb gran èxit el musical que repassa la vida de la beata Anna Maria Janer, també representat el dia de la beatificació a la Seu d'Urgell.

Des del 8 d'octubre passat, es ret culte a la beata Anna Maria Janer a les cases, escoles i hospitals de les ger-

Pregària a la beata Anna Maria Janer

«Senyor, Déu nostre, vos que concedíreu a la beata Anna Maria, verge, que el vostre Fill Jesucrist fos l'ideal suprem de la seva vida i la raó de la seva entrega als altres; concediu-nos, per la seva intercessió i pel seu exemple, el do d'estimar-vos i servir-vos en els més necessitats. Per nostre Senyor Jesucrist.»

manes de la Sagrada Família d'Urgell i en algunes diòcesis vinculades a ella d'alguna manera. A Urgell, l'arquebisbe Joan Enric Vives ha demanat que la celebració de l'11 de gener sigui fixada com a «memòria obligatòria» dins el calendari de la diòcesi i està a l'espera de la resposta de la Congregació per al Culte Diví i la Disciplina dels Sagraments, que presideix el cardenal Antonio Cañizares.

La beata Anna Maria Janer Angladrill va néixer el 18 de desembre de 1800 a Cervera, pertanyent a la diòcesi de Solsona. Es va lliurar als malalts d'una manera molt generosa. Als 18 anys d'edat, va entrar a formar part de la Germandat de Caritat de l'hospital de Castelltort de Cervera, que atenia els malalts i pobres de l'hospital i oferia classes i catecisme. Més tard va anar a Solsona, on va coordinar els hospitals de la zona carlista a petició de Carles de Borbó. Allà va ser reconeguda com a mare pels combatents dels dos bàndols.

L'any 1844 tornà a Cervera, on va dirigir la Casa de Caritat, que acollia nens orfes, joves discapacitats i ancians. L'any 1859 va fundar amb unes companyes l'Institut de Germanes de la Sagrada Família d'Urgell a la Seu d'Urgell. Va fundar personalment diverses escoles, hospitals i asils. L'11 de gener de l'any 1885 va morir a Talarn, a la diòcesi d'Urgell. Les seves restes mortals descansen a la capella de la residència Sagrada Família de la Seu d'Urgell des del 1961. La seva causa continua endavant cap a la canonització, per a la qual cal el reconeixement oficial per part de l'Església d'un altre miracle realitzat per la seva intercessió.

Solsona

El Miracle proposa tallers per viure les estacions de l'any i per interpretar contes

Redacció / Riner

La casa d'espiritualitat del Miracle (Solsonès) inicia les activitats del 2012 amb una nova edició dels tallers *Natura i Espiritualitat*, que tenen lloc durant un cap de setmana de cadascuna de les estacions de l'any. Tot i que cada taller és independent, es recomana fer-los tots seguint un ordre, afirma el P. Ramon Ribera-Mariné, monjo de Montserrat i director de la casa d'espiritualitat del Miracle.

El taller d'hivern de *Natura i Espiritualitat* tindrà lloc els dies 17, 18 i 19 de febrer. El seu format és pluridisciplinari: al costat de temes teòrics propis de cada estació, abraça sessions de cinema, tallers de poesia o espais de meditació (els tres retauls), i es realitza en contacte estret amb l'entorn natural a les diverses hores del dia —o de la nit—, en un ambient on la comunicació va més enllà de les paraules. El taller, que dirigeixen el P. Ramon Ribera-Mariné, el G. Vicenç Santamaria i l'ambientòleg Josep M. Mallarach, està especialment indicat

per a persones que consideren la natura «una vivència i un símbol espiritual».

El segon taller del 2012 porta per títol *Vorejant l'ànima humana... Bíblia i psicologia I. Els contes. Paraules per guarir*, sota la direcció dels pares Antoni Pou i Ramon Ribera-Mariné, monjos de Montserrat, els dies 24, 25 i 26 de febrer. Els contes no van destinats només als més petits, com pensem amb una certa ingenuïtat, sinó que amb la seva simplicitat ens ajuden a crear un imaginari propi de valors i de sentiments, a posar nom a les pròpies vivències. El taller amb la base de les teories del psicòleg C. G. Jung, serveix per comprendre amb una riquesa nova els contes clàssics, així com alguns relats de la Bíblia que estan construïts amb el mateix patró.

Les places disponibles per participar en aquests dos tallers són limitades. Es recomana fer la inscripció al més aviat possible trucant al 973 480 002, o bé a través de l'adreça casespi@santuarielmiracle.com. Per a més informació: www.santuarielmiracle.com

Mn. Malaquies Zayas: sacerdot, jurista i muntanyenc

Gabriel Genescà

El 2 de novembre passat, festivitat dels Fideles difunts, ens va deixar Mn. Malaquies Zayas Cuerpo, per a tots els qui el coneixíem i estimàvem: mossèn Zayas. Prou ens agradaria poder parlar extensament de tot el que ell ha representat per a l'Església catalana i, àdhuc, per al país. Malauradament, no disposem d'espai per fer-ho i, a més, sabem segur que al mossèn no li agradaria.

Amb tot, ens sentim amb el deure de fer, encara que de manera molt sintètica, una referència biogràfica a la seva trajectòria vital.

Mn. Zayas es definia com a sacerdot-jurista-muntanyenc. Com a sacerdot, des que rebé l'ordenació l'any 1944 a Montserrat, i després d'obtenir els graus acadèmics en Dret Canònic a la Universitat Pontifícia de Comillas, assumí l'exercici de càrrecs molt diversos, com el de vicepresident del Consell Diocesà d'Economia o el de canonge administrador de l'església catedral basílica de Barcelona. Fou prior de la Reial Capella de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya i prior de la Casa Misericòrdia de Barcelona, on, a més de les funcions pastorals pròpies del càrrec, contribuï decidivament a recompondre i ordenar l'Arxiu Històric considerat un dels millors d'Europa i que havia estat dispersat durant la guerra civil. Pel que fa a la formació del jovent duqué a terme diverses actuacions com a professor del Col·legi de Les Concepcionistes i a la Congregació de la Mare de Déu de Montserrat de Virtèlia.

Com a jurista, Mn. Zayas va assumir

la presidència del Tribunal Eclesiàstic de Barcelona i, més endavant, el de vicari judicial de la Cúria de Justícia i president dels Tribunals Eclesiàstics de Barcelona. En aquest àmbit jurídic, cal remarcar els nombrosos treballs que publicà en revistes de dret canònic, relatiu, en especial, a qüestions vinculades amb el matrimoni. Va ser també assessor científic de la *Revista Española de Derecho Canónico* i li fou concedida la Creu distingida de primera classe de l'Orde de Sant Ramon de Penyafor, en atenció a la seva trajectòria per l'administració de justícia. Actuà com a procurador representant personal del cardenal Narcís Jubany en el Concili Provincial de la Tarraconense.

Mn. Zayas fou també un muntanyenc, perquè deia que «no entenia Déu sense la muntanya ni la muntanya sense Déu». Va ascendir gairebé tots els cims dels Pirineus, inclosos els de 3.000 m o més. Fins a quatre vegades el Canigó i tres vegades la Pica d'Estats. El 28 d'abril del 1952, va escalar el Cavall Bernat a Montserrat. Per primera vegada s'hi va celebrar una missa. Com a excursionista, va estar molt vinculat al Centre Excursionista de Catalunya.

Les activitats de Mn. Zayas que més recordem i enyorarem són les que fan referència a l'OCPD, la Federació de Cristians de Catalunya i la Fundació Dr. Albert Bonet.

L'OCPD (Orientació Catòlica i Professional del Dependent), fundada per Mn. Amadeu Ollé l'any 1945, fou una entitat que «en els temps difícils de la postguerra (...) mantingué viu el seu esperit (el de l'antiga Federació de Joves Cristians de Catalunya) i la seva voluntat de Servei». Fou també una associació integrada per «aquella gent admirable que va esperar contra tota esperança», que es va mantenir fidel a Crist i a Catalunya, més enllà dels desànim i els dubtes. Mn. Zayas exercí de consiliari de l'OCPD a partir del 2 d'octubre del 1954, en temps difícils, en fou un ferm i decidit puntal.

Arribats a l'any 1975 les circumstàncies polítiques del país facilitaren la creació de l'actual Federació de Cristians de Catalunya, moviment que

assumí la continuïtat de l'esperit de l'extingida OCPD per als nous temps. Mn. Zayas en fou el primer consiliari i un guia expert en el nou camí emprès. L'any 2002, en fou nomenat consiliari emèrit.

La creació de la Fundació Dr. Albert Bonet —un dels objectius principals de la qual és fomentar el conreu, la defensa i la promoció del coneixement

i de l'amor a Catalunya com a nació, a la claror de la doctrina social de l'Església sobre els drets i els deures dels pobles en el si de la família humana universal— obeeix, en bona part, a una iniciativa de Mn. Zayas, el qual des de la constitució de l'entitat l'any 1995 n'exercí la presidència del patronat.

Hem d'acabar i ho farem amb dues afirmacions i una mica de poesia. Mn. Zayas estimà el país. Ell deia que «la millor resposta que pot donar el poble català als atacs que rebí és conservar la dignitat, els nostres principis, la nostra personalitat i no baixar d'aquí». Quan tenia 18 anys, en plena guerra incivil, va col·laborar a distribuir les homilies del canonge Cardó, que fou un catalanista perseguit pels uns i pels altres.

Mn. Zayas estimà l'Església: «El secret del Dr. Zayas és que ha estat i és un gran home d'Església, que viu l'Església i se l'estima» (cardenal Narcís Jubany, *Catalunya Cristiana*). Mn. Zayas exercí també una mica com a poeta. Transcrivim una estrofa —molt expressiva— d'una de les seves poesies escrita en celebrar les noces d'or sacerdotals: «És l'impuls del vostre immens amor / que m'ha permès servir la vostra Església, / partint el pa, els consells i l'assistència, / maldant per ser fidel als vostres dons.» Al cel sia!

CASA D'ESPIRITUALITAT DEL MIRACLE

PROGRAMA ACTIVITATS 2012

17-19 febrer	Natura i espiritualitat / Les quatre estacions: 2. L'hivern / Per respirar l'alè de la creació seguint els cicles de la natura.
24-26 febrer	Vorejant l'ànima humana / Bíblia i Psicologia I / Els contes: medecina per l'esperit / Toni Pou - Ramon Ribera, monjos.
31 març-8 abril	A l'espera de la nova Pasqua / La creu/resurrecció, icona del nostre procés personal / Toni Pou - Ramon Ribera, monjos (activitats a la carta).
7 abril	Amb els deixebles d'Emmaús / Caminada pel Solsonès amb el Ressuscitat.
13-15 abril	Art i espiritualitat: la fotografia / Captant la llum intangible: 2: La primavera / Jordi Farrús, fotògraf.
20-22 abril	Aprendre a dir adéu (I) / Per encarar el repte d'una pèrdua / Tònia Cortadellas, metgessa.
28 abril-1 maig	Natura i espiritualitat / Les quatre estacions: 3. La primavera / Per respirar l'alè de la creació seguint els cicles de la natura.

INFORMACIÓ I INSCRIPCIONS

Tel.: 973 480 002 / 649 465 814

www.santuarielmiracle.com

casespi@santuarielmiracle.com

25287 EL MIRACLE (El Solsonès)

«Mn. Zayas fou també un muntanyenc, perquè deia que no entenia Déu sense la muntanya ni la muntanya sense Déu. Va ascendir gairebé tots els cims dels Pirineus, inclosos els de 3.000 m o més»

«La creació de la Fundació Dr. Albert Bonet obeeix, en bona part, a una iniciativa de Mn. Zayas, el qual des de la constitució de l'entitat l'any 1995 n'exercí la presidència del patronat»

El consiliari diu...

Jesús presentat per l'evangelista Marc

Acabades les festes de Nadal i Epifania, que espero que hagin estat ben profitoses per a tothom, tornem al tema d'enguany del moviment cristià de gent gran Vida Creixent, que és l'evangelista segons sant Marc.

Aquesta vegada voldria fer una reflexió sobre un aspecte que m'ha semblat molt interessant, redactat especialment pel Dr. Gaspar Mora, per a les nostres reunions periòdiques dels grups d'aquest moviment. M'inspiraré en el seu estudi i també amb les experiències dels diversos grups que jo intento animar.

Sant Marc ens presenta la personalitat de Jesús a partir de cinc escenes (Mc 2,1-3,6) molt interessants i que ens fan descobrir el Jesús humà, però també el Messies, Fill de Déu. Aquí només em fixaré en dues que, particularment, m'han servit i m'estan servint per preparar les homilies d'aquest any litúrgic, que és el cicle B de l'evangelista Marc.

La guarició d'un paralític que demostra que Jesús té el poder de guarir, però sobretot el poder de salvar, el poder de

«Sopar a la casa de Levi», de Paolo Veronese.

perdonar el pecat. Impressionen dues coses, com a Messies, el veritable poder de Jesús d'arrencar el mal del cor de l'home, alliberar-lo de l'egoisme, el tancament, la desesperació, la paràlisi que impedeix el seguiment del Senyor.

La segona cosa és fer-nos veure que el miracle és un signe extern del do que Jesús ve a portar, la vida de l'esperit, l'amor i l'esperança. Ens vol dir

que l'amor de Jesús s'aboca a curar i a salvar el cor perdut de l'home egoista, mesquí, incapaç d'amor.

La segona cosa que m'ha cridat l'atenció és la crida de Jesús a Levi, el publicà, el cobrador d'impostos. Que equival a dir que el Senyor crida tots els homes, encara que siguem pecadors. I és especialment engrescador pels criteris que manifesta en actuar: «No he vin-

Mn. Miquel Bada,
pvre.
Consiliari de Catalunya

gut a cridar els justos sinó els pecadors.» I això ho manifesta també, acceptant la invitació d'anar a casa d'un que és socialment pecador, i ho fa amb total llibertat i prescindint de les crítiques i comentaris dels complidors de la llei. Ell ve a portar el Regne, la salvació, als homes reals, tots pecadors.

La lectura, la reflexió i la pregària sobre aquests textos evangèlics de Marc em suggereixen aquests interrogants, aquestes interpel·lacions: estem convençuts que el veritable poder de Jesús és arrencar el mal, el pecat del cor de l'home? I com hi col·laborem nosaltres? També ens podem preguntar: estem plenament convençuts que som pecadors i necessitem el metge, el Crist Salvador?

Per acabar, deixo anar aquest repte per a tots, la presència de Jesús és signe de l'amor de Déu que estima tots els homes, que ve a casa nostra, a la vida de cadascú, per omplir-nos d'Ell i fer-nos amics i amigues. Siguem-ne conscients.

Arquebisbat de Barcelona

Candelera 2012

Sergi Òliba i Bernadó

Coordinador diocesà arquebisbat de Barcelona

Donem gràcies a Déu per celebrar la festa dels nostres patrons Simeó i Anna, cada any volem donar gràcies i celebrar l'inici del nostre moviment a Catalunya, Andorra i Les Illes, i ho fem amb goig, alegria i una gran esperança en el futur del nostre estimat moviment. També amb un compromís ferm, conscients de les dificultats que se'ns presenten, però disposats amb l'ajuda de l'Esperit Sant i de la gent dels nostres grups, a fer-los front amb il·lusió i confiança. Avui som el que som per tot el treball que han fet els que ens han precedit, dones i homes que van superar les pors, les mandres, les rutines. El present i el futur serà fruit del treball que fem els que avui en formem part.

Vida Creixent vol ajudar els seus membres a viure un envelliment actiu, per fer notar que una edat avançada no és sinònim de davallada, de pèrdua irreparable o d'una derrota. El pas dels anys va portant unes limitacions, però alhora i no és menys cert, ens aporten saviesa, major enteniment, riquesa personal i la virtut de l'agraïment pel que s'ha viscut i per tot el que encara queda, que mai no es pot dir que sigui poc.

Cal aprendre a fer-se gran. Humanament parlant l'eterna joventut és un engany. Al voltant nostre tenim moltes persones que ja grans, testimonien viure en plenitud, amb esperit de servei, amb una sana acceptació i amb una esperança prou fonamentada que es fa creïble, engrescadora, que s'encomana. Una etapa de la vida que continua sent creativa, amb una sensibilitat que la fa especialment eficaç. Un temps més pausat, més intens, un ritme de vida més suau, sempre més profund.

Cal evitar instal·lar-se en la queixa, el victimisme, l'enyorança. És temps de seguir mirant endavant. Encara és temps de novetats. Temps de recollir sense deixar de sembrar. Temps d'assaborir. Vida creixent per a tots els que hi veuen un temps per viure una nova vocació, una nova crida, una nova missió. Un temps fort justament quan ens comencem a sentir una mica dèbils.

Vida Creixent es fa present en la societat, per demostrar que l'edat no pot ser cap impediment per continuar estimant, dintre de les capacitats i possibilitats de cadascun de nosaltres. I ho fem a través de l'amistat, de l'espiritualitat i de l'apostolat. Estimar i ser estimats per

Déu. Estimar els que tenim a prop. Estimar a tothom, viure com a cristians i donant a conèixer la vida, les creences, les actituds, les prioritats de Jesús, que ens manifesta que Ell és el camí, la veritat i la vida. Que ningú coneix el Pare si no és a través d'Ell. Per tant, per arribar a Déu, hem de conèixer profundament Jesús, la seva vida i la seva obra.

Es nota molt la crisi econòmica que vivim, sobretot pel gran nombre de persones sense feina i que no troben solució als seus problemes, familiars, amics, coneguts, els hem de fer costat en aquesta situació. Cada vegada més es veu que és una crisi profunda i duradora, emmarcada en una crisi de valors i d'autoritat. Han estat arraconats un seguit de valors, molts d'ells d'arrel cristiana, que formaven part de la nostra cultura. Molts cristians ens hem deixat portar pels corrents dominants, sense tenir en compte que tenim un missatge que hem de transmetre i sobretot testimoniar en la nostra societat.

Cal recuperar i fer present en el dia a dia tot allò que ajuda a descobrir la transcendència i la veritat de

l'Evangeli. D'aquesta manera serem testimonis sincers i esperançats de la força de l'Evangeli, que és el tema que aquest curs estem reflexionant i que hem de viure amb senzillesa i convenciment. La capacitat de fruit de la vida amb austeritat i solidaritat i a la vegada amb desprendiment i disponibilitat. La il·lusió per tot allò que és senzill i durador. No hem de perdre mai la voluntat i la necessitat d'estimar que és el motor de la vida cristiana.

Jesús ensenya i demana a la seva comunitat, que som nosaltres, acollir i acompanyar els pobres en l'esperit, els qui ploren, els humils, els qui tenen fam i set de ser justos, els compassius, els nets de cor, els qui treballen per la pau, els perseguits pel fet de ser justos. Ell ens diu: «Aneu per tot el món i anuncieu la Bona Nova de l'Evangeli a tota la humanitat» (Mc 16,14). Els cristians tenim una doble missió: viure personalment i comunitàriament segons l'Evangeli i promoure la vida nova en tota la humanitat. La vida nova és creure en el misteri i el missatge de Jesús i anunciar l'Evangeli perquè el Senyor sigui entès, cregut, estimat i seguit. En la processó de les candeles, tots en portem una d'encesa, que representa Jesucrist que és la llum del món. Llum veritable que ha vingut a il·luminar el seu poble i tota la humanitat. Que aquesta llum ens faci veure i viure l'amor de Jesús i de la seva mare Maria.

Objectius per al curs 2011-2012

Seguint la pauta establerta, la comissió diocesana es proposa posar en marxa una sèrie d'objectius: sensibilitzar tots els membres del moviment per tal de fer-los participar més activament; aprofundir en pilars com l'amistat, l'espiritualitat i el servei; continuar i ampliar la tasca d'organitzar reunions per arxiprestats; crear més grups a les parròquies; convidar amics i coneguts a participar en les reunions i celebracions que organitzi la coordinadora diocesana; fer una bona difusió del moviment, entre altres.

FEBRER

AGENDA

Dijous 9: reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Rivadeneyra, 6, 3a, aula 1. Tema VI: «Jesús, fill de Déu en la seva mort i resurrecció» (Mc 8,27-38).

Jueves 16: reunión de animadores. A las 5 de la tarde, en Rivadeneyra, 6, 3a, aula 3. Tema VI: «Jesús, hijo de Dios en su muerte y resurrección» (Mc 8,27-38).

«L'art del segle XXI continua sent un vehicle d'obertura de l'home al transcendent»

Rosa Ribas és l'autora del llibre «La Bíblia en fang»

Miquel Àngel Codina

Rosa Ribas Garriga és llicenciada en Filosofia i Lletres, en Ciències Religioses i en Teologia en l'especialitat de Bíblia. És professora d'Història de l'Art i Religió en un institut d'ensenyament secundari. Entre les seves obres, cal destacar *Culte i iconografia de sant Martí a Catalunya* (2006), *Culte i iconografia de sant Abdó i sant Senén a Catalunya* (2007) i *Culte i iconografia de sant Salvador d'Horta i sant Dalmau Moner a Catalunya* (2010). Recentment ha publicat *La Bíblia en fang*, un estudi exhaustiu sobre la iconografia bíblica de la capella del Santíssim de la catedral de Mallorca.

Amb quin objectiu fonamental es va plantejar l'elaboració d'aquest llibre?

El treball va ser presentat com a tesina de llicenciatura en Teologia, especialitat de Bíblia, a la Facultat de Teologia de Catalunya. El propòsit és reflexionar sobre un text bíblic i relacionar-lo amb una obra d'art. Em va semblar interessant que l'obra fos d'art contemporani.

El volum s'estructura en tres blocs. Expliqui'ns breument cadascun d'ells.

El primer bloc està dedicat a la presentació de l'evangeli de Joan. Es presenta breument l'autor, el seu context i l'estructura del quart evangeli. Una part important està dedicada a explicar els simbolismes de l'evangeli de Joan que es poden veure representats a l'obra. El segon bloc és l'anàlisi exegètica de dos textos, les noces de Canà (Jn 2,1-11) i el misteri del pa de vida (Jn 6,1-15), que van ser els proposats a l'artista per a la seva intervenció a la capella del Santíssim de la seu de Mallorca. En el tercer es fa un recorregut per les iconografies eucarístiques al llarg de la història de l'art i finalment es realitza l'anàlisi detallada del gran mural de ceràmica de Miquel Barceló.

Quina és la seva opinió sobre l'obra que ha dut a terme Miquel Barceló a la capella del Santíssim de la catedral de Mallorca?

El gran mural de ceràmica de Barceló em sembla una obra magnífica. És espectacular i atrevida, no deixa ningú indiferent. Amb un llenguatge actual i agosarat, l'artista ha convertit la capella del Santíssim en un espai de pregària i

«L'obra de Miquel Barceló és com una metàfora de l'univers en la qual la vida torna a sorgir del fang»

Rosa Ribas.

de reflexió, un espai que apropa l'home contemporani a la bellesa del misteri de Déu a través de l'art.

Creu que a través de l'art es pot evangelitzar?

Penso que al llarg de tota la història d'Occident moltes obres d'art han tingut una finalitat evangelitzadora. Avui s'ha perdut en gran part la capacitat de poder llegir i interpretar aquestes obres. No es té la clau de lectura necessària per poder comprendre'n el missatge. Penso que des de les escoles, des de les visites comentades que es fan als museus, cal recuperar el significat profund de l'obra d'art i el seu símbol.

lisme; si no, ens quedem a mig camí, ens quedem en la superficialitat sense arribar al seu contingut profund. L'art del segle XXI continua sent un vehicle d'obertura de l'home al transcendent.

La Bíblia en fang és un títol força significatiu i simbòlic alhora.

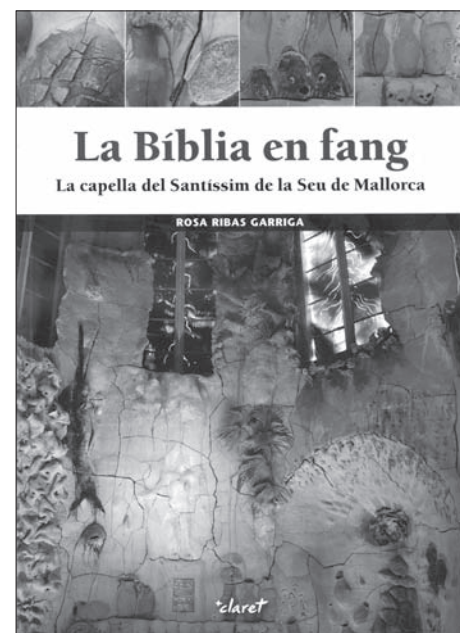
Sí. Vaig posar aquest títol al llibre tot fent un paral·lelisme amb la portalada romànica del monestir de Santa Maria de Ripoll, anomenada «la Bíblia en pedra». L'obra de Miquel Barceló és com una metàfora de l'univers en la qual la vida torna a sorgir del fang. És com un retorn als orígens i l'artista crea la vida a través del fang, un material ancestral. El fang té un fort contingut simbòlic i són moltes les imatges de la Bíblia que ens descriuen l'activitat creadora de Déu com un terrisser.

Pensa que l'art actual connecta amb el poble fidel de la mateixa manera que ho va fer en èpoques passades, a través del romànic o el gòtic?

L'art actual pot connectar d'una forma distinta amb les persones, però, com he esmentat, cal una clau de lectura. L'obra s'ha de poder explicar perquè resulti significativa. Avui, també, l'art pot ser, com en altres èpoques, un camí cap al transcendent.

Es podria establir alguna semblança entre dos grans artistes com Antoni Gaudí i Miquel Barceló?

Tots dos artistes —Gaudí, des d'una profunda creença cristiana, i Barceló, des de l'agnosticisme—, amb llenguatges distints, ens transmeten amb la seva obra el missatge cristià. Tots dos han treballat i han deixat una empremta molt significativa a la catedral de Mallorca i les seves obres han estat objecte de polèmiques en el moment de la seva realització. Antoni Gaudí, l'any 1902, va rebre l'encàrrec del bisbe Pere Joan Campins per realitzar una restauració de la seu de Mallorca,

Rosa Ribas Garriga,
La Bíblia en fang.
Editorial Claret, 2011, 98 pàg.

Un espai únic

La catedral de Mallorca compta amb una gran obra de Miquel Barceló Artigues. Es tracta de la reforma de la capella de Sant Pere (o del Santíssim), situada a l'absis lateral dret de la capçalera del temple gòtic. La intervenció, realitzada entre els anys 2001 i 2006, consisteix en un mural ceràmic policromat de tres-cents metres quadrats.

El programa iconogràfic s'inspira en el signe de la multiplicació dels pans i dels peixos i en el sermó del pa de la vida, com a promesa de l'Eucaristia, segons el capítol sisè de l'evangeli de Joan. Aquest passatge es completa amb el de les noces de Canà, la conversió de l'aigua en vi, segons el capítol segon del mateix evangeli.

Tot gira al voltant de la figura central d'un Crist nafrat, resplendent, ressuscitat. L'expressivitat de l'obra de Miquel Barceló ha fet de la capella un espai únic d'admiració, pregària i silenci. L'embolcall de la llum matisada dels vitralls convida a la contemplació de l'art al servei de la transcendència.

partint de l'objectiu de la participació del poble en la litúrgia. Un segle més tard, Miquel Barceló, a proposta del bisbe Teodor Úbeda i el Capítol de la Catedral, rep l'encàrrec de reformar la capella del Santíssim, que suposarà l'entrada de l'art contemporani a la seu de Mallorca. Dues intervencions de dos artistes excepcionals per a una catedral magnífica, de factura gòtica, oberta al mar i oberta també a l'art de distintes èpoques amb nous llenguatges per a cada moment històric.

Detall del Crist nafrat i transfigurat.

La necessitat d'enriquir els mots

Conferència del P. Lluís Duch sobre «La banalització de la paraula»

Margarita Borrull Puigarnau
Barcelona

El Centre de Cultura Contemporània de Barcelona (CCCB) va ser el marc escollit el 19 de desembre per a la conferència que va impartir el P. Lluís Duch, antropòleg, teòleg i monjo de Montserrat, sobre *La banalització de la paraula*. El CCCB i Fragmenta Editorial van organitzar l'acte, amb motiu de la presentació del llibre *Emparaular el món*, escrit pel P. Duch i publicat en català i castellà per aquesta editorial. La presentació va anar a càrrec de Josep Ramoneda, periodista i director fins ara del CCCB.

El pensament antropològic de Duch analitza la crisi actual de la paraula humana i la seva banalització en la nostra societat. Una banalització que, segons l'autor, es manifesta des del cinisme —i no precisament un cinisme clàssic— que comprèn una manca de compromís personal. Perquè les paraules cobrin força i sentit ple no n'hi ha prou amb la cultura. Aquestes paraules han d'anar acompanyades del testimoni de vida, de la coherència entre la nostra forma de pensar i actuar, de viure en la veritat.

Com va afirmar el P. Lluís Duch: «Cal reactivar el poder guaridor de la paraula humana.» De totes maneres, en una societat potenciada enormement pels mitjans tecnològics i la sobreinformació és molt fàcil caure en l'error de creure que la informació i la comunicació són el mateix. «La informació i la sobreinformació tendeixen a la dispersió, en canvi la comunicació apunta a la concentració i purificació perquè segueix la mateixa òrbita entre els dialogants», va manifestar el ponent.

Per entendre la necessitat d'enriquir

Margarita Borrull

Josep Ramoneda i el P. Lluís Duch, durant la ponència.

la paraula actual cal reflexionar sobre la definició de la paraula: «La paraula humana és tot això que actua com a entitat traductora entre la interioritat i l'exterioritat de l'ésser humà, que inclou no només l'oralitat sinó també la gestualitat, les arts figuratives i l'ètica», va exposar Duch. Potser hauríem de qüestionar-nos per què la paraula ha esdevingut un element buit i superficial. Si la interioritat de l'home és pobra, es reflecteix en la paraula i en la comunicació que hi ha a la comunitat, així com també en tots els altres camps en els quals la paraula és present d'una manera o d'una altra.

La societat postmoderna en la qual

«El silenci és la culminació de la paraula»

vivim està plena de profundes contradiccions que afecten negativament l'evolució i la riquesa de la persona. «La postmodernitat és un calaix de sastre desorganitzat i caòtic», va comentar Duch. Ens trobem en una societat que genera canvis continus que acceleren tots els sistemes socials i pertorben i desorienten l'home. Per això, com escriu l'autor del llibre: «Hi ha una pèrdua de la capacitat crítica de les persones en la societat actual.» Els mitjans de comunicació potencien aquesta credulitat i l'allau d'informació que se'ns dona per tot arreu encega el nostre discerniment i la nostra recerca de la veritat de les coses.

Aquesta pertorbació o soroll en el qual estem immersos ens descobreixen una societat en què el silenci només es fa present en forma d'indiferència o individualitat. El silenci esdevé un mutisme perjudicial. I és que el silenci és part implicada en el poliglòtisme humà. «El silenci és la culminació de la paraula. No és un previ, sinó la seva culminació», va assentir Duch. Perquè som éssers interrogatius i de paraula —*Homo locuens*— i l'escolta sempre ha de ser-hi present.

Una escolta que es manifesta en un silenci actiu i reflexiu. Un silenci que aporti noves fites a la societat i enriqueixi l'interior de l'ésser humà. Un silenci que permeti parlar al cor i preparar també el terreny a la paraula adient. Un silenci que obri les portes a una bona paraula, i una paraula plena de contingut que obri les portes a un silenci ple. Com deia la beata Teresa de Calcuta: «Totes les nostres paraules seran inútils si no vénen del fons del cor.» Aquest pot ser el termòmetre per mesurar quan la paraula és banal o no.

La Biblioteca de Santa Escolàstica, Patrimoni de la Humanitat

Zenit / Roma

A la província de Roma, a una hora de la capital italiana, hi ha manuscrits antiquíssims i el primer llibre imprès a Itàlia. Es tracta de la Biblioteca del monestir de Santa Escolàstica, a la vall de Subiaco, on es va retirar Benet de Núrsia per fundar les seves primeres comunitats monacals. El lloc va esdevenir un focus de cultura que es va estendre per tota Europa.

Qui es va ocupar de salvar, copiar i difondre aquests llibres? Qui els va transcriure, projectar i oferir per llegir? A la Biblioteca de Santa Escolàstica hi ha les respostes a aquestes preguntes.

Aquí hi ha llibres com el *De Civitate Dei*, de sant Agustí; un extracte del segon llibre dels *Diàlegs*, de sant Gregori Magne, o el *De Trinitate*, del beat Alcuí de York, conseller de Carlemany. Tots ells salvats de les devastacions i els robatoris que han tingut lloc al llarg dels segles.

El monestir benedictí conegut com *Sacro Speco* està construït entorn de la gruta en la qual sant Benet es va retirar a meditar fins a la Pasqua de l'any 500. Està adossat a una paret rocallosa de la muntanya Taleo i s'aixeca a pic sobre una vall en la qual al fons flueix el riu Aniene.

A la vall de Subiaco, sant Benet va fundar

una comunitat de dotze petits monestirs, cadascun amb un abat i tots sota el seu guiatge espiritual: una experiència que va durar gairebé trenta anys i que marca l'inici del monaquisme occidental. Dels dotze, l'únic que s'ha conservat és el de Santa Escolàstica, considerat el monestir benedictí més antic del món. El nucli original es remunta al segle VI.

En els temps de sant Benet, pocs sabien llegir i escriure. Sant Benet tenia en gran estima la cultura, i quan va escriure la regla de l'orde monàstic que ell va fundar, va incloure el compromís dels monjos de llegir tots els dies i construir una biblioteca a cada monestir.

Per respondre a aquest compromís, els benedictins van començar a practicar l'art de copiar llibres i difondre'ls a les biblioteques de les comunitats monàstiques fundades arreu d'Europa. Gràcies als *scriptorium* i les biblioteques, les abadies benedictines van esdevenir importants centres de cultura.

Avui la Biblioteca del monestir de Santa Escolàstica té prop de 150.000 volums i un arxiu de quinze mil documents en paper i 3.780 pergamins. D'aquests, 307 són de Papes i quinze d'emperadors i reis. Els còdex són 440 i els incunables, 213.

Els poetes guardonats en el certamen marià reciten als peus de la Verge Blanca

El Dr. Joan Viñas hi assisteix com a nou director de l'Acadèmia Mariana

Jordi Curcó
Lleida

Com s'acostuma a fer en aquests darrers anys, l'oratori de la patrona de Lleida, la Verge Blanca de l'Acadèmia, va acollir l'endemà de la festivitat de Reis la recitació de les dotze poesies premiades en el certamen marià de l'octubre passat. En aquesta ocasió l'advocació lloada va ser la Mare de Déu del Claustre, patrona de Guissona i la seva comarca.

L'acte poètic i marià va ser presidit pel bisbe Joan Piris, acompanyat pel Dr. Joan Viñas, exrector de la Universitat de Lleida i col·laborador de *Catalunya Cristiana*, recentment nomenat nou director de l'Acadèmia Mariana. També hi va assistir l'actual director honorari de l'Acadèmia i promotor dels seus certàmens marians, Mn. Salvador Gené, així com Mn. Antoni Agelet, responsable del culte de l'oratori, i el vicari general, Mn. Ramon Prat.

El Dr. Viñas, en el que era el seu primer acte en aquesta responsabilitat, va fer unes breus paraules de salutació. Es va referir a Maria com a «exemple de disponibilitat que ens estimula a ser sensibles als patiments del nostre món». I va afegir: «La Mare de Déu és la nostra Mare espiritual i Mare propera. Per això els pobles li han donat diferents noms, com Lleida, que s'ha fet seu el nom de Mare de Déu de l'Acadèmia.»

El director va recordar que l'Acadèmia viurà un any d'aniversari, ja que aquest 2012 se celebren els 150 anys de la seva fundació. El Dr. Viñas va donar tot seguit la paraula als poetes i els va agrair el «regal de les seves poesies i

Josep Manel Prada/MCS Bisbat de Lleida

El bisbe Joan Piris i Joan Viñas amb els poetes que van participar en el recital.

lloances a Maria». El primer en recitar la seva poesia va ser el poeta Jordi Pàmias, fill de Guissona i guardonat amb la Flor Natural del certamen pel seu poema *Amorosa Mare de pedra*. La segona poesia recitada fou la pregària a mena de poema *A la Verge Blanca*, farcida d'enyorament a la ciutat de Lleida, composta per Maria Terrades, que havia estat professora de Literatura a l'Institut Màrius Torres i actualment resident a Peralada (Girona). Davant de la impossibilitat de poder assistir-hi, va recitar la seva poesia la locutora Mari Carme Sabador, coordinadora de l'acte.

Van llegir també les seves poesies Joana Camprubí, de Vinaixa; Lluís Castany, de Guissona; Eduard Boada, de Tarragona; M. José Sánchez, de Barcelona, i els lleidatans Maria Teresa Roca i Rodríguez Larios.

Una menció especial mereix el jove Ramon Gené Capdevila, de Cervera, guardonat amb dos premis del certamen: *D'Egipte he cridat el meu Fill* i *Maria i Europa*. Aquest darrer és un singular tríptic poètic que canta Maria com a intercessora de la Unió Europea, amb la seva bandera blava i dotze estrelles grogues, símbols per excel·lència de la Immaculada: «A Vós Maria/ excelsa Senyora,/ puix que de l'Europa unida,/ en sou magna protectora./ A Vós, Maria,/ Mare del Senyor,/ puix Vós en sou, Verge,/ protectora de la Unió.»

Acabat el recital, va tenir lloc una segona part dedicada a la música, amb l'actuació del Petit Cor de la Catedral de Lleida, sota la direcció del seu mestre de capella, Mn. Joaquim Mesalles. La coral va interpretar una selecció de cants

marians populars, com el *Salve Mare*, molt cantat als antics seminaris i també a l'oratori de l'Acadèmia Mariana, o la *Pregària a la Verge del Remei*. Van finalitzar amb un *Ave Maria* compost pel mateix director del cor.

L'acte en honor de les patrones de Lleida i Guissona va concloure amb la celebració de l'eucaristia presidida per Mons. Joan Piris. «Ens contemplen 150 anys d'història», va dir el bisbe de Lleida en la seva homilia, referint-se a l'aniversari de la fundació de l'Acadèmia Mariana de Lleida, una de les cinc que hi ha actualment arreu del món. El bisbe Piris va recordar als fidels l'obligació que té tot cristià d'evangelitzar «allí on ens trobem» i els va convidar a donar-ne testimoni.

Recull de les poesies guardonades

Amb motiu d'aquesta festa mariana, que va tenir una nova convocatòria la tarda del diumenge 22 de gener a l'església parroquial de Guissona, l'Acadèmia va presentar l'edició del recull de totes les poesies guardonades durant el passat certamen marià.

També es va presentar, en format CD, la gravació del discurs que l'escriptor José M. Pemán va fer l'any 1962 com a mantenidor del certamen marià d'aquell any, l'any del centenari de l'Acadèmia Mariana, celebrat al Teatre Principal de Lleida. La gravació s'ha conservat durant cinquanta anys i ara, amb aquesta acurada edició, surt a la llum aquest singular i històric document sonor per a l'Acadèmia i la mateixa ciutat de Lleida.

Gent nostra

P. Àngel Rodamilans, passió per la música

L'alçament militar que provocà l'esclat de la guerra civil espanyola el 1936, i el seu posterior aixafament inicial, produí un abundant vessament de sang a tot el país i, entre les víctimes, moltes ho foren només per la seva condició de catòlics practicants o simplement per pertànyer a una congregació religiosa. Un d'aquests fou el frare montserratí P. Àngel Rodamilans. Nascut a Sabadell, actual bisbat de Terrassa, l'1 de maig del 1874 i immolat el 27 de juliol del 1936, actualment està declarat servent de Déu i segueix en curs el procés de la seva beatificació.

Noi de talent, als sis anys ja era al cor de la parròquia de la Puríssima de Sabadell i als nou a l'Escolania de Montserrat, on romandria fins als setze. Entre el 1890 i el 1899 fou organista del monestir benedictí d'El Pueyo, a Barbastro. Després va passar

a Barcelona, al Seminari, i anava a rebre classes de piano del mestre Enric Granados. Es va ordenar de prevere el 1901.

Va passar força anys d'organista i mestre de capella, tant a la seva parròquia de la Puríssima, com a la del Sant Esperit de Terrassa. Va fundar el Cor Montserrat i fou instrumentista de la Coblà Catalonia de Granollers.

L'any 1923 retornà a Montserrat com a monjo. S'incorporà com a prefecte de l'Escolania i professor de piano. De la seva extensa obra musical, destaquem algunes sardanes, la *Salve montserratina* del 1916, un *Magnificat* del 1935, nombroses cançons que musiquen poemes de Jacint Verdaguer com *Anem a Betlem*, *Cançó de maig*, *Cançó de la Moreneta*, *Entre Iliris*, *El gira-sol*, *Moreneta en sou*, *Rosa Vera*... i altre tipus de cançons com *La margarida*,

l'himne a sant Benet o la *Missa de santa Cecília*.

El P. Rodamilans, un dels vint-i-dos monjos de Montserrat que moriren al llarg de la guerra, era a Montserrat en els darrers moments de l'evacuació del monestir el juliol del 1936, quan, davant del perill que corrien monjos i abadia, la Generalitat se n'apropià i els monjos foren traslladats sota protecció en un primer moment.

D'aquells moments, Narcís Xifrà explica a *Montserrat, juliol de 1936* que en els pitjors moments Àngel Rodamilans escrivia, absent, en un racó de taula. Quan li preguntaren: «Què fa, pare Àngel?», ell va respondre serenament: «Provo de descriure el que sento en aquestes hores tràgiques.» El P. Rodamilans, en aquells esgarriats instants, sentia més forta la vocació i anotava el que sentia per després, segurament, fil per randa

Joan Pallarès-Personat

Historiador
jpallarespersonat@gmail.com

compondre-ho al pentagrama.

Tenia quaranta-nou anys quan ingressà com a monjo; ja n'havia complert seixanta-dos el 1936 i no volia marxar del monestir. Hi va romandre fins al darrer moment i finalment l'acollí una família coneguda de Sabadell, que el 18 de juliol els havia sorprès estiuant al monestir i allà havien quedats aïllats. Amb ells retornà el 26 de juliol com un membre més, però a les poques hores d'arribar-hi fou reconegut i assassinat a la serra d'en Camaró. Tant la ciutat de Sabadell com la de Terrassa li han dedicat sengles avingudes.

• Per saber-ne més: *Àngel Rodamilans (1874-1936). Evocació i recerca*, de Bernat Vivancos i Farràs (Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1997).

Josep M. Subirachs, medalla d'or al mèrit artístic de l'ajuntament de Barcelona

El cèlebre escultor català no va poder assistir a l'acte per motius de salut

Redacció
Barcelona

L'escultor i pintor Josep M. Subirachs va ser distingit el dilluns 16 de gener amb la medalla d'or al Mèrit Artístic que lliura la ciutat de Barcelona. D'aquesta manera es va voler reconèixer la tasca de l'autor de la façana de la Passió de la basílica de la Sagrada Família. El guardó el va haver de recollir la seva filla, Judit Subirachs-Burgaya, ja que l'escultor, de 84 anys, no es va poder desplaçar fins al Saló de Cent de l'ajuntament barceloní per problemes de salut.

«Saldem un deute que Barcelona tenia amb l'artista», va afirmar l'alcalde de Barcelona, Xavier Trias. També va destacar que l'escultor «ha cregut sempre en Barcelona i és un dels ciutadans que ha esdevingut protagonista de la

magnífica aventura que és continuar fent aquesta ciutat».

L'ajuntament va aprovar, el 30 de setembre passat, al plenari del Consell Municipal d'atorgar la medalla d'or al Mèrit Artístic a Josep M. Subirachs «pel conjunt de la seva obra de gran projecció internacional, que representa el trànsit de la figuració i el noucentisme als nous llenguatges de l'avantguarda». Així mateix, es va destacar que l'artista ha estat el primer a situar l'escultura abstracta a l'espai públic de Barcelona, fet que culmina amb la realització dels grups escultòrics de la façana de la Passió de la basílica de la Sagrada Família.

Sobre aquesta obra, la més coneguda de l'escultor, Xavier Trias va assegurar que Subirachs «hi ha demostrat la capacitat i el coratge d'emprendre un gran repte d'unes proporcions ex-

traordinàries per a l'art i per a la mateixa història d'aquesta ciutat».

L'artista es va iniciar en l'escultura molt jove, com a aprenent d'Enric Monjo i, sobretot, d'Enric Casanovas. És autor del fris *Barcelona*, situat a la façana de l'edifici de l'ajuntament de la plaça de Sant Miquel, i del monument al president Francesc Macià, a la plaça de Catalunya, entre altres escultures i obres repartides per Barcelona i altres ciutats del món.

Subirachs va ser un dels fundadors del grup Postectura. El reconeixement públic li va arribar el 1949, arran de la seva participació al II Saló d'Octubre, organitzat a Barcelona. D'un estil expressiu i esquemàtic va derivar cap a l'abstracció. Posteriorment va reintroduir la figuració en la seva obra, però sempre amb un tractament gens convencional, atès que jugava amb la il·lusió de contrapo-

Judit Subirachs-Burgaya va recollir la medalla en nom del seu pare.

sar el positiu i el negatiu.

Durant anys, mentre treballava a la basílica de la Sagrada Família, va viure en un modest habitatge ubicat a l'interior del temple, a imatge i semblança del que tenia a la seva època Antoni Gaudí.

CatalunyaCristiana

Podeu optar per l'edició digital: 65€ l'any
Doneu-vos d'alta a www.catalunyacristiana.cat

**Subscriviu-vos-hi
per 124,80 € l'any**

Desitjo subscriure'm al setmanari CatalunyaCristiana
durant un any (52 números)

- ☐ Edició en català
☐ Edició en castellà

Nom

Cognoms

Adreça

Població

DP

Tel.

NIF

Forma de pagament

- ☐ Únic pagament de 124,80€ per any
☐ Xec nominatiu que adjunto
☐ Dos pagaments semestral de 62,40€
☐ Domiciliació bancària (ompliu ordre adjunta)

Senyors, els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà Fundació Catalunya Cristiana per la meua subscripció al setmanari CatalunyaCristiana.

Titular

Entitat	Oficina	DC	Compte	Data (dd/mm/aa)

Signatura del titular

Envieu aquesta butlleta a:
CatalunyaCristiana
(Departament de Subscripcions)
Comtes de Bell-lloc, 67-69
08014 Barcelona

Conforme al que disposa l'article 6 de la llei orgànica 15/1999 de 13 de desembre, de Protecció de Dades de Caràcter Personal, autoritzo CatalunyaCristiana a incloure les meves dades personals al fitxer informàtic d'aquesta entitat així com a tractar-les, per tal de rebre informació periòdica de les seves activitats. En qualsevol moment el titular podrà exercir els drets d'accés, rectificació i cancel·lació, així com oposar-se al tractament de les seves dades adreçant-se a CatalunyaCristiana amb domicili al carrer Comtes de Bell-lloc 67-69, 08014 Barcelona.

Campanars

delfidalmu@yahoo.es

Delfí Dalmau i Argemir

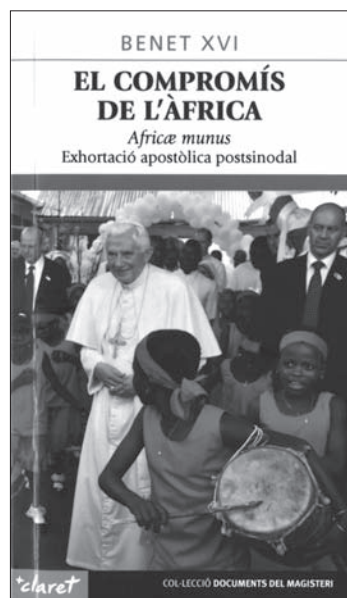

Santa Maria (Balaguer)

Aquesta església, situada dalt d'un elevat nivell, a ponent de Balaguer, destaca per damunt de la població estesa a la plana i és un exemplar extraordinari del gòtic català. Fou bastida amb peces carreuades de pedra rogenca entre el 1351 i el 1558. Consta d'una sola nau amb volta de creueria estrellada de tres trams molt llargs, de nou metres i mig de llum; descansa en arcs torals que van a parar en columnes sobre mènsules adossades als murs. És de grans dimensions: fa 52 metres de llargada, 15 d'amplada i 21,66 d'alçada. Té una portallada al mur de ponent i dues portes més als laterals, una a cada costat. A l'angle nord-occidental del frontis encarat a ponent s'aixeca una torre pentagonal irregular, la torre del Moro, amb escala de cargol de pedra picada interior i capçada per una teulada piramidal. L'autèntic campanar, gòtic, es troba mig incorporat al mur lateral de migdia, prop de l'absis de set costats. Es tracta d'una torre de planta octagonal de dalt a baix, amb costats de 4,53 metres i presenta una base atalussada en dos d'ells. Està coronat per un terrat amb barana calada; al seu damunt hi ha un templet d'època moderna amb cúpula semiesfèrica sobre columnetes. L'alt cos del campanar es troba ornat amb tres fines motllures que en trenquen la verticalitat. En la zona superior hi ha ubicada la cel·la amb finestrals en arc de mig punt, amb bordó i sobre fines impostes; n'hi ha un a cada cara. Des del 1999 hi pengen sis campanes, una d'elles del 1761; les altres són modernes. Per l'interior hi puja una escala de cargol de pedra picada, més estreta que la que puja per la torre del Moro; ho fa per la banda del nord-oest; té un total de 153 graons, 113 fins a la cel·la i 40 fins al terrat. S'accedeix al terrat a través d'una gran trapa protegida per una portella de ferro i un plàstic translúcid. Tots els seus murs tenen carreus grans ben escairats de pedra rogenca, com el temple; fa una alçada de prop de 41 metres. Tot i la seva destacada alçada, la proporció respecte de l'amplada fa que tingui una esveltesa escassa, ja que l'alçada no arriba ni a quatre vegades la mesura de la seva amplada. Amb tot, la seva majestuosa silueta és la imatge que identifica Balaguer com el campanar de la Seu Vella identifica Lleida. Senyals de quan Catalunya senyorejava en el context polític de l'època.

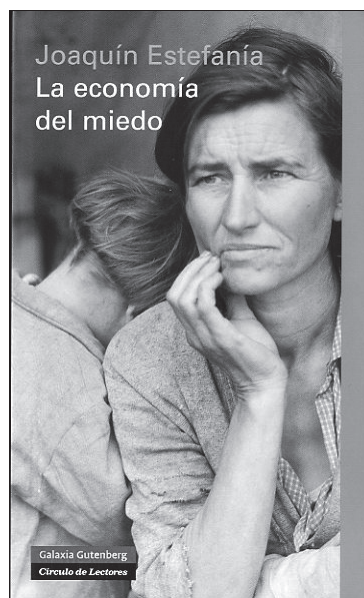
Llibres

Pulmó espiritual

L'exhortació apostòlica *Africae munus* als bisbes, al clergat, a les persones consagrades i als fidels laics sobre l'Església a l'Àfrica al servei de la reconciliació, la justícia i la pau és un text de Benet XVI amb motiu de la segona assemblea especial organitzada pel Sínode de Bisbes per a l'Àfrica, celebrada l'any 2009 al Vaticà. «Que l'Església catòlica a l'Àfrica sigui sempre un dels pulmons espirituals de la humanitat», va afirmar el Papa.

Benet XVI, *El compromís de l'Àfrica*. Editorial Claret, Col·lecció Documents del Magisteri, 2011, 134 pàg.

Un equilibri difícil

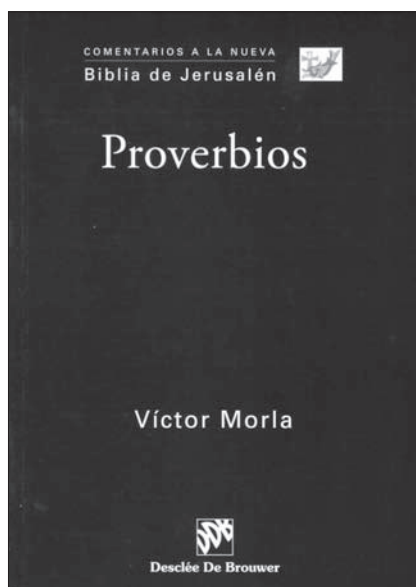
El prestigiós periodista Joaquín Estefanía aborda en aquest llibre la crítica situació econòmica actual. Per aconseguir el control social de la crisi s'ha establert «l'economia de la por». Opina que els ciutadans tenen por que els seus fills visquin pitjor que ells. I aquests darrers consideren que el sistema ha fet fallida, és corrupte, indiferent i irresponsable. Un segle després, Estefanía assegura que ha tornat el debat sobre l'equilibri entre la democràcia i el mercat.

Joaquín Estefanía, *La economía del miedo*. Galaxia Gutenberg-Círculo de Lectores, 2011, 350 pàg.

Saviesa vital

El llibre bíblic dels Proverbis recull una saviesa secular, fruit de l'experiència crítica de diverses generacions, estructurat en sentències, refranys, aforismes i instruccions on predomina la directriu educativa de la imatge i del símbol. La seva vigència pot servir de guia en el moment present, en una època en què la literatura de coneixement cedeix terreny davant de l'imperi demolidor d'un llenguatge asèptic i pseudointel·lectual.

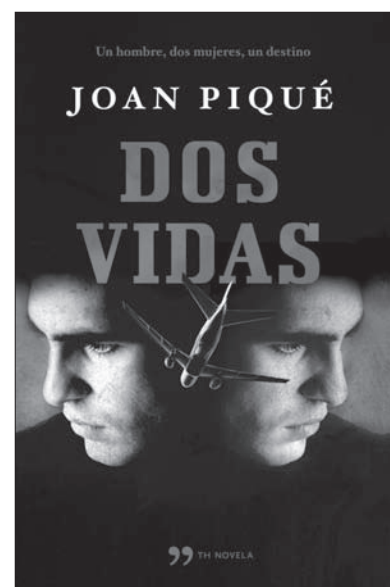
Víctor Morla, *Proverbios*. Editorial Desclée De Brouwer, Col·lecció Comentarios A la Nueva Biblia de Jerusalén, 2011, 256 pàg.

Altes esferes

Marc Serra és un jove enginyer barceloní casat i amb dos fills que viatja als Estats Units per proposar un negoci a un vell conegut. Quan tot sembla tancat, decideix tornar a Barcelona, però una agressió brutal li fa canviar els plans. Aquesta novel·la retrata els fils opacs que mouen els negocis a les altes esferes, un món vertiginós ple d'usos i abusos on res no és el que sembla i on els únics llocs segurs són els sentiments del cor.

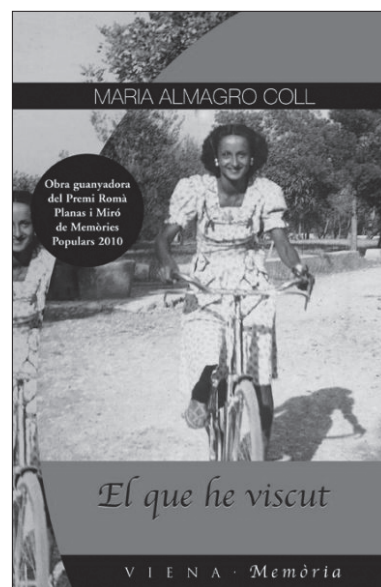
Joan Piqué, *Dos vidas*. Temas de Hoy, Col·lecció TH Novela, 2011, 286 pàg.

Teologia i mística

Edith Stein pretén amb aquest llibre oferir al lector una visió àmplia i profunda tant de la vida com de la doctrina de Joan de la Creu. Segons l'autora, vida i doctrina caminen plenament unides. Té un respecte profund i admiració cap al sant. Un dels aspectes més originals d'aquesta obra és la presència de molts elements de caràcter antropològic que són el resultat de tota una vida dedicada a la investigació i comprensió de l'ésser humà.

Edith Stein, *Ciència de la creu*. Editorial Pòrtic, Col·lecció Clàssics Cristians del Segle XX, 2011, 406 pàg.

Una dona admirable

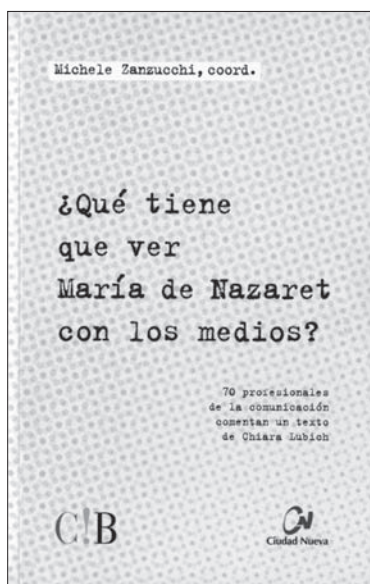
La vida de Maria Almagro Coll és un exemple paradigmàtic del famós instint de supervivència que caracteritza la generació nascuda poc abans de la guerra civil. Esforç, desenganys, resignació i esperances frustrades han estat constants en l'existència d'aquesta dona admirable que ara ha decidit posar per escrit per donar a conèixer la seva història. Aquesta obra va aconseguir el premi Romà Planas i Miró de Memòries Populares en la seva tretzena edició.

Maria Almagro Coll, *El que he viscut*. Viena Edicions, Col·lecció Memòria, 2011, 160 pàg.

Un repte possible

En un congrés internacional de professionals i iniciatives en l'àmbit de les comunicacions socials, Chiara Lubich va pronunciar un discurs sobre *Maria i la comunicació*. Aquest llibre, que inicia la col·lecció Crònica Blanca, aplega comentaris de setanta professionals de la comunicació als conceptes i idees principals d'aquell discurs: una mirada positiva i propositiva que assenyalava possibles camins per renovar el món de la comunicació social.

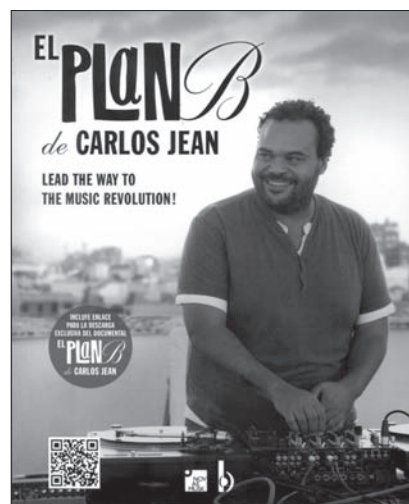
Michele Zanzucchi, *¿Qué tiene que ver María de Nazaret con los medios?* Editorial Ciudad Nueva, Col·lecció Crònica Blanca, 2011, 192 pàg.

Revolució musical

En els darrers cinc anys la indústria musical ha patit una gran transformació. Es tracta d'un món ple d'oportunitats perquè la música continuï més viva que mai. Carlos Jean ha albirat aquest canvi i l'ha posat en marxa abans que ningú. Aquest llibre relata l'aventura de Carlos Jean i el seu equip. Una història de somnis fets realitat, de gent amb idees disposada a menjar-se el món i d'un futur musical del qual tots podem formar part.

Lino Portela, *El plan B de Carlos Jean*. Ediciones B, 2011, 128 pàg.

Crítica literària

El paradís perdut... i retrobat?

Afganistan, Kabul, el camp, l'hospital de Jalalabad, el Pakistan... són els escenaris geogràfics d'*El secret del meu turbant*. L'escenari històric és l'Afganistan ocupat pels soviètics el 1979 i dels mujahidins sorgits al 1980 per fer front a tal invasió; després vindran els talibans. Estem al 1996 i el canvi de govern talibà prometia, ho semblava, una nova època de pau pel país i els seus habitants. Però no. Ben aviat Nadia percep que les coses no seran com s'espera que siguin («diuen que les dones no poden treballar, fer soroll, riure...», p. 76). L'Afganistan és un poble agrícola i ramader, la primera feina de Nadia com a Zelmai (és a dir, com a noi) consisteix a netejar camps de tomàquets i albergínies «amb la meua única mà útil» arran de les greus ferides que va patir quan tenia vuit anys a causa d'una bomba: essent en aquest esdeveniment on comença la narració fins un breu recompte de «El que vaig deixar», molt o poc, segons amb quins ulls es miri.

Literàriament és una narració autobiogràfica on qui relata és el personatge principal que ens en fa conèixer d'altres i, amb ells, la vida que l'envolta. La mateixa protagonista (Nadia) ja es desplega en dos (Nadia-Zelmai); hi ha la família amb la mare, el pare, les germa-

NADIA GHULAM i AGNÈS ROTGER
El secret del meu turbant.
Columna, 2010, 313 pàg.

nes els oncles, també el senyor Bismillà, els talibans, l'Amin... fins a poder citar-ne un munt. És un estil sec, quasi sense comentaris, on el dramatisme és explícit precisament pel to de la narració, diu allò que ha de dir i sembla com si deixés per al lector els comentaris i les reflexions que el mateix relat provoca. Semblantment a la novel·la picaresca on els personatges desperten l'enginy per la supervivència.

Hi ha també l'escenari del *patiment* en diversitat d'aspectes. El *patiment* històric d'un poble que no acaba d'aconseguir ser ell mateix, sovint intervingut pels uns i pels altres i que no troba, encara ara, el desllorigador que permeti a la població viure en pau i construir-se un futur de benestar personal i polític entre les nacions. El *patiment* personal (Nadia com a personatge representatiu del patiment, però no l'únic) en la doble vessant: física (les ferides, l'hospital, les cures, la precarietat de la convalescència...) i vivencial (la recerca d'habitatge, la provisionalitat de tot: de la

convivència amb la família, l'estabilitat en les relacions, el pare, la duresa de la supervivència, el treball... i el mateix enginy del que es val per poder sobreviure ella i la família, és una pobresa sense límits però en la qual Nadia hi reconeix la dignitat personal: «Doncs nosaltres podíem ser pobres però conservaríem la nostra llibertat i la nostra dignitat mentre poguéssim», p. 283). El *patiment* de la decisió de marxar vers un futur on ésser i desenvolupar-se com a tal li diuen que és real, no un somni com ara; marxar però a un món desconegut i deixar un món conegut i estimat malgrat la seva duresa i fosc: acomiadar-se d'aquest món és tan dur com la mateixa vida que hi ha viscut: «...vaig veure que la mare sortia de casa corrents, i que li queia el mocador del cap, però que no el recollia... vaig dir al taxista que accelerés...», p. 312.

El secret del meu turbant mostra, una vegada més, la realitat del nostre món. Una realitat que sovinteja, i es consent, escandalosament: la misèria

Rosa M. Boixareu Vilaplana

Col·labora amb la FCS
Blanquerna-URL i amb l'ISCREB

en tots els aspectes de la vida. És la història real de Nadia Ghulam, actualment viu a Catalunya. En aquesta història s'hi reflecteix la d'un munt de persones que malviuen la seva vida amb un final ben distint perquè no se'n surten, no aconsegueixen ser elles mateixes amb llibertat. Potser ni tan sols saben que això és possible.

Crítica teatral

Quan fer de vampir no era ficció

LA VAMPIRA DEL RAVAL, de Josep Arias Velasco. **MÚSICA**, d'Albert Guinovart. **INTÈRPRETS**: Pep Cruz, Roser Batalla / Mercè Martínez, Jordi Coromina, Roger Pera, Mingo Ràfols, Valentina Raposo i Xavi Gamazo. **DIRECCIÓ**: Jaume Villanueva. Teatre del Raval, Barcelona. Sense data de sortida.

La sorpresa teatral de la temporada té lloc en un espai alternatiu com el Teatre del Raval, annex a la parròquia de Nostra Senyora del Carme, a la Plaça del Pedró, de Barcelona. El 1912 es va posar fi a les malvestats d'una veïna de doble personalitat del carrer de Ponent (actual Joaquín Costa), anomenada Enriqueta Martí i coneguda més popularment, d'un temps ençà gràcies a la investigació, els documentals, la literatura, i ben aviat el cinema, com la Vampira del Raval, una mala dona —en llenguatge de l'època— que va segrestar, explotar i matar criatures del mateix Raval en un moment en què les desaparicions —no tan mediàtiques com ara— eren silenciades

© David Ruano

Jordi Coromina, Valentina Raposo (titellaire), Roser Batalla, Pep Cruz, Mingo Ràfols i Roger Pera.

entre les famílies més humils de principi de segle passat. L'oportunitat de transformar en un espectacle musical la història d'Enriqueta Martí ha trobat un espai intimista que li és, per a la seva arrencada, molt idoni: el mateix barri dels fets, al capdavant del carrer Joaquín Costa —Enriqueta Martí tenia la seva cofurna a l'entresòl al número 29 d'aquest carrer— i en un teatre que a principis de segle era un menjador de beneficiència on la mateixa Vampira acudia. Però no és només això. El

Teatre del Raval s'ha ambientat com un antic cafè-concert del Paral·lel i els seus carrerons per recrear l'atmosfera d'aquelles tavernes que, emmirallades en el *music hall* parisenc, fins i tot feien que una dona com Enriqueta Martí, captaire de dia, es desdoblés en una glamurosa Mme Henriette de nit.

Amb la repressió encara fresca de la Setmana Tràgica del 1909, el Raval es va alertar per la desaparició d'una nena de cinc anys, Teresita Guitart Congost, alliberada de les grapes de la Vampira i

de qui descendents com la seva filla i els néts n'han donat encara ara testimoni. Espectacle musical amb molts registres: tragicomèdia, cabaret, titelles, terror, gènere burlesc, política i denúncia social, amb un excel·lent repartiment que es desplega en un ventall de personatges, amb actuacions brillants, entre les quals destaquen la de la protagonista, interpretat en funcions alternes per Mercè Martínez o Roser Batalla, i la de Mingo Ràfols en diversos papers.

El compositor Albert Guinovart —autor de musicals com *Mar i cel* o *Flor de nit*, de Dagoll Dagom, i bandes sonores de telenovelles com *Nissaga de poder* o *El cor de la ciutat*— ha elaborat per a *La Vampira del Raval* una partitura dividida en dos actes —dues hores més intermedi— amb tretze peces principals que, amb quatre músics en directe, alternen diversos estils, que respiren l'atmosfera vampiresca o cabaretera, intimista o social, tenebrosa o esperançadora. Albert Guinovart hi aporta, però, personalitat pròpia i color mediterrani, i amb la cançó *Carrerons de Barcelona*, la tornada de *La Vampira del Raval*, s'impregna del barri on ha nascut aquest musical i l'ofereix com a testimoni a la ciutat que n'és coprotagonista a través de la història popular. Èxit llarg per a un espectacle del qual sentirem parlar uns quants mesos.

Andreu Sotorra

Escriptor i periodista
col·laborador de
Ràdio Estel

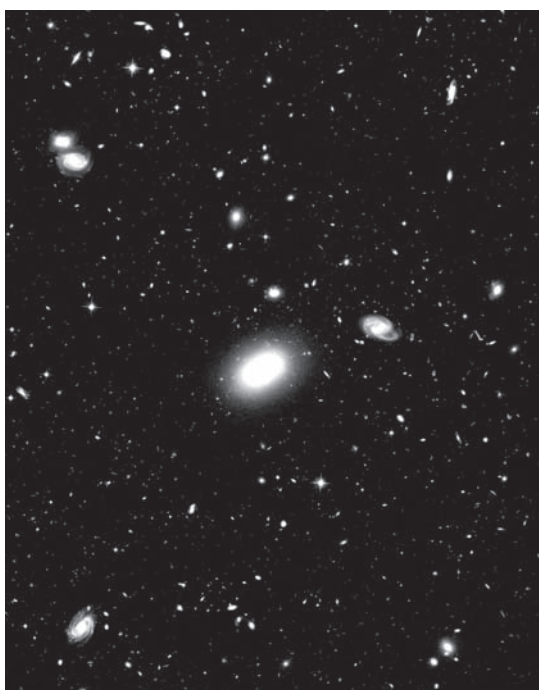

Actualitats científiques

La «matèria obscura» pot aclarir certs problemes astronòmics

Com hom sap, fa uns trenta anys els astrònoms van deduir, per càlculs fets sobre els moviments de les estrelles en una galàxia i de les galàxies d'un mateix cúmul entre elles, que hi havia d'haver en el cosmos una massa material invisible molt superior a la que veiem, fins a almenys cinc vegades més gran. La força gravitacional ho mostra clarament. Des del descobriment no s'ha fet cap progrés per saber-ne la naturalesa, que se suposa feta de partícules desconegudes però dotades de massa. Segueix, doncs, essent un dels misteris físics no resolts.

Però això no és cap obstacle de cara a constatar que la seva existència pot donar raó de certs fenòmens astronòmics fins ara inexplicats. Al número de desembre passat de la revista *Investigación y Ciencia* hi ha un article del professor de la Universitat de Califòrnia, Leo Blitz, titulat «El lado oscuro de la Vía Láctea» sobre el tema. Hi exposa com l'existència d'aquesta misteriosa matèria fosca pot explicar molt bé la forma que té la nostra galàxia. Ja fa uns 50 anys que els astrònoms havien observat que el «pla» equatorial galàctic, o sigui la part que anomenem «el disc», no era del tot pla, sinó amb una inflexió corbada, com un

disc de vinil que ens haguéssim oblidat sobre un radiador. D'on li ve aquesta forma? Només pot venir de forces gravitatòries que actuïn als volts de la Galàxia. I efectivament s'han descobert fins ara una vintena de galàxies satèl·lits de la nostra. Però la seva gravetat no podria produir l'efecte que constatem si no hi hagués la corresponent massa de matèria fosca. Això fa que el disc vibri, amb gran lentitud naturalment, com un immens gong. Fins i tot, ens diu l'autor de l'article que s'hi poden distingir com tres notes musicals distintes superposades!

I encara afegeix més detalls sobre possibles galàxies petites que potser encara hi ha. El projecte SLOAN (que és un sondeig parcial del cel) ja n'ha detectat la presència d'unes 12 més i en pot anar trobant encara. I acaba l'article dient: «Mentre els físics esperen detectar i identificar la partícula que compon aquesta substància misteriosa, els astrònoms busquen indicis del seu comportament. Però, a part dels seus enigmes, la matèria obscura ha aconseguit explicar un ample ventall de fenòmens astronòmics.» I nosaltres hi afegim: que es puguin anar aclarint tots els interrogants que encara ens presenta la immensitat de l'univers!

Certeses científiques i fe cristiana

5. Realisme i instrumentalisme

A l'hora de jutjar sobre el valor de les teories de la ciència ens trobem actualment amb dues postures oposades: la dels que afirmen que la ciència ens dona a conèixer la realitat tal com és i la dels que diuen que totes les afirmacions científiques es redueixen a instruments útils per al progrés humà però que no ens mostren res de com és la realitat objectiva. Postures que s'anomenen realisme i instrumentalisme.

Cal tenir en compte les matisacions

Hem de distingir diversos tipus de visions realistes. Totes tenen en comú la suposició de l'existència d'un món físic real fora del subjecte que el contempla, i independent d'ell, i que, a més, estem dotats per conèixer la realitat. Ara bé, s'anomena «realisme ingenu» el que afirma que el nostre coneixement és un calc de la realitat. Que tot és tal com ho veiem, amb adequació perfecta del coneixement amb la realitat exterior. No cal dir que aquesta postura és excessivament «ingènua» i no la podem admetre. La intimitat de l'ésser de la matèria supera la nostra capacitat cognitiva i, en un ordre més assequible, tenim que, per exemple, ni els colors són com els veiem, ja que la seva essència física és la d'emetre o reflectir la llum en una determinada longitud d'ona, i és la nostra sensibilitat visual la que ens fa percebre el color, que no es troba pas formalment en l'objecte. I s'anomena «realisme crític» la postura que manté que el que coneixem és un món real però sempre s'ha de dir que ho fem amb coneixement incomplet, mai definitiu. I això ho sabem a causa del mateix progrés de la ciència que

ens ha fet veure que l'aproximació al món físic no ens obre la realitat de manera plena o completa. És crític perquè reconeix la problemàtica del coneixement i que les teories científiques estan continuament obertes a la revisió. I també es parla encara de «realisme no representatiu» per autors, com ara A. F. Chalmers, que afirmen que no es pot admetre una teoria de la veritat com una correspondència entre coneixement i realitat, perquè la ciència *no representa* adequadament la natura, encara que s'admeti que el món físic és i existeix realment amb independència de l'observador, que en fa teories que s'hi poden aplicar.

Per la seva banda l'instrumentalisme creu que la ciència és només una eina útil per a la nostra interacció amb el món físic, sense que ens en pugui donar un coneixement real de com és. Les teories científiques són simples instruments per relacionar un conjunt de situacions observables amb altres conjunts. Només podem aspirar a descripcions útils, com ho són els mapes de carreteres, sense que tingui sentit preguntar-se si són reals els elements descriptius de les teories. No es pot parlar de veritat (objectivitat) sinó només de validesa (èxit o utilitat). Això és el que diu l'instrumentalisme pres en sentit absolut, però també es parla d'«instrumentalisme moderat» que permet a la ciència presentar com a realitat certs aspectes del món físic, si bé tot ho consideri provisional, com en construcció. Aquest instrumentalisme moderat es pot dir que coincidiria gairebé amb el realisme crític. L'única diferència es trobaria en la insistència que aquest posa en la instrumentalitat de la ciència.

Què hi podem dir nosaltres?

A l'hora de jutjar aquestes postures creiem que cal distingir entre els resultats d'observacions que originen simplement lleis singulars i explicacions més àmplies que s'anomenen teories. I les primeres «lleis» que han formulat els homes de ciència han nascut de l'observació unida a la interpretació que es dona a les regularitats percebudes fins a fer-ne una hipòtesi. Posem un exemple: les tres lleis de Kepler sobre els sistemes planetaris. També valdria la de Boyle-Mariotte sobre la relació que guarden volum, pressió i temperatura d'un gas dins d'un recipient. Aquestes lleis es poden anomenar empíriques, perquè es deriven simplement de l'observació. I hi ha altres lleis que no són empíriques en aquest sentit encara que es confirmen amb l'observació com són les lleis elementals de la mecànica: la d'inèrcia, la d'acció i reacció... Provenen d'una hipòtesi, presentada com un axioma, que és avalada per l'experimentació. Deixem a part les lleis «estadístiques» que ja no tenen el mateix valor de certesa, ja que només es refereixen a la probabilitat dels esdeveniments a què fan referència.

De les lleis empíriques i axiomàtiques hem de dir que són considerades com a vàlides fins i tot pels instrumentalistes. Les relacions que expressen no són objecte de discussió. Es tracta d'enunciats que podem qualificar d'inqüestionables i que per això tenen valor de veritat. Però amb les «teories» ja no passa el mateix. Són amplis marcs de referència que comprenen un gran nombre d'observables i fins i tot moltes lleis empíriques poden considerar-se simples aplicacions del que afirmen.

De la teoria de la gravitació universal de Newton es dedueixen les tres lleis de Kepler que hem dit abans. També cauen en la categoria de teories la de l'electromagnetisme (de la qual es deriven les lleis d'Ampère i de Faraday), la de la relativitat general d'Einstein (de la qual és conseqüència la mateixa gravitació), la teoria quàntica, la cinèticomolecular dels gasos... Les quals totes elles s'expressen en forma matemàtica. I altres que no ho poden fer així sinó per enunciació de llenguatge, però que també posseeixen un cert grau d'acceptació per la comunitat científica. Com la tectònica de plaques o la teoria evolucionista. De vegades es parla de «models», com ara el model «estàndard» de l'àtom, que per cert ha variat al llarg de les descobertes que s'hi han fet, o bé del «model del big bang». En realitat aquests «models» són del mateix tipus que les teories.

I què cal dir, des del punt de vista filosòfic, de les teories i models? Creiem nosaltres que aquí sí que hi ha un grau molt alt de la «provisionalitat» que Popper exigia per als enunciats científics. Però també que hem de tenir sentit de l'equilibri. No totes les teories tenen les mateixes garanties de seguretat en el que afirmen. I sense caure en l'escepticisme haurem de dir que els seus enunciacions gaudeixen d'una versemblança que no negarem, però no considerarem en cap cas com absolutament segurs si les raons que les fonamenten no són tampoc absolutament inqüestionables. I sempre haurem de mantenir que l'íntima naturalesa del que ens envolta és superior al coneixement del que la nostra intel·ligència ens proporciona. Quedem-nos, doncs, en aquest punt, amb el realisme moderat.

Novetats cinematogràfiques

Qualificacions: * Dolenta ** Regular *** Bona **** Molt bona

LOS DESCENDIENTES ***

Director: Alexander Paye.

Guió: Alexander Paye, Nat Faxon i Jim Rash.

Intèrprets: George Clooney, Shailene Woodley, Amara Miller, Nick Krause, Patricia Hastie, Beau Bridges.

Gènere: comèdia dramàtica.

Estats Units, color, 2011. 115 minuts. / Majors de 12 anys.

Matt King, un ric hereu, rep un cop dur quan la seva dona entra en coma com a conseqüència d'un accident aquàtic. Haurà d'enfrontar-se a l'educació de les seves filles adolescents, però sobretot haurà de bregar amb una revelació que posa en crisi la visió que tenia de la seva família.

El film té dosis de comèdia de cop

ràpid i mordaç encara que sense caure en el to despietat d'*Election*. Ofereix un drama personal i familiar de pes, de camí cap a la tragèdia però sense arribar-hi. Posa en acció personatges ben perfilats i creïbles en situacions que podrien semblar forçades i una direcció magnífica d'actors en uns espais seleccionats per ser part integrant del guió.

Juntament amb això conviu una voluntat expressa d'unir els valors de la vida quotidiana més íntima (com ara la sinceritat i generositat en el matrimoni o la implicació en l'educació dels fills) amb els més exteriors i globals vinculats al planeta (la conversa perquè en gaudeixin les persones i no només les empreses). El trio d'escriptors aconsegueix reeixir en aquest treball perquè demostra, amb naturalitat, el llaç orgànic que lliga tota l'existència de l'home. Amb moments en els quals hi ha una mica de llàgrima fàcil en el guió, el llibret es recupera ràpidament bé sigui per l'autenticitat dramàtica de l'escena, bé sigui per la interpretació convincent dels actors o pel tomb del text cap al to més contingut i sever en el judici de personatges, accions i emocions.

• Acció: 1; violència: 0; humor: 2; sexe: 0; llenguatge: col·loquial (qualificacions de 0 a 6).

LA CHISPA DE LA VIDA **

Director: Álex de la Iglesia.

Guió: Álex de la Iglesia (adaptació del guió original de Randy Feldman).

Intèrprets: José Mota, Salma Hayek, Blanca Portillo, Juan Luis Galiardo, Fernando Tejero, Santiago Segura.

Gènere: comèdia dramàtica.

Espanya, color, 2011. 98 minuts. / Majors de 16 anys.

Roberto, un publicista a l'atur, és rebutjat per totes les agències en què sol·licita feina. La seva situació econòmica és desesperada. Ningú no valora el fet que fos el creador de l'eslògan «La chispa de la vida» de Coca-Cola. Tot canvia quan té un accident, que el fa debatre's entre la vida i la mort, i decideix contractar un representant per treure profit de la situació, fins a convertir-la en un espectacle mediàtic.

Per a aquest film, els productors han comptat amb un equip tècnic i artístic realment impressionant. No hi ha dubte que el títol del film és atractiu i el guió està basat en una temàtica de moltíssima actualitat. Algunes cadenes de televisió cerquen i recerquen temes similars que puguin tenir lloc a les nostres ciutats per oferir-los a la gran massa consumidora a base de substancioses remuneracions per als seus protagonistes. És un fet que ha de preocupar-nos pel que suposa, en moltes ocasions, d'autèntica degradació de la persona pel fet d'exposar la pròpia intimitat.

Algunes seqüències de la pel·lícula ens recorden un cert humor tràgic, d'inspiració «felliniana», sense que n'afiori substancialment aquella «guspira» que forma part del títol i que, basats en els crèdits, esperàvem amb molta expectació.

• Acció: 2; violència: 1; humor: 1; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

Estrena en DVD

JOHNNY ENGLISH RETURNS **

Director: Oliver Parker.

Guió: William Davies i Hamish McColl.

Intèrprets: Rowan Atkinson, Dominic West, Gillian Anderson, Rosamund Pike.

Gènere: comèdia-thriller.

Estats Units-Regne Unit-França, color, 2011. 101 minuts. / Majors de 12 anys.

Després d'un gran fracàs com a agent de seguretat a Moçambic, Johnny English conviu en un monestir budista a la recerca de l'autoestima perduda. Una nova missió al seu país natal, el Regne Unit, el treu de l'aïllament i el retorna a l'acció.

Rowan Atkinson és un especialista del gag visual. Sempre ficant la pota i caricaturista d'èpoques passades o situacions surrealistes, la seva carrera és plena d'èxits en televisió i cinema.

L'any 2003 va provar sort com a espia matusser d'aire britànic, picant l'ullet sense dissimular a la saga Bond, de la mà de Neal Purvis i Robert Wade. El desenvolupament argumental va caure en mans de William Davier, que també en signa la continuació. Qui connecti amb el seu sentit de l'humor sap el que l'espera: *slapstick* facilet, amb poques fugues cap a un humor menys blanc i una omnipresència dels seus gestos i ganyotes.

• Acció: 3; violència: 2; humor: 3; sexe: 0; llenguatge: col·loquial.

El món de la televisió

LOS HERMANOS KOALA ***

Dissabte i diumenge – 11.00 h – Clan / Públic: infantil

Frank i Buster són dos germans coala que viuen en una granja australiana. Tots dos tenen una missió especial en la vida: ajudar els altres quan sigui i com sigui. Tots dos viatgen tot el dia en la seva avioneta a la recerca d'amics i veïns als quals ajudar.

Aquesta producció, adreçada als més petits i guardonada en moltes ocasions, presenta, en cada capítol, una missió que sempre consisteix a ajudar algú. Els més diversos problemes que es plantegen es resolen gràcies a la generositat i l'enginy de tots els personatges que hi intervenen. Una agradable veu en *off* dirigeix el petit espectador que, gràcies a la simplicitat de les trames, l'amabilitat dels protagonistes, el color, la música i el ritme equilibrat, pot entendre i gaudir d'un producte que forma en valors com ara l'amistat, la generositat o l'ajuda

desinteressada, entre altres. Una cançó dedicada a un valor concret posa fi a cadascun dels capítols.

Enric Frigola
Coordinador de Ràdio Estel

Aquesta setmana destaquem

Encara millor... la teva música

Entreu a la pàgina web de Ràdio Estel i tindreu l'oportunitat de programar la vostra música preferida, entre les 15.00 i les 18.00 hores, i de 21.00 a 23.00 hores. Atendrem totes les peticions i passaran a formar part de la nostra radiofórmula basada en cançons d'arreu del

món d'alta qualitat, sempre pels millors intèrprets de la història. De ben segur que amb les aportacions dels nostres oients millorarem la qualitat de la música de Ràdio Estel, que sempre ha estat un dels nostres signes d'identitat.

Més temps per a «Tot sardana»

Ens ho diuen molts oients a través dels seus missatges, cartes o comentaris als diversos fòrums d'internet. Consideren que el programa *Tot sardana* és dels millors que mai s'han fet a la ràdio per divulgar la dansa nacional de Catalunya.

S'emet cada diumenge a partir de les 09.00 del matí, i des de fa unes quantes setmanes la seva durada és d'una hora i mitja. Un temps radiofònic dedicat a divulgar el món de la sardana a través de les seves iniciatives, les seves activitats i les novetats discogràfiques que, a comptagotes, van sortint al mercat.

Tot sardana dedica especial atenció a una de

les accions sardanistes més importants que se celebren a Catalunya des de fa temps: la sardana de l'any. Les votacions dels nostres oients contribueixen a triar per votació popular l'obra que resultarà premiada amb aquest guardó.

Una altra de les novetats que ha incorporat recentment el programa és la presència de joves sardanistes que manifesten la seva visió del panorama actual, que sovint no coincideix amb el de la gent més gran; com és lògic, d'altra banda. En els joves rau la continuïtat de la sardana, i considerem que fer sentir la seva veu és molt important.

La missa del 19 de febrer serà des de la basílica de Castelló d'Empúries.

Les dues misses de Ràdio Estel

Cada diumenge, una a les 11.00 del matí i l'altra a partir de les 18.30 hores. Dues oportunitats per unir-se a l'eucaristia a través del miracle de les ones o d'internet. La primera és la de Montserrat, que sempre acaba amb el cant de la *Salve*, i la de tarda es transmet des de la catedral de Barcelona, i és oficiada regularment pel cardenal Martínez Sistach. Alguna vegada, però, canviem d'escenari i les transmissions es fan des d'altres llocs, com la Sagrada Família o Santa Maria del Mar de Barcelona, com succeirà durant els propers dies. O des de la basílica de Castelló d'Empúries, el dia 19 de febrer, amb motiu de la benedicció de la imatge del beat Maurici Proeta, frare agustí que va viure a cavall dels segles XV i XVI, copatró dels tintorers, i del qual queda una memòria molt viva a la població. Una imatge de l'escultor olotí Joan Montero.

ESTIL ESTEL: RECOMANACIONS DISCOGRÀFIQUES

Cant litúrgic

★ **Agustín Sánchez, *Escuchadme y viviréis*. Editorial San Pablo**

Aquest CD d'Agustín Sánchez, autor de música litúrgica amb una trajectòria artística molt diversa, és una missa composta per encàrrec de la Federació Espanyola de Pueri Cantores amb motiu de la celebració del seu II Congrés Nacional, que va tenir lloc a Múrcia l'octubre del 2011. El disc inclou partitures en pdf i fitxers extra en mp3 amb bases musicals com a suport als cors.

Grans èxits

★ **Adriano Celentano, *Unicamente Celentano*. Universal Music**

El cantant, compositor i actor italià Adriano Celentano publicarà el proper 31 de gener aquest doble CD que recull tots els seus grans èxits des dels anys seixanta fins al noranta. S'hi poden sentir cançons com *24.000 baci*, *Azzurro*, *Svalutation*, *Grazie prego scusi* o *Il ragazzo della Via Gluck*. Celentano sempre s'ha caracteritzat per fer gala d'un esperit experimental i independent.

Música country

★ **The Little Willies, *For the good times*. Emi Music**

temes clàssics de música country (de Johnny Cash, Kris Kristofferson o Willie Nelson), com ara *Wide open road*, *For the good times* —que dona nom al títol del disc— o *Permanently lonely*.

Ritme i alegria

★ **Toni Giménez, *Qui canta, el cor alegra. Cançons per a no perdre la infància*. Picap**

«Aquestes cançons pretenen que l'ésser humà no perdi l'infant que porta en el seu interior, testimoni de la seva ingenuïtat (allò que es manté sense fer-se malbé) i del que és essencial de la vida.» Són paraules que apareixen en el darrer disc del polifacètic Toni Giménez (cantautor, professor, escriptor, investigador...). Aquest CD de música infantil recull 32 cançons i 3 temes instrumentals.

GENER ÉS EL MES CONSAGRAT AL NEN JESÚS

INTERNET

- **SALESIANS.**— Acaben de posar en marxa un blog (<http://sersalesiano.com>) dedicat a l'animació pastoral vocacional. Ofereix materials i recursos distribuïts en diferents etapes i ambients educatius.

PASTORETS

- **ELS PASTORETS DE MATARÓ.**— El **dissabte 4 de febrer**, a les 19.00, i el **diumenge 5**, a les 17.00, últimes representacions a la sala Cabanyes. Més informació: tel. 937 908 502, www.salacabanyes.cat.

ALTRES BISBATS

- **APOSTOLAT SEGLAR.**— El **cap de setmana del 18 al 19 de febrer**, a Madrid, XXXII Jornades de delegats d'Apostolat Seglar amb el tema *Contexto social y nueva evangelización*. Més informació i inscripcions: tel. 913 439 669, fax 913 439 602, jornadas@conferenciaepiscopal.es.

BARCELONA

S. I. CATEDRAL BASÍLICA BARCELONA

- **CATEDRAL.**— El cor de cambra Francesc Valls participarà el **diumenge 29 de gener** en l'eucaristia de les 10.30: ofertori: *Bonum est confiteri* de Palestrina; comunió: *Illumina faciem tuam* de Guesualdo; sortida: *Laudate Dominum omnes gentes* de Charpentier.

- **AULA D'EXTENSIÓ UNIVERSITÀRIA CIC DE LA GENT GRAN.**— El **dilluns**

30 de gener, a les 17.00, sessió sobre *Isaac Albéniz (de l'Alhambra a la universalitat)*, amb Joan Vives (historiador de la música). Més informació: Via Augusta, 228, baixos – Barcelona, tel. 932 013 701, associaciocic@terra.es, www.iccic.edu/acic.

- **AMICS DEL PARE PIUS DE PIETRELCINA.**— Trobada cada darrer dilluns de mes (pregària i reunió) dirigida per fra Valentí Serra, caputxí. Propera sessió: **dilluns 30 de gener**, a les 18.15. Parròquia de la Concepció, c/ Llúria, 70 – Barcelona, tel. 934 576 552.

- **AMICS DE LA POESIA DEL CASC ANTIC.**— El **dilluns 30 de gener**, a les 18.30, al convent de Sant Agustí de Barcelona, Joan Asbert i Lluengo dissertarà sobre *La revolució industrial a Catalunya*; actuació del cantautor Eduard Monsalve; recital poètic coordinat per la poetessa Carme Catà; programa concurs *La pregunta fantasma*, amb premi per al guanyador, coordinat per Carme Pomà. Més informació: amicspoesia@hotmail.com, www.amicsdelapoesia-cascantic.com.

- **CAIXAFORUM.**— El **dilluns 30 de gener**, a les 19.30, conferència «*Èdip Rei*» de Sòfocles: *una tragèdia del coneixement*, a càrrec de Laura Borràs (professora de literatura comparada, UB); el **dimarts 31**, a les 19.00, Mònica Bernabé i Gervasio Sánchez, periodistes, tractaran el tema *Afganistan, la dècada perduda*; el **dimecres 1 de febrer**, a les 18.00, sessió inaugural del cicle de conferències i projeccions amb *La ley secreta del trazo*, amb Edmon Baudoin (historietista i il·lustrador); el **dissabte 4** a les 17.30, i el **diumenge 5**, a les 12.00, espectacle familiar amb *La guerra de Troia +5* (arts escèniques). Més informació: av. de Francesc Ferrer i Guàrdia, 6-8 – Barcelona, tel. 934 768 600, fax 934 768 635, www.laCaixa.es/ObraSocial.

- **FUNDACIÓ BALMESIANA.**— El **dimarts 31 de gener**, a les 19.00,

sessió sobre *Ecumenisme i litúrgia*, a càrrec de Sebastià Janeras. C/ Duran i Bas, 9 – Barcelona.

- **PARRÒQUIA DE LA BONANOVA.**— El **dimarts 31 de gener**, a les 21.30, catequesi d'adults amb Antoni Ben-tué amb el tema *A 50 anys del Concili: frustracions i esperança. El «miracle» del Concili: tensions i triomf de l'Esperit en el Magisteri Suprem. Estructura dels documents conciliaris i els seus grans eixos. L'eix de la participació en la celebració de la fe (Constitució de Litúrgia)*. Pl. Bonanova, 12 – Barcelona.

- **EQUIPS DE LA MARE DE DÉU. SECTOR BARCELONA.**— «Aprenem a resar amb el pare Henri Caffarel.» Propera trobada el **dimecres 1 de febrer**, a les 18.00, a la capella de la Mare de Déu de Montserrat de la parròquia de la Mare de Déu dels Àngels (c/ València – cantonada Bal-mes – Barcelona). Més informació: Secretariat dels EMD, dimarts i dijous de 10.00 a 13.00, tel. 934 675 551.

**claret*
LLIBRERIA

- **LLIBRERIA CLARET.**— El **dijous 2 de febrer**, a les 19.00, cicle «Triàleg religiós en la Tenda d'Abraham» amb la sessió *Les festes religioses. Cristianisme*, a càrrec de Ramon Ollé (doctor en Teologia). C/ Roger de Llúria, 5 – Barcelona.

- **VIDA CREIXENT.**— El **dijous 2 de febrer**, a les 17.00, celebració de la Candelera a la basílica de Sant Josep Oriol de Barcelona.

- **CERCLE LA SALLE.**— El **dijous 2 de febrer**, a les 18.30, eucaristia de la Candelera. Pl. del Nord, 14 – Barcelona, tel. 932 181 077 i 690 378 450, mfmagaz@gmail.com, <http://cerclelasalle.com>.

- **VIDA CONSAGRADA.**— El **2 de febrer**, a les 19.00, celebració de la Jornada Mundial de la Vida Consagrada a la catedral de Barcelona. Presideix l'arquebisbe de Barcelona, el cardenal Lluís Martínez Sistach.

- **CENTRE D'ESTUDIS PASTORALS.**— Els **dijous 2, 9, 16 i 23 de febrer**, de 19.00 a 20.45, curs *TIC aplicades a la Pastoral*. Més informació: curscep@gmail.com, www.elmussol.cat/ticsipastoral.htm.

- **CENTRE CÍVIC PERE PRUNA.**— Del **divendres 3 de febrer al divendres 24**, exposició «Joan Maragall: tres

amors i tres arts». Inauguració el dia 3, a les 19.00: pintura i poesia (Goretti Pomé), música (Raül Benéitez), recitació (Mar Galceran). C/ Ganduxer, 130 – Barcelona.

- **ESGLÉSIA DE SANT GAIETÀ.**— El **dissabte 4 de febrer**, a les 18.00, concert benèfic a favor de Manos Providentes. Cantarà nades la nena de 12 anys Mònica Aguilà. Pares Teatins, c/ Consell de Cent, 293 – Barcelona.

- **PASTORAL DEL SORD.**— El **diumenge 5 de febrer**, a les 11.45, missa interpretada en llengua de signes en record del venerable P. Jaume Clotet a la parròquia del Cor de Maria (c/ Sant Antoni M. Claret, 45 – Barcelona); a les 13.00, acte d'homenatge en el monument de fra Ponce de León (passeig Sant Joan – Travessera de Gràcia – Barcelona), organitzat pel Casal de Sords de Barcelona.

- **CARILLÓ.**— El **diumenge 5 de febrer**, a les 12.00, concert *Les xemeneies de Gaudí* (música contemporània per a carilló). Lloc d'audició: pati dels Tarongers o Galeria Gòtica del Palau de la Generalitat.

- **SANTUARI DE SANT JOSEP DE LA MUNTANYA.**— El **diumenge 5 de febrer**, a les 19.00, fins al **diumenge 18 de març**, tindrà lloc la devoció dels Set Diumenges de Sant Josep. Predica Mn. Francesc Prieto, rector de Sant Isidre Llauredor de l'Hospitalet de Llobregat i delegat episcopal per a la vida consagrada activa.

- **AULES D'HISTÒRIA ECLESIASTICA DE CATALUNYA.**— Organitzades per la Biblioteca Balma, ofereixen una sèrie de cursos de tres sessions cadascun, que ens apropen a la història de l'Església. Començaran el **dijous 9 de febrer**, a les 19.00, al carrer Duran i Bas, 9 de Barcelona. La primera sessió serà *Emperador cristià i emperador pagà: imatge i representació (religió i política a l'imperi bizantí als segles IV i V)*. Professor: Pau Valdés Matias, Grup de Recerca d'Arqueologia clàssica, protohistòrica i egípcia. Curs reconegut com a assignatura optativa per la Facultat de Teologia de Catalunya (15 hores).

- **NOVA EVANGELITZACIÓ.**— El **cap de setmana 11 i 12 de febrer**, curset d'animadors de la fe *Com anunciar l'evangeli als joves d'avui?*, amb la presència de Sentinelle del Mattino, a l'església de Santa Anna de Barcelona. Més informació: tel. 934 121 551 i 670 467 507, djoventut@arqbcn.org.

GIRONA

- **CALELLA.**— El **dimarts 31 de gener**, a les 21.30, conferència *Per què l'Església a càrrec de Mn. Salvador Pié* al Centre Parroquial de Calella de la Costa (c/ Jovara, 102).

- **CATEDRAL DE GIRONA.**— El **dijous 2 de febrer**, a les 18.30, festa de la Candelera i Jornada Mundial de la Vida Consagrada: benedicció de candelers i processó; eucaristia presidida pel bisbe de Girona, Mons. Francesc Pardo; renovació de la consagració dels religiosos i religioses.

"En clase con Jesús" és una sèrie d'animació en 3D orientada al foment dels valors humans i l'educació catòlica dels més menuts de la casa. L'obra ensenya d'una manera divertida els passatges de l'Evangeli a través de les aventures d'un nen d'avui dia anomenat Jesús. Una sèrie imprescindible per a pares, educadors, catequistes...

En clase con Jesús

Pack 4 DVD per només 32 Euros
1 sol DVD per 10 Euros

Telèfon de comandes: 93 409 27 70

Distribució a Catalunya a càrrec de Catalunya Cristiana. Despeses d'enviament no incloses

ALBA Residència d'Àvies

Torre de 24 places només per a dones.
Estades curtes i llargues. Centre de dia també els festius.

Tel.: 932 039 740 · www.albaresidencia.es · info@albaresidencia.es
Barcelona (Sarrià - Sant Gervasi)

- RESERVAT EL DRET DE PUBLICACIÓ

Des del carrer

EDUARD MIRÓ, AUTOR DE «MORIR D'AMOR A TAVERTET, AL CAPVESPRE»

«Vull que la meua poesia sigui un camí cap a la transcendència»

Carme Munté

Els cingles de Tavertet, el mar del Masnou, les terres d'Alella, el barri del Poblenou de Barcelona, la vall de Boí... són alguns dels paisatges que inspiren els poemes d'Eduard Miró Saladrigas (Barcelona, 1959) recollits al llibre *Morir d'amor a Tavertet, al capvespre* (Publicacions de l'Abadia de Montserrat). Són un gran finestral obert a la transcendència, que tant es pot llegir com també escoltar gràcies al CD que acompanya el llibre, amb la música de Núria Pradas, Salvador Pané i Josep Meseguer. La música i la poesia també es donaran la mà amb motiu de la presentació del llibre, que tindrà lloc el 25 de febrer, a les 19 h, al Reial Cercle Artístic de Barcelona.

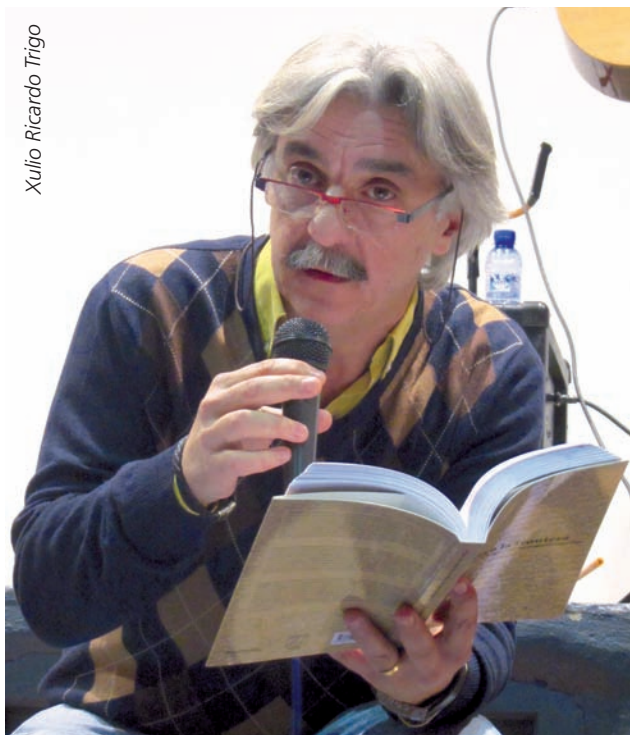
Els poemes de *Morir d'amor a Tavertet* són com una finestra oberta als llocs que s'hi descriuen?

Més que una finestra, diria que és un gran finestral, una panoràmica, com el gran angular de l'objectiu d'una càmera fotogràfica, perquè el lector capti tota l'essència, tots els detalls (una instantània com diu Dr. Salvador Pané al pròleg). Vull que el lector a través dels meus versos es captivi de l'espectacle que m'ha impressionat i que ha donat la gran dosi d'oxigen a la meua ànima. Intento que el lector es nodreixi dels perfums, dels colors, en definitiva, de tots els sentits per tal d'engrandir la seva dimensió espiritual.

La poesia és també una porta oberta a la transcendència?

Vull que la meua poesia sigui un camí cap a la transcendència. Aquesta bellesa que ens porta a Déu és el concepte de l'immensisme que ja vaig encetar en el meu anterior llibre *Perfum de silenci*: la perplexitat de l'home davant de la grandesa inabastable de l'Univers, que evoca l'Absolut, l'arquitecte avantguardista d'aquesta immensitat. Precisament, aquesta poètica queda emmarcada en

Xulio Ricardo Trigo

allò que el Dr. Josep Romeu definia com a «Poesia del silenci».

La memòria de Cassià M. Just és molt present al llibre. Què ha significat per a vostè l'amistat amb el qui va ser abat de Montserrat?

Cassià M. Just és una persona molt rellevant en la meua vida. En primer lloc, ens va preparar per al sagrament del matrimoni i va oficiar el nostre casament a Montserrat. Després, em va regalar el pròleg d'una Bíblia per a infants que jo vaig adaptar al català i que fou un dels meus primers treballs com a filòleg. De Cassià, n'he après la seva gran humanitat, la seva bonhomia, el fet de no jutjar, saber escoltar i perdonar. El seu gran valor de la senzillesa m'ha proporcionat elements no solament en el meu corpus poètic sinó també en la meua formació com a persona i com a creient.

És difícil trobar poesia al món convuls que ens envolta, amb

tanta gent que pateix situacions dramàtiques?

Precisament, en veure les situacions dramàtiques tan properes fa que tingui la necessitat d'escriure sobre la injustícia, la solitud i la tristesa. Per exemple, en el poema *Nadal 2010* es descriu una de les realitats més colpidores de la nostra societat: la de l'àvia abandonada en un geriàtric. D'altres poemes com *Nit de Nadal a mar* (nens que cerquen un món millor), *Gourmeto El vent* (per ajudar els qui ho necessiten) o el poema de la meua

filla petita Mar i Cel que va dedicar a la Vani (una nena cega de l'Índia que vam apadrinar) són altres exemples. Formo part de l'associació Poesia en Acció en la qual es promou la temàtica del proïsme a través de la poètica. En els meus recitals, poemes d'aquesta temàtica hi són sempre presents per recordar a l'espectador que els versos no només transmeten la bellesa i els plaers humans, sinó també les atrocitats de l'home.

D'aquí que la solidaritat sempre estigui present en la seva tasca...

Sempre he volgut donar un sentit a la meua poesia i fer uns recitals poèticomusicals solidaris, cosa que ens omple moltíssim a tots els que hi participem. Per això, en tots els recitals i presentacions, una part de l'import de cada llibre anirà destinada a les escoles de nens cecs i discapacitats d'Anantapur (Índia) que gestiona la Fundació Vicente Ferrer.

Rauxa

El nostre model europeu

Després de les atrocitats de la Segona Guerra Mundial va néixer l'Europa occidental que coneixem avui. Per evitar qualsevol altre conflicte i garantir la pau i l'estabilitat social es va crear el model socioeconòmic conegut com l'estat del benestar, que ha demostrat ser el sistema més just i equilibrat que existeix. Comparat amb les dictadures de tot signe o fins i tot amb democràcies d'un esperit econòmic més liberal, com ara la nord-americana, el model europeu, malgrat els defectes que té, és el més humà de tots i és el que respecta més la dignitat de la persona. És un dels millors fruits de l'entesa dels dos grans corrents polítics europeus: la

democràcia cristiana i la socialdemocràcia. Però ara la recessió econòmica amenaça directament el model europeu, que pot ser arraconat per sistemes que prioritzen descaradament la competitivitat econòmica per sobre de les polítiques socials. Està clar que els europeus haurem de rebaixar el nostre nivell de vida, però el gran repte és assegurar que aquest ajustament, certament necessari, no desballesti de passada l'estat del benestar a favor d'un sistema purament econòmicista. Hem de procurar que Europa continuï sent un continent on cada persona compta realment i que no acabi sent una víctima de la cobdícia dels mercats.

Eduard Brufau

Pensant-ho millor

Joan Godayol
Bisbe emèrit
d'Ayaviri (Perú)

Igualtat proporcional

Quan vaig arribar al Perú l'any 60, i estudiàvem a Chosica (Lima) l'especialitat de Física i Matemàtiques a la Normal Superior, junts salesians i maristes, vaig comprendre més bé el contingut de les proporcions en les ciències exactes.

Més tard, ja de director en diferents col·legis tècnics em va tocar aplicar la proporcionalitat a les «pensions escalonades»: modalitat que es va implantar especialment als «col·legis parroquials», val a dir de finançament mixt amb subvenció estatal. Va costar molt als pares de família entendre que la veritable igualtat era pagar proporcionalment a l'ingrés familiar i nombre de fills; ja que l'Estat ajudava a equiparar els més pobres amb els qui no ho eren tant: aquí trobava la veritable igualtat en la proporcionalitat, i per descomptat, en tota la resta igualitàriament per a tots.

Ja de bisbe vaig poder gaudir molt en aplicar la pastoral, en una zona molt pobra en recursos econòmics i molt rica en recursos humans. Dins d'una gran diversitat cultural de selva càlida i altures andines, no vam tenir mai cap problema, en el servei pastoral integral i celebracions litúrgiques inculturades i respectuoses amb la realitat de cada persona o nucli humà.

Ara, en aquest anomenat primer món, de vegades em quedo sorprès davant de certes actuacions de rigidesa i inflexibilitat en la societat i sobretot en alguns àmbits eclesials, que tot apel·lant a una igualtat universal, podem maltractar les persones a les quals hem de servir. Com a exemple: no és difícil sentir expressions com «aquí sempre s'ha fet així», «aquí mano jo i prou», «l'horari d'atenció és aquest i no n'hi ha cap altre», «són aquestes les xerrades obligatòries per a tothom»...

El Concili Vaticà II va donar molta importància a la màxima llei de la pròpia consciència, en el discerniment abans d'actuar en cristià. Els mateixos llibres de la casuística moral es van arraconar per donar pas a normes generals que il·luminen les actuacions particulars.

Déu ens ha fet a tots diferents, únics i irrepetibles, i ens estima amb un amor individualitzat i universal al mateix temps. Com que no hi ha regla sense excepció, la majoria ens regim amb unes mateixes normes, comunes per a tothom, però aplicables a la realitat individualitzada, en temps, espai, cultura, responsabilitats i serveis múltiples.

Em sembla que potser, ja des de les mateixes famílies i comunitats, ens podria ajudar una mica comprendre que la veritable unitat rau en la pluralitat, amb carismes diferents en el mateix seguiment a Crist, i veure com propiciar «la igualtat en la proporcionalitat», més d'acord amb les persones que amb les coses.

Una salutació «proporcional» per a tothom!